

СЕДАМДЕСЕТ ГОДИНА
ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ У КОСТОЛЦУ

„Нека будућност каже истину, процијените свакога човека према његовом раду и заслугама. Садашњост је њихова, али будућност је моја, за коју сам тако напорно радио.“

Никола Тесла

Монографија: **СЕДАМДЕСЕТ ГОДИНА ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ У КОСТОЛЦУ**

Издавач:

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“, Костолац

За издавача:

Др Горан Несторовић

Уређивачки одбор:

Владимир Пауновић, председник

Мирјана Дендић

Нела Алексић

Зоран Пешић

Ненад Маслаћ

Габријела Миленковић

Татјана Ранђеловић

Горан Милошевић

Јелена Јоветић

Лектори:

Надежда Вулић

Маја Исаеска

Припрема за штампу:

Ненад Маслаћ

Јелена Јоветић

Штампа

Ситограф, Пожаревац

Тираж: 500 примерака

Костолац, 2016.

CIP - Каталогизација у публикацији - Народна библиотека Србије, Београд

373.54:62(497.11)"1946/2016"

НЕСТОРОВИЋ, Горан, 1978-

Седамдесет година техничке школе у Костолцу / [Горан Несторовић]. -

Костолац : Техничка школа са домом ученика "Никола Тесла", 2016 (Пожаревац : Ситограф). - 130 стр. : илустр. ; 27 см

Податак о аутору преузет из колофона. - Тираж 500.

ISBN 978-86-914447-2-3

а) Техничка школа са домом ученика "Никола Тесла" (Костолац) - 1946-2016
COBISS.SR-ID 225164556

**СЕДАМДЕСЕТ ГОДИНА
ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ У КОСТОЛЦУ**

Костолац, 2016.

Садржај

ИСТОРИЈСКИ ПРЕГЛЕД	9
СЕЋАЊА	35
ШКОЛА ДАНАС.....	57
НАГРАДЕ.....	91
ПОНОС НАШЕ ШКОЛЕ	111

ЖИВОТ, РАД И ДЕЛО НАУЧНИКА НИКОЛЕ ТЕСЛЕ

Међу људима постоји много умова који су унапредили човечанство, али само је један изнад свих. О њему се много тога зна и учи. У своје време био је геније способан да унапреди живот људи на највиши ниво. Некада се постављају питања о томе како је могуће да је живео такав геније међу нама, обичним људима. Ко је он? Одакле потиче толика моћ ума и знање?

Велики научник рођен је у Смиљану, од оца Милутина, свештеника, и мајке Георгине. Име Никола добио је по деди. У његовој крштеници је записано да је рођен 28. јуна 1856. године. Николин отац био је надарени писац, имао је велику библиотеку у којој је Никола као мали проводио доста времена читајући.

Први разред основне школе завршио је у Смиљану, али отац му добија службу у Госпићу, па се селе 1862. год. Преостала три разреда основне и три године Ниже реалне гимназије завршио је у Госпићу. Никола је први пут скренуо пажњу на себе у једној показној вежби ватрогасаца који нису успели да испумпају воду из реке. Он је ушао у реку и одчепио други крај црева. Тесла је тад имао око осам година. Тога дана био је херој. Матурирао је 24. јула 1873. године. Тада је имао седамнаест година. Након матуре, враћа се у Госпић где ће девет месеци провести везан за кревет болујући од колере.

На студије електротехнике на Политехничкој школи у Грацу уписује се 1875. године. Спавао је мало, само четири сата, а

учио много. Испите је полагао са највишим оценама.

Од 1893. до 1895. године Тесла истражује наизменичне струје високих фреквенција. Успева да произведе наизменичну струју напона од милион волти користећи Теслин калем.

Светска изложба у Чикагу 1893. године је била међународна изложба на којој је први пут цео салон био издвојен само за електрична достигнућа. Тесла је представио посетиоцима свој систем наизменичне струје који је осветљавао целу изложбу. Биле су приказане Теслине флуоросцентне сијалице и сијалице са једним извором. Такође је објаснио принцип обратног магнетног поља индукционог мотора. Велики научник коначно је доказао своју генијалност.

Велики ударац за његово истраживање је велики пожар у лабораторији 13. марта 1895. године. Изгорело су око 400 електричних мотора, електрични и механички осцилатори, трансформатор. Ту су биле многе оригиналне конструкције. Већ 15. марта оснива компанију "Никола Тесла" и наставља рад.

Године 1899. одлучио је да се пресели у Колорадо Спрингс где је имао довољно простора за истраживања. Новинарима је изјавио да жели да спроведе експеримент бежичне телеграфије између Пајкс Пика и Париза. У својој лабораторији је доказао да је Земља проводник. Вршећи пражњења од више милиона волти производио је вештачке муње високе десетине метара. У једном моменту је утврдио да је у својој лабораторији забележио радио сигнале ванземаљског порекла. Научна заједница је одбацила његове тврдње. Тесла напушта Колорадо

Спрингс 7. јануара 1900. године, а лабораторија се руши. Следећи пројекат је био дизање постројења за бежични пренос енергије. На неки начин био је то нови почетак, али ни то није трајало дуго. Његов рад се прекида. Као и сваки борац, кренуо је у нове победе без обзира на прошлост. Имао је идеје и замисли које и дан данас научници не могу све ни да замисле, а камоли да остваре.

Тесла планира изградњу светске радио станице – Ворденклајф куле 1890. године. Градња почиње 1901. године, али се не завршава. Кула је током рата била размонтирана. На свој педесети рођендан Тесла је јавно представио своју турбину без лопатица снаге 200 коња.

Маркони је 1909. године добио Нобелову награду за откриће радија, односно допринос у развоју бежичне телеграфије, што Тесла тешко прихвата и 1915. године тужи Марконија тражећи своја права на радио. Међутим, 1916. године он је банкротирао због великих трошкова. Од тог тренутка његов живот клизи ка ивици сиромаштва. Тесла је био огорчен, покраден. Поново је према таквом научнику учињена неправда. Против ње није могао ништа.

На научников седамдесет пети рођендан, 1931. године „Тајм магазин“ га ставља на насловну страну и наглашава његов допринос системима производње електричне енергије. Одобрен му је последњи патент 1928. године у области ваздушног саобраћаја. Постојала је замисао којом би се основао фонд за Теслину старост, али велики научник одбио је такву помоћ. Прихватио је само пензију од Југословенске владе која је била скромна. Задње године живота хранио

је голубове и живео је од годишњег хонора. Тесла је био скроман. Није желео ни чију помоћ. Желео је само оно што сам може приуштити својим радом и знањем.

Тесла умире од срчаног удара, сам, у хотелској соби 3327 на 33. спрату “Њујоркер” хотела 7. јануара 1943. године у 87. години живота. Иако је продавао patente у области наизменичне струје, умире сиромашан и у дуговима. Тим поводом градоначелник Њујорка Лагвардија је рекао: „Никола Тесла је умро. Умро је сиромашан, али је био један од најкориснијих људи који су икада живели”. Оно што је остварио велико је и како време пролази, постаје још веће. Посмртни обред је одржан 12. јануара у цркви Светог Јована Богослова на Менхетну. После службе тело је кремирано. Сви водећи њујоршки листови послали су своје извештаче. Његов пепео је пренет у Београд јула 1957. године. Урна је смештена у Музеју Николе Тесле.

Касније, 1943. године Врховни суд САД-а вратио је Тесли право на патент 645.576. признајући му право на патент радија. Неправда, која га је током живота јако погодила и унесрећила, била је исправљена. Оно што није доживео за живота, десило се након његове смрти. Имао је више од 700 заштићених патента и иновација.

Његово име је уведено у Дом славних проналазача Америке. Највећа награда у домену електричне енергије зове се награда Николе Тесле. Осам америчких држава прогласиле су Теслин дан рођења за државни празник. За Теслу се верује да је човек који је изумео 20. век. Измислио је електрични асинхрони мотор са полифазним алтернативом, био је главни промотер технике преноса електричне енергије наизменичном струјом. Имао је идеју да ће се једног дана бежичном телеграфијом управљати возилима без посаде која су удаљена стотинама километара.

У част доприносу науци Николе Тесле на стогодишњицу његовог рођења у Менхетну Међународна електротехничка комисија одлучила је да уведе јединицу Тесла за магнетну индукцију. У Америчком конгресу је прослављен Теслин рођендан. На свечаности је говорило девет конгресмена и сенатор Левин из Мичигена. Таква част у америчкој историји није указана ниједном америчком научнику.

Да није било њега, ко зна како би свет данас изгледао. Иако је често оскудевао у новцу, имао је богатство које само ретки имају – генијалност.

„Док смо другари и ја струју стварали по три ноћи нисмо спавали. Радити и стварати! У раду је живот лепши!“

*Ученик генерације школске 2015/2016
Марко Јоцић*

Уводна реч директора

Др Горан Несторовић

Поштовани читаоче, пред Вама је монографија која описује 70 година постојања техничког образовања у Костолцу. Техничка школа у Костолцу је установа са богатом традицијом коју красе запажени успеси великог броја генерација. Њени оснивачи су водећа индустријска грана нашег округа која се бави производњом електричне енергије заједно са еминентним стручњацима, наставницима, запосленима и небројено много ђака који су кроз њу прошли. Сви ми заједно који представљамо живот школе од оснивања па до данас, заслужили смо да се појави још једна публикација, у којој ће бити описан период кроз седам деценија корачања ка блиставој будућности.

Пролазност времена са собом носи заборав. Прво се забораве неважне, а касније и оне ствари што нас чине поносним на прошлост у коју нема повратка. О зноју лица свог, или умом својим, човек се бори, ствара, али колико год дела његова била велика, сећање бледи и застирка заборав неминовно дође. Ако није остало записано, као да све то није ни било, као да безбројни млади људи, и њихови наставници нису ни постојали.

Дакле, овом монографијом кроз преко 130 страна покушавамо да се отргнемо од заборава и да прикажемо врлине које нас данас красе. Мото наше школе је „савремена школа – стручност, настава, квалитет“ и „само сложни смо много јачи“. Тежимо да кроз партнерски однос наставника, ученика и родитеља, коришћењем савремених наставних метода и средстава, створимо привлачну и ефикасну школу у којој ће ученици имати услове за правилан развој. Перманентним стручним усавршавањем, опремањем и естетским уређењем школе желимо да мотивишемо млађе генерације да буду боље и супериорније од нас данас. За узврат им ништа не тражимо већ само сећање на исти начин којим се овом монографијом сећамо на школу некада и наше наставнике.

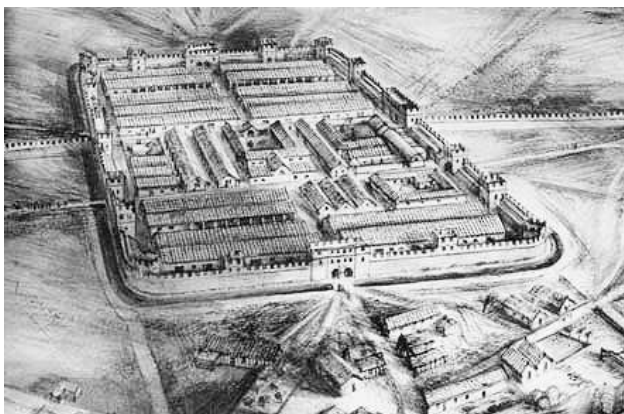

Историјски преглед

ОД НЕОЛИТА ДО КОСТОЛЦА

Први помени насељености простора ушћа Млаве у Дунав потичу из времена старијег неолита тзв. Старчевачке културе. Археолошким истраживањима откривена су два локалитета: Лугови у селу Дрмну и Селиште у Старом Костољцу. Ова насеља настављају да живе и током млађег неолита тзв. Винчанске културе.

Време бакарног доба, период око 3000. године п.н.е, познато је под називом Костољачка култура. Име је добила по локалитету који се налази код Тодића цркве у Старом Костољцу. Насеља на овом простору постоје и у периоду бронзаног доба. Током гвозденог доба на овим просторима живе Трибали, највеће племе на Балкану, а крајем IV века пре н.е. стижу Келти.

Почетком наше ере на ове просторе стижу прве римске легије које подижу војни логор. Од тог логора настаје највеће градско насеље у Горњој Мезији, Виминацијум, на десној обали Млаве, у близини њеног ушћа у Дунав на месту данашњег села Стари

Костолац. То је област прелепе и богате стишке равнице, омеђене Дунавом, Млавом, Сопотском гредом и огранцима Хољских планина. На раскршћу важних трговачких путева, од Сингидунума преко Виминацијума до Наисуса, један ка Босфору, а други преко Скупија ка Солуну, даје Виминацијуму примарни стратешко-економски значај у римском Царству. У предримском периоду насељавала су га келтска племена, а у време Римљана постаје насеље са статусом, тј. града са локалном самоуправом. Касније Виминацијум добија статус колоније са привилегијом ковања новца.

У периоду средњег века о насељу нема много података, али је сигурно да су га населили Словени у време насељавања на Балкан у VII веку. После примања хришћанства из Византије, насеље је познато под именом Браничево, где је било и седиште епископа. Први писани подаци потичу из XII века, а касније се Костолац помиње у „Повељи кнеза Лазара манастиру Горњак“, издате крајем XIV века. После пада Српске деспотовине под османлијску власт 1459.

године, Костолац преживљава тешко бреме турске власти. Ратови Аустрије против Османлијског Царства, одражавали су се и на Костолац, тако је Пожаревачким миром, 1718. северна Србија до Западне Мораве дошла под аустријску власт, а са њом и Костолац. Међутим, Београдским миром, 1739. године, поново је успостављена Османлијска власт. Током XIX века Костолац мења свој изглед, а повећава се и број становника. Открићем лигнита, мрког каменог угља на простору између Мораве, Дунава и Хомољских планина, привредно јача и костолачки крај. Обнављањем рударства брже се развија српска индустрија, а самим тим и Кнежевина Србија.

Први истраживачи у области рударства, а касније и власници рудника „Стари Костолац“, били су Фрања Вшетеска, власник парног млина и фабрике шпиритуса и Ђорђе Вајферт, власник фабрике пива на Топчидерском брду у Београду. Од 1881. године Вајферт је откупио сва права на рудник и постао једини власник рудника са четири јаме, а 1883. године је отворио нови рудник „Кленовник“, са три јаме. До почетка балканских ратова и Првог светског рата, о раду рудника скоро да нема никаквих података. Даљем развоју костолачког рудника допринела је изградња термоелектране у Београду, 1930. године, капацитетом 300 MW. После окупације, 1941. године, Немци планирају површинску експлоатацију и паралелно граде и термоелектрану, а 1943. године отварају површински коп „Костолац“. Приликом повлачења, 1944. године, Немци су уништили значајне пројекте и објекте, али колектив рудника ипак пушта у рад 3 угљенокопа: „Стари Костолац“, „Кленовник“ и „Нови Костолац“,

као једно предузеће под називом „Рудник угља Костолац“ и 1949. године производи 220.000 t угља.

Године 1952. интегришу се рудници и термоелектрана у једну радну организацију „Рудници и електране“ Костолац, а 1959. године организација добија назив „Индустријско-енергетски комбинат – Костолац“. Због нерентабилности, 1959. године, затворен је јамски рудник „Кленовник“, а 1966. године и јама рудника „Стари Костолац“. Применом савремених метода експлоатације угља, 1973. године, почиње површинска експлоатација на копу „Кленовник“. На копу „Нови Костолац“ експлоатација је почела већ на почетку Другог светског рата.

Залагањем београдског индустријалца, Бајлонија, 1929. године је отворен јамски рудник „Ђириковац“, али је због тешкоћа, 1942. године пројекат напуштен. Радови у руднику су обновљени 1956. године и трајали су све до 1973. године.

Површинска експлоатација на копу "Ђуриковац", почела је 1980. године. Највећи површински коп у Костолачком угљеном басену је коп „Дрмно“, у којем је производња почела 1987. године.

Богатство угљем, рударска традиција и близина воде условили су изградњу првих електричних централа. Прва термоелектрана у земљи изграђена после другог светског рата, била је ТЕ „Мали Костолац“, пуштена у рад 1948. године, а са редовном производњом почела 1949. године. У периоду од 1947. до 1955. године, грађена је ТЕ „Велики Костолац“. Због техничке застарелости ТЕ „Мали Костолац“ је престала са радом 1965. године, а радни век 1970. године завршава и ТЕ „Велики Костолац“. Трећа

електрана у Костолицу пуштена је у рад још 1967. године под називом „ТЕКО II“, а на месту старе ТЕ „Велики Костолац“, саграђена је нова под називом „ТЕКО III“, а снаге 210 MW, пуштена у рад 1980. године. У склопу ИЕК "Костолац", 1988. године почела је са радом ТЕ "Дрмно", као значајан објекат Електропривреде Србије.

Вишевековна Османлијска власт није давала могућности за развој школства у Србији, па и у Костољцу. После добијања независности, 1878. године, у Костолац се доселио Чех, Славибор Брајер и отворио приватни Завод за васпитање младежи, тј. напуштене деце Костољца. Прва основна школа у руднику „Стари Костолац“, почела је са радом 1885. године, а у Старом Костољцу, четвороразредна основна школа, отворена је 1895. године. Први учитељи су били Лепосава и Бошко Јосић, Веселин Стаматовић, Вујанац и Кузмановић. За време Првог светског рата школе нису радиле, а у периоду између два светска рата, обновљен је рад школа у руднику Стари Костолац. У току Другог светског рата радила је школа у Старом Костољцу, али докумената о раду школе нема. По завршетку Другог светског рата, почетком 1946. године, у Старом Костољцу је отворена нова четворогодишња школа. Уз финансирање родитеља и управе рудника, исте године са радом је почела први пут и четвороразредна основна школа у Новом Костољцу.

Зграда у којој се изводила настава, подигнута је за време рата и користила је Немцима као спаваоница и трпезарија. У истој згради, радила су и три одељења ниже гимназије, једно одељење Радничке гимназије (школа за одрасле), а касније и једно одељење Радничког техникума.

Услови за рад су били тешки: број часова преко норме, настава се изводила у обичним баракама, а школовали су се будући квалификовани радници разнородних

занимања. Први просветни радник после Другог светског рата била је учитељица Зорица Поповић. Школске 1945/46. године, у пет разреда основне школе уписана су 63 ђака. Већ 1946/47. године отворена је непотпуна гимназија са 40 ученика, први директор био је Радомир Костић, а после њега Драгослав Бјелица. Настава је извођена у старој згради Дирекције ИЕК-а.

Развој рударства и индустрије изискивао је потребу за стручним кадровима. Почетком 1946. године, почела је са радом Стручна подручна школа, чији је први управник био Ратко Петровић, а потом Мирослав Ђорђевић. Кадрови су школовани за потребе индустрије и занатства у трајању од 3 године. Школска 1944/45. година је надокнађена четворомесечним течајем, одлуком Одељења за стручну наставу Министарства индустрије и рударства Србије, од 28. маја 1945. године (VI бр. 7585), а у надлежности тог Министарства је била стручна подручна школа. Наставу у школи су изводили Ратомир Петровић, Борисав Марић, Микета Ђекић, Миле Кланчник, Никола Драгомировић, Александар Кузнецов, Владимир Лупандин и Лазар Николић. Управник школе Ратомир Петровић, у извештају од 12.03.1946. године, даје следеће податке о ученицима:

- једно одељење припремног разреда 13 ученика;
- једно одељење првог разреда 18 ученика;
- једно одељење трећег разреда 27 ученика.

Подаци о ученицима по занатима:

- једно одељење припремног разреда – 12 ученика учи браварски, а један ученик зидарски занат;
- једно одељење првог разреда – 5 ученика учи столарски занат, 11 ученика браварски и по један ученик берберски и кројачки занат;
- једно одељење скраћеног курса – 2 ученика учи столарски занат, 23 ученика браварски и 2 ученика кројачки занат.

Након завршетка трећег разреда полагао се завршни испит пред Испитном комисијом.

У просторијама зграде Државне управе „Рудника Костолац“, почела је 1946/47. године, нова школска година.

Одлуком Министарства индустрије Н. Републике Србије у Београду, актом бр. 85335 од 22.08.1946. године, школа је променила назив у „Стручна школа за ученике у индустрији и рударству“, а за новог управника школе именован је Мирослав Ђорђевић. Већ наредне 1948. године, на основу чл. 79, Устава НР Србије, Влада НР Србије је 17.08.1948. године донела решење бр. 525 о оснивању рударско-индустријских школа у Костолцу (срез пожаревачки), Јунковцу

(срез колубарски), Лубници (срез зајечарски) и Великим Црљенима (срез зрењанински). Све школе су биле под надзором Министарства рударства.

Архивски фонд Историјског архива у Пожаревцу, поседује документ из кога сазнајемо да је управник Рударско-индустријске школе у Костолцу, августа 1950. године, био Михаило Аврамовић. Међутим, бивши ђаци и наставници ову школу помињу под називом Школа ученика у привреди. Записник о бројном стању школа за школску 1949/50. године спомиње следеће школске институције у Новом Костолцу:

- Рударско-индустријска школа, има 2 одељења и 34 ученика;
- Раднички техникум, има 3 одељења и 54 ученика;
- ШУП има 4 одељења и 139 ученика.

Раднички техникум у Костолцу, почео је са радом 1948. године и постојао до 1951. године. На основу казивања бивших ученика, школске 1948/49. године, уписано је само 19 ученика машинског смера, а следеће 1949/50. године уписано је једно одељење електро смера и још једно одељење машинског смера. После укидања Техникума, 1951. године, друга генерација ђака морала је да заврши школовање у Зрењанину или да 1954. године крене у Средњу техничку школу, која је почела са радом. Наставници у школи били су: Милисав Милановић, Ђорђе Јарошевић, Милан Миклуж, Антон Стругар, Татомир Будисављевић, Невенка Путник, Лула Калезић, Милица Јарошевић, Стефановић и др. Управник Радничког техникума био је Ратко Росић, који је од 1954. године до 1956. године био први директор Средње техничке школе у Костолцу.

После укидања Техникума, са радом је наставила Школа ученика у привреди, са задатком да ученицима пружи опште образовање и стручну теоретску и практичну спрему. Према правилнику, настава се одвијала од 15. септембра до 10. јуна, а за ученике завршних разреда до 30. маја текуће школске године. Поред два школска распуста, ученици су имали обавезу да у току летњег распуста, раде 8 часова у производњи и право на годишњи одмор. Стручни органи у ШУП-у су: директор, наставнички савет (данас наставничко веће), разредно веће, секретар, разредни старешина, наставници, руководство школске радионице, стручни актив и школски савет. Настава се изводила у просторијама зграде Државне управе рудника, а касније у бараци (на месту данашње Месне заједнице), у бараци у близини данашње Аутобуске станице и у згради осмогодишње школе (три учионице). Настава се изводила по подне, а пре подне су ученици обављали праксу.

Генерална дирекција угља, за школску 1950/51. годину, поставила је за управника школе Бранислава Николића. Школска година је почела 15.09.1950. године у згради бивше Рударско-индустријске школе, коју су користиле и остале школе у Костолцу. Услови рада у школи су тешки, недостатак учионица, административног простора,

школских радионица, фискултурне сале, удаљеност места становања од школе, учење неодговарајућих предмета итд. Због наведених разлога, управник Николић је настојао да у наредној школској години ученицима обезбеди интернатски смештај. У школи су предавали следећи наставници: Бранислав Николић, Љубомир Милосављевић, Вера Калезић, Лука Калезић, Јосип Зарић, Љубинка Лазић, Михајло Аврамовић, Милоје Фемлачки, Милорад Павловић, Спира Букаровић, Антон Стругар и Мирко Бојанић.

Развојем привреде, јавља се и потреба за стручним кадровима, што је довело до повећања броја ученика, тако да је 1955. године ШУП имао 4 одељења: у првом разреду 18 ученика, у другом 13 ученика, у трећем 33 ученика и у четвртном разреду 23 ученика. Управник школе била је учитељица Љубица Давидовић. После Љубице Давидовић, за управника је постављен Станислав Грујић, 1959. године. ШУП 1961. године улази у састав Центра за техничко образовање кадрова за привреду у Костолцу.

Привредни развој и потребе предузећа Рудници и електране – Костолац изискивао је и потребу за оснивањем четворогодишњих стручних школа. На захтев Народног

Одбора Среза Пожаревачког, Савет за просвету и културу НР Србије дао је сагласност за оснивање Средње техничке школе у Костолцу са машинским и електро одсеком. Сагласност о оснивању дата је решењем бр.13326/54 са следећим условима:

1. да се до почетка школске 1955/1956. године оформе и комплетирају ученичке радионице и кабинети потребни за обављање наставе I и II године а да до почетка 1956/1957. школске године буду оформљене све потребне радионице, кабинети и лабораторије по утврђеним нормативима за овакве школе,

2. да се за почетак школске 1955/1956. године поставе најмање два стална професора - инжењера а за почетак школске 1956/1957. године најмање шест сталних професора - инжењера.

Предузеће Рудници и електране – Костолац дала је гаранцију да ће ови услови бити испуњени.

На почетку рада школа је користила просторије ОШ „Моша Пијаде“. Због отежаних услова рада на седници Школског одбора, 21.03.1958. године, донета је одлука о доградњи школе (6 учионица и просторије за лабораторију у подруму).

Уговор о извођењу радова закључује директор школе Богдан Дамњановић са предузећем ГП „Нови рад“ из Петровца на Млави. Радови су завршени 01.10.1959. године када је в.д. директора био Милисав Милановић, што је довело до побољшања услова за извођење теоретске и практичне наставе.

Најважнији датуми из историје Техничке школе

Одлуком НОО-Пожаревац, 30.06.1961. године, основан је Школски центар за техничко образовање кадрова за привреду у Костолцу, на челу са директором Ђорђем Делићем. Овом одлуком укинута су као самосталне школе: Техничка Школа са одељењима за одрасле из Костолца, Мешовита школа за ученике у привреди у Костолцу и Мешовита школа за ученике у Пожаревцу. Пошто је испуњавао све услове за рад, решење бр. 023442/1 од 17. маја 1962. године, центар је регистрован у одељењу за општу управу и унутрашње послове НОО Пожаревац.

Школски одбор ШЦ-а, на седници 25.03.1964. године, донео је одлуку да се изгради нова зграда ШЦ-а. Изградња је требало да почне током 1964. године, а да се заврши до 01.09.1965. године. СО Пожаревац - Одељење за управне послове, 24.09.1966. године доноси одлуку о изградњи новог објекта у Костолцу. Уговор о изградњи закључује директор школе Ђорђе Делић са фирмом ГП „ИНГРАП“ - Ћуприја. Изградња је почела 1.10.1966.. На основу предлога Комисије за технички пријем, надлежни орган СО Пожаревац доноси решење бр. 5993/1 од 27.9.1967. године о коришћењу објекта П+1.

Дана 15.9.1967. године потписан је анекс уговора о градњи фискултурне сале и анекс-радионице. Радови на фискултурној сали почели су у јуну 1967. године, а на анексу (радионици), у јулу 1967. године. Сви радови су завршени у децембру 1967. године. Усељење у нове објекте је трајало од

23.1.1968. до 5.2.1968. године. По одлуци Наставничког већа, од 7.11.1968. године, свечано отварање ШЦ-а је организовано 26.11.1968. године. Тим поводом је организована изложба уметничких радова у холу школе и изложба књига у просторијама библиотеке.

Прво решење о верификацији школе доноси Републички секретаријат за образовање и културу 11.08.1969. године када је директор центра био Милутин Милетић. Међутим, пошто школа није испуњавала све услове за рад прописане законом о средњем образовању, уз велике напоре, школски центар је верификован школске 1973/1974. године у време мандата директора Миодрага Митровића у Општинском привредном суду у Пожаревцу 23.01.1974. године. Ова радна организација се региструје под називом Центар за техничко образовање кадрова „13. октобар“ по дану ослобођења Костолца у Другом светском рату.

Налогом Републичког просветног инспектора 8.12.1972. године донета је одлука о градњи просторија за практичну наставу. Тадашњи директор Центра, Бранко Плећаш, склопио је уговор о изградњи објекта са ГП „ИНГРАП“ из Ћуприје. Радови на изградњи објекта почели су 18.5.1974. године, а технички преглед је извршен 2.7.1975. године и на основу тога је издато решење бр. 04-350-15/75. о употреби објекта. Практична настава је почела да се обавља у новој радионици, која је свечано отворена 25.12.1975. године.

Центар је 21.6.1975. године поднео Републичком секретаријату за образовање и науку СРС Београд, захтев за верификацију одељења првог разреда за КВ раднике, занимање, руковаца механизацијом у рударству - багериста. Извршни савет СО Пожаревац решењем бр. 01 - 061 - 61/6/4 је дао сагласност на ову одлуку, а „Комбинат Костолац“ је изјавио да ће пружити све услове за извођење практичне наставе. Настава за багеристе је почела да се изводи 1.9.1976. године. Залагањем тадашњег директора центра, Будимира Арсенијевића, 28.12.1976. године, Републичка заједница усмереног образовања дала је решење о верификацији.

Одлуком ИС СО Пожаревац, у школској 1975/76. години изводи се петодневна наставна недеља, међутим ту одлуку је поништио републички просветни инспектор. У II полугодишту се настава изводи по одлуци инспектора. На петодневну радну недељу поново се прешло школске 1976/77. године на основу решења републичког просветног инспектора.

СО Пожаревац је 31.10.1978. године донела решење о оснивању „Више школе усмереног образовања“ у Костолцу уз помоћ радних организација са територије општине. Школа је почела са радом 13.10.1979. године и то: Центар за ванредне студије ВМТШ-Земун и ВШУО-Костолац. Почетком школске 1983/84. године школа се преселила у Пожаревац, под називом „Виша техничка школа“.

Пословно-техничком сарадњом центра ПРИМ-а, уз сагласност СО Пожаревац, донета је одлука о изградњи нове хале за израду ваљака за транспортере и практичну

наставу ученика. Споразум су потписали директор центра Стојан Стојановић и директор ПРИМ-а П. Јефтић. Радови су завршени у рекордном року, тако да је Комисија за технички преглед 24.8.1982. године дала сагласност да се изда Употребна дозвола, што је и учињено.

Изменама и допунама Закона о средњем образовању из 1974. године омогућена је примена нових наставних планова и програма у свим средњим школама.

– По новом Закону о усмереном образовању, усвојеном јула 1977. године, планом и програмом, уводи се нова организациона шема са три јединице:

1. заједничка основа
2. друга фаза усмереног образовања
3. практична настава са професионалном праксом.

Ново име ОЦ „13. октобар“ школа званично носи од 1979. године. Маја 1980. године за директора ОЦ „13 Октобар“ изабран је Стојан Стојановић, а годину дана касније за помоћника директора изабран је Светозар Нацић. Школске 1979/80. године уписана је прва генерација трећег разреда усмереног образовања и то: машинске, електро, рударске, машинско-енергетске и саобраћајне струке, а од школске 1982/83. године и геолошка струка.

Од школске 1985/86. године, због повећања броја одељења, образовно-васпитни рад почиње да се изводи и у Пожаревцу, три одељења трећег степена: машинбравар, аутомеханичар и електромеханичар погона. Директор ОЦ, Тихомир Јовановић, потписао је уговор о издавању просторија са

директором Центра за марксистичко образовање Звонимиром Лисцем о закупу просторија. Одлуком савета центра дана 30.09.1986. године за руководиоца ових истурених одељења именован је Зоран Јелесијевић. Од 28.12.1987. године за руководиоца ових одељења именована је Надежда Сарић и на овој функцији остаје до 01.03.1989. године. Од 1990. године од ових одељења настала је нова самостална школа под називом „Техничка школа Пожаревац“, данас Политехничка школа у Пожаревцу.

Дана 26.10.1990. године изашао је закон по коме се укида Усмерено образовање, а школовање се врши по старом систему, са мањим изменама. По новом наставном плану и програму, образовање траје три и четири године, и то за подручја рада: електротехника, машинство и обрада метала и рударство. У духу новог времена од 22.3.1990. године, Техничка школа носи име

српског великана Николе Тесле.

У време мандата директора Николе Грубетића од 1989. до 1991. године опрем-

љени су нови кабинети за предмете Рачунарство и информатика и Електротехника и опремљена радионица за обуку аутомеханичара.

Због великог броја одељења у време мандата директора Мирослава Радивојевића од 1991. до 1993. године за 16 одељења настава се изводила и у новотвореној техничкој школи у Пожаревцу док се пракса и обука ученика обављала у школској радионици и деловима ЈПТЕ и Површински копони - Костолац

У школској 1994/95. години извршена је верификација школе и свих образовних профила, а такође и верификација нових образовних профила: електротехничар рачунара и електротехничар електронике и спремање кабинета и радионица. Нови директор, Илија Димитријевић, са колективом школе, извршио је доградњу крова централног дела школе за кабинете и лабораторије. Извршено је уређење школског дворишта и школског парка.

Летопис ТШ „Никола Тесла“ у Костолцу у деценији новог миленијума

У марту 2006. године одржано је такмичење машинских школа у Костолцу из три образовна профила: аутомеханичар, аутолимар и бравар. Учествовало је 17 школа из Србије и наш ученик Драган Стевановић освојио је 4. место и пласирао се на Републичко такмичење.

Јуна 2006. године на западној страни школског дворишта урађена је бетонска ограда са цевима и жичаном мрежом. У склопу ове ограде урађена је капија са даљинским отварањем врата, за улазак на паркинг школског дворишта. Ограду и инсталацију капије урадили су ученици са професорима школе. Упоредо са овим радовима, припремљени су и терени за асфалтирање. По плану асфалтирање спортских терена трба да се обави током летњег школског распуста.

Одељењу за урбанизам, СО Пожаревац, поднет је захтев бр.04-350-159/2006. године за издавање акта о урбанистичким условима за реконструкцију и надградњу анекса школе. Овај простор је предвиђен за изградњу Дома ученика, а реализација је планирана за наредну школску годину.

На захтев Школског одбора од 28.08.2006. године, Министарство просвете је верификовало ново занимање Машински техничар моторних возила – једно одељење од 30 ученика.

У марту 2007. године школа је радно и свечано прославила 61. годину рада. Директор школе, Зоран Стојановић је нагласио постојање новоизграђеног простора од 200

метара квадратних, опште намене и најавио радове на изградњи Дома ученика површине 750 метара квадратних. Вредност пројекта ће износити око 40 милиона динара. Најавио је, у току ове године, асфалтирање спортских терена површине 1750 метара квадратних, у оквиру дворишта школе.

Одлуком Школског одбора од 18.12.2007. године за в.д. директора, уместо Зорана Стојановића, именован је дипл. инг. маџинства Славиша Миленковић.

На завршној вечери Фестивала младих 7. јуна 2008. године, у пожаревачком Центру за културу, уручене су награде најуспешнијим учесницима овогодишње манифестације. Међу награђенима се нашла и наша школа. За изведену представу „Ромео и Јулија“, по тексту Бранка Милићевића Коцкице, наша школа је освојила награду за најбољи сценски комад.

Решењем Министарства просвете бр. 119-01-00013/2008-03/23 од 09. 12. 2008. године за в.д. директора поново је именован Славиша Миленковић.

Рукометна селекција наше школе је ове године постала првак Србије.

За време зимског распуста 2009. сређене су две учионице у приземљу школе, где су постављене и зелена и бела табла и замењене клупе и столице. Окречен је комплетан ходник у приземљу, од анекса до физкултурне сале.

Школска 2009/2010. година почела је отварањем (3. септембра 2009.) објекта у

оквиру наше школе, намењеног за смештај ученика, Дома ученика техничке школе. Поред дома ученика, отворен је и ресторан са кухињом за потребе исхране, за почетак ученика, а касније професора и трећих лица. Дом је отворио Зоран Трнинић, помоћник министра просвете за ученички и студентски стандард. Смештајни капацитет дома је 50 ученика. Изградњу је помогла локална самоуправа из Фонда за развој. Отварању су присуствовали Горан Петровић, начелник Браничевског округа, Миодраг Милосављевић, градоначелник Пожаревца и Драган Јовановић, директор привредног друштва „Те-Ко“ Костолац.

На седници Школског одбора одржаној 14. 09. 2009. године за управника Дома ученика именован је Предраг Нешић, а за васпитаче Слободан Лалић и Милош Ивановић. У исто време отворен је и кабинет за електричне инсталације, а операцијом опремања кабинета руководила је Нела Алексић.

У школској 2009/2010. години завршени су радови на сређивању 6 учионица на спрату, постављени су спуштени плафони, нова расвета, окречене су учионице, постављен ламинат и опремљене су новим намештајем. Сређен је ходник према физкултурној сали, свлачионице и тоалет. Постављена су алуминијумска врата према дворишту и према делу ресторана школе. Изграђена је фонтана у дворишту школе. Набављен је аутомобил пунто, са дуплим командама, за потребе школе, ради обављања практичне наставе четврте године образовног профила – машински техничар моторних возила.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац добила је решење Министарства просвете бр. 022-05-00312/94-03 од 28.12.2009. године, којим се даје сагласност да школа обавља обуку кандидата и полагање возачког испита за „Б“ категорију. Центар за обуку возача Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац, даје решење ПУ у Пожаревцу, бр. 224-6/1 од 22.01.2010. године за вршење делатности оспособљавања кандидата за возаче моторних возила и спровођење возачких испита за возила „Б“ категорије. Центром за обуку возача руководи Ајдачић Ирена, а обуку возача изводе Зорица Милошевић и Слађана Ђорђевић.

Новим решењем Министарства просвете бр. 119-01-0010/2009-03-21 од 21. 04. 2009. године за директора школе именован је дипл. инг. машинства Славиша Миленковић.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ била је домаћин 15. Регионалног сусрета домова средњих школа у кошарци, стоном тенису и шаху. Такмичење је одржано 26.03.2010. године у спортској хали, сали основне школе, сали стонотениског клуба „Рудар“ и у интернату.

На седници Школског одбора одржаној 11. 06. 2009. године, назив ТШ „Никола Тесла“ промењен је у Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ – Костолац и измењен је Статут школе.

Наша школа је у лето 2009. године узела учешће на Фестивалу младих са јако успешном представом „Ратко и Јулијана“. Невена Јовановић и Небојша Тодоровић

проглашени су за најбоље глумце, а професорка Маја Татић награђена је за организацију и реализацију представе.

Ове школске године почиње са радом и Ђачки парламент и за првог председника изабран је ученик Зоран Марковић. У формирању и раду парламента, помогли су педагог школе Зорица Спасић и вероучитељ Дејан Лазаров.

У школској 2010/2011. години завршени су радови на сређивању три учионице које се налазе у приземљу: постављени су спуштени плафони, нова расвета, кречење, постављање ламината и опремљене су новим намештајем.

У новембру 2010. године, отворена је нова мултимедијална учионица, чиме је омогућено извођење наставе на најсавременији начин. Наставници су добили могућност да на креативан начин реализују наставне програме, а ученицима ће овакав начин бити занимљивији и даће боље резултате учења. Учионица је опремљена са 15 рачунара за ученике и једним рачунаром за професора, и са ЛЦД монитором. Овде ће се одржавати часови Информатике и рачунарства и часови српског језика и књижевности. Овај пројекат је финансиран 50% из ученичког динара и 50% је дала сам школа.

Вредност пројеката је 1500 000 динара. На овај начин је побољшан квалитет наставе у школи.

Решењем Министарства просвете и науке, бр. 5290 од 09.12.2010. године Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу може обављати проширену делатност. По том основу, омогућена је исхрана ученика који нису смештени у дому и једном броју спортиста СД „Рудар“ Костолац.

У исто време школа добија сертификат за отварање Ауто школе, за ученике и трећа лица, за полагање тестова и вожње за моторна возила „Б“ категорије. За обуку се користе нови аутомобили и ово је прва аутошкола на територији Градске општине Костолац. Намењена је ђацима школе и грађанима са ове територије. Обуку врше квалификовани и поуздани инструктори.

По одобрењу Министарства просвете и науке, решењем бр. 451-02-2964/2011-05 смештајни капацитет је повећан на 53 лежаја.

У оквиру Светосавских свечаности, 27. јануара 2011. године, отворени су нови школски кабинети, за хемију и биологију и за историју и географију, као и мултимедијална учионица у анексу.

Реновирана је фискултурна сала у мају месецу 2012. године. Локална самоуправа је донирала средства у вредности два милиона и четрестохиљада динара. Извршена је набавка аутомобила shevrolet aveo, из сопствених средстава, за потребе школе.

Бивши ђак наше школе, Матеја Поповић, у марту 2012. године, извео је дипломску представу „Усамљени запад“ у Дому културе Костолац. Поносни смо што је Матеја постао професионални глумац, и прве корак у глуми направио у нашој школи. На конференцији за штампу, захвалио се професорки Цвијети Гајевић која је приметила његов таленат и охрабрила га да крене овим путем. Матеја је успешну улогу остварио у најновијем филму Здравка Шотре, „Шешир професора Косте Вујића“.

Дана 27.04.2012. године у нашој школи одржано је XX обласно такмичење машинске струке, занимање, машински техничар за компјутерско конструисање.

Решењем Министарства просвете и науке бр. 451-02-327/2012-05 смештајни капацитет је повећан на 56 лежајева.

У школској 2012/2013. години, из сопствених средстава школе, купљен је аутомобил пунто за потребе ауто школе и пуштен у

рад веб сајт школе са новим доменом www.tehnickakostolac.edu.rs.

На седници одржаној 28. 05. 2013. за в.д. директора Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ изабран је др Горан Несторовић.

Школске 2013/2014 године у Дому ученика имамо 58 лежајева. Добијено је одобрење од Министарства просвете за проширење Дома ученика због великог интересовања, решењем бр. 451-02-2535/2013-05. По први пут ове године смо имали 33 одељења, па смо преместили алатницу и њу преуредили у учионицу.

Решењем Министра просвете, бр. 119-01-00008/2013-03/70 од 07.10.2013. године, за директора школе именован је др Горан Несторовић.

Материјалним средствима од ученичког стандарда купљени су рачунари у дому ученика, нова опрема за видео надзор, направљена и опремљена намештајем просторија за пријем родитеља, урађен пулт за дежурне ученике и купљен телевизор за ресторан школе. У холу школе, у приземљу, израђена је пријавница за дежурне ученике, који ће посетиоцима давати комплетне информације. Постављен је екран,

односно монитор на коме ће бити истакнуте све информације о дешавањима у школи. За потребе Дома ученика набављени су рачунари и уграђена опрема за видео надзор.

Директор школе др Горан Несторовић, дао је иницијативу Савету родитеља за увођење физичког обезбеђења у школи, како би се повећала сарадња са школским полицајцем, у циљу повећане безбедности ученика и радника школе. Савет родитеља је донео одлуку за увођење физичког обезбеђења и изабрао је Привредно друштво „Костолац услуге“ из Костолаца.

У оквиру међународног такмичења „Кенгур без граница“, наши ученици су у школи радили задатке, исте као и њихови вршњаци на планети, славећи дан математике. Аутор овог догађаја је професор математике Зорица Јелић, а директор школе је подржао и отворио ово такмичење.

У априлу 2014. године Дом ученика техничке школе „Никола Тесла“ био је домаћин 19. Регионалне „Домијаде“. Ову манифестацију отворио је др Миодраг Степановић, заменик градоначелника Пожаревца, иначе бивши ученик наше школе. Гости на овој манифестацији били су ученици са територије три округа: Шумадијског, Помо-

равског и Браничевског. Ученици су се надметали у три области: у плесу, музици и речи. Један од чланова жирија био је Матеја Поповић, глумац, бивши ученик ове школе.

Дан школе у мају 2014. године прославили смо одговарајућим програмом који је одржан у два дана. Културни и спортски програм пратило је учешће ученика и радника школе, као и колега из других школа који су учествовали у спортским мечевима.

Покренута је иницијатива за добијање сагласности за проширену делатност помоћни заваривач за: CO₂ (МАГ) заваривање, заваривање гасом и ручно електролучно заваривање, 09.07.2014. Добијена је сагласност и упућен је елаборат Министарству просвете.

Одрађени су елаборати и добијена је верификација за смерове електротехничар за електронику на возилима – четврти степен и монтер телекомуникационих мрежа – трећи степен.

Директор наше школе др Горан Несторовић је 16. јуна 2014. године добио признање „Капетан Миша Анастасијевић“ – за високе домете у образовању и васпитању младих, са угледом и резултатима у раду у пројекту „Пут ка врху“.

Школа се припрема за екстерно оцењивање, за испуњавање одређених стандарда. Техничка школа је потписник Меморандума о професионалној оријентацији. Утицаћемо на ученике да упишу ову школу и шта после са тим занимањем могу да раде. Тај програм има назив „Обука и саветовање за избор образовног профила са циљем запошљавања и даљег усавршавања“.

У августу 2015. године, директор школе др Горан Несторовић је изабран за председника Актива директора средњих школа града Пожаревца.

У школској 2014/2015. години урађена је санација и кречење поткровља главног дела школске зграде, као и замена столарије у поткровљу школе, замењени су олуци, израђена кровна конструкција над улазним делом школе, као и сређивање фасаде улазног дела и постављање стубова. Сређена је школска библиотека, опремљена намештајем и књигама. Купљена је ауто приколица за потребе школе, купљен апарат за CO₂ заваривање и урађени су столови за завариваче. Добијено је решење Министарства просвете за проширену делатност заваривача. Успостављена је сарадња са КП Забелом, где ће наставници изводити наставу за особе које се налазе на издржавању затворске казне, за занимање заваривач. Купљен је ЛПД телевизор за кабинет електронике и три интерактивне (СМАРТ) табле. У сарадњи са „Laser-Balkan-ом“ израђени су чивилуци за учионице и корпе за смеће у школском дворишту.

Ученик Вефић Петар, 04.02.2015. године, проглашен је за најбољег спортисту у Браничевском округу за 2014-ту годину. Награду „Реч народа“ уручио је, у Свечаној

сали Града Пожаревца, министар за омладину и спорт Вања Удовичић.

У фебруару 2015. године, у организацији школе и Синдиката образовања Србије, формирана је Лига просветних радника у одбојци. Циљ лиге је дружење, размена искуства и унапређење рада наставника.

Тим за екстерно вредновање, обишао је школу 17. и 18. 03. 2015. године, у саставу: Јелена Антонијевић, Велиша Јоксимовић, Душанка Стојковић, Драшко Грујић и Драгољуб Павловић, који су просветни саветници у Министарству просвете, науке и технолошког развоја. Општи квалитет рада Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ вреднован је оценом 3.

У марту 2015. године у школи је одржано међународно такмичење из математике Кенгур, где су наши ученици освојили 12. 16. 20. и 21. место у Србији. У априлу 2015. наша школа је била домаћин Општинског такмичења из историје. Наши ученици су освојили два друга и три трећа места и пласирали се за даље такмичење.

Радионица под називом „Технологија обраде метала у праисторији“ одржана је почетком априла 2015. године у школи. Час су организовали професори историје Зоран Пешић и Горан Милошевић, а предавање ученицима и професорима школе одржао је Драган Јацановић, виши кустос, археолог Народног музеја у Пожаревцу.

У априлу 2015. стављена је у употребу конференцијска сала у поткровљу школе са 60 места за седење, интерактивном таблом и озвучењем. У сали су 20. 05. 2015. године уручене дипломе ученицима за учешће на кросу РТС.

Од ове године се, после дужег времена, организују стручне екскурзије. Осим стручних екскурзија, новина од ове године је извођење блок наставе из стручних предмета на подручју рада електротехника. Предметни наставници су ученике разврстали по групама и водили у обилазак фирми, како би се упознали са врстом посла којим ће се бавити по завршетку школовања. Блок настава је изведена у следећим фирмама: Општа болница Пожаревац, сектор информационог система ТЕ-КОО Костолац, Телеком-извршна јединица Пожаревац, ЈКП „Водовод и канализација“, радио Пожаревац, „ТВ Дуга“ Пожаревац, „САТ-ТВ-Пожаревац и „AVS“ сервис – Пожаревац.

Обележавање 69 година постојање Техничке школе са домом ученика трајало је од 11. до 15. маја 2015. године. Почело је квизом природних наука, настављено турнирима у шаху и малом фудбалу, за ученике и професоре. Професори су се надметали у стоном тенису, одиграна је ревијална одбојкашка утакмица, као и завршни турнир Лиге просветних радника у одбојци. Организовано је књижевно-музичко вече на коме су учествовали ученици костолачких школа и чланови клуба љубитеља књиге „Мајдан“ из Костолаца.

Под покровитељством Министарства омладине и спорта, у сарадњи са градском

општином Костолац и П.Д. „ПРИМ“, наша школа је учесник програма „Споји и завари“. У оквиру тог пројекта, је кренула реализација пројекта. Део практичне наставе ће се одвијати у школској радионици, а другим делом у П.Д. „ПРИМ“. На почетку обуке, школу је посетио и Министар омладине и спорта Вања Удовичић. Обука за завариваче је одржана у периоду од 22. 06. - 10.07.2015. године (теоријска настава) а од 13. 07. 2015. године, изведена је практична настава. Сертификате су, 21.09.2015. године, поделили Министар омладине и спорта Вања Удовичић, начелник Браничевског округа Александар Ђокић, председник Градске општине Костолац Иван Савић и директор школе наше др Горан Несторовић.

Додела сертификата заваривачима

Од 22. јула 2015. године почиње реконструкција крова над радионицом.

Техничка школа и Синдикат образовања Србије су покренули иницијативу за формирање Општинске просветне лиге у малом фудбалу. Циљ ове лиге је искључиво дружење и спортско надметање.

Пожаревљанин Живорад Ђурић-Жића Марадона је 27.05. 2015. године, у Центру за културу Пожаревац, уз подршку

локалне самоуправе, доделио нашој школи пехар за хуманитарни рад.

Обезбеђене су велике новчане и материјалне награде за ученике генерације и успешне ђаке. За ученика генерације у Техничкој школи за школску 2014/2015. годину проглашен је Владимир Петровић. Ученика генерације наградио је новчаном наградом Драган Јовановић, извршни директор за производњу енергије ЕПС-а. Награду је добио за пројекат године, за изградњу новог термоенергетског постројења и проширење површинског копа у Костолцу. Наша школа је истински расадник одличних кадрова.

У школској 2015/2016. години, надограђен је кров радионице. Финансирање комплетне кровне конструкције, обезбедила је градска управа Пожаревац. Постављене су 4 огласне табле у ходнику. Замењена је столарија на радионици и унутар ње. Замењени су олуци на школи и на радионици. Школа је опремљена новим рачунарима, мониторима, климама, интерактивним СМАРТ таблама, лап топом и телевизорима за Дом ученика, инсталирана је интернет мрежа у кабинетима и замењена врата на учионицама на спрату школе. Сређен је магацин за хемијска средства и купљена је

професионална машина за прање подова и усисивач за лишће.

На првенству младих заваривача у Србији, у организацији „DUZS-а“ – Друштво за унапређивање заваривања у Србији, које је одржано у ТШ „Колубара“ у Лазаревцу, нашу школу су представљали ученици Милан Перић и Никола Стојковић и бивши ученици из групе „Споји и завари“ Ненад Петровић и Никола Стојићевић. Ненад Петровић је освојио друго место, а Никола Стојићевић 5. место. У укупном пласману нашој школи је припало 3. место.

Од октобра 2015. године, школа постаје овлашћени тест центар за добијање ECDL сертификата. Концепцијом ECDL програма, спроводи се глобална иницијатива JISA, са циљем ширења информатичке писмености, за раднике и ученике школе и трећа лица.

Истог месеца ученик Марко Јоцић, у пројекту локалне самоуправе „Од Рама до Крфа“, на литерарном конкурс у тему „Допринос Дунавске дивизије првог позива у одбрани Стига 1915. године“, је освојио прво, а Емилија Половшек треће место. Награда је уручена приликом отварања споменика војницима у борбама око одбране Стига у Раму, у присуству представника градоначелника Пожареваца, председника општине Велико Градиште, представника амбасаде Француске, војске, полиције, Потомака ратника од 1912-1920, локалне самоуправе, школа и других културних институција. На тај начин је обележена стогодишњица битке код Рама.

На тендеру: јавне набавке мале вредности, добили смо могућност стручног оспо-

собљавања бравара за (аутогено) гасно резање за ПК ДРМНО. Имали смо 5 полазника и обука је завршена у децембру 2015. године.

У децембру месецу исте године у ресторану, зборници и конференцијској сали школе постављено је амбијентално озвучење. Направљен је пројекат противпожарне заштите и промењени су сви електроормани.

Савез проналазача Србије организовао је, 14. 12. 2015. године, завршну манифестацију, поводом 10. новембра – Светски дан науке, у оквиру пројекта „Допуна развоја креативних способности ученика иновативним образовањем“. На манифестацији су директор школе др Горан Несторовић и помоћник директора Ирена Ајдачић добили Захвалнице са медаљом Михајло Пупин, за организовање ученика у пројекту. Школа је добила Захвалницу за сарадњу и учешће у пројекту.

На спрату школе, 27. јануара 2016. године, свечано је отворена просторија за исхрану ученика, у присуству представника локалне самоуправе, школског одбора и гостију присутних на прослави школске славе Свети Сава. Помоћ у опремању и сређивању ове просторије, дали су родитељи, компанија „Дунав-осигурање“ и део средстава је издвојила школа.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца, у петак, 01. априла 2016. године, била је домаћин XXIV Регионалног такмичења машинских школа Републике Србије – регион исток за трогодишња занимања: аутомеханичар, бравар, аутолимар и механичар грејне и расхладне технике. Све госте и такмичаре на самом почетку поздравио је директор школе др Горан Несторовић, а затим је реч дао председнику Градске Општине Костолац, господину Ивану Савићу, који је и отворио такмичење. Двојица наших ученика су се пласирали на Републичко такмичење: Никола Пешић и Милан Томић.

Регионално такмичење „Књижевна олимпијада“ је одржано у Пожаревачкој гимназији 09.04.2016. године. Ученик Стефан Жикић Р11 освојио је 2. место и пласирао се на Републичко такмичење. Награђен је дипломом, а његов професор-ментор Јелена Ристовић захвалницом. Ученик Милан Стојановић М23 није могао учествовати на овом такмичењу због учешћа на другом такмичењу.

За потребе школе, из сопствених средстава, 26.04. 2016. године, купљено је теретно возило dacia dokker.

Регионално такмичење средњих школа из астрономије одржано је у нашој школи 14.05.2016. године. Наш ученик Милош Крстић освојио је 1. место и пласирао се на

Републичко такмичење. Републичко такмичење из астрономије одржано је 18. и 19.06.2016. године на Физичком факултету у Београду. Наш ученик, Милош Крстић је учествовао на овом такмичењу.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу прославила је Дан школе 15. маја 2016. године. Овим датумом отпочиње се обележавање 70. година постојања школе, а завршна свечаност поводом обележавања овог јубилеја одржаће се 13. октобра.

Дана 17. маја 2016. одржана је свечана академија поводом 70. годишњице Дана Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу. Приређен је богат културно уметнички програм, а присутни су уживали у игри песми и рецитовању како ученика, тако и ђака, професора и директора.

Директор Техничке школе др. Горан Несторовић захвалио се свима на подршци у протеклим годинама с надом да она неће изостати ни у будућем времену. „ЈА НИ САМ САМО БРОЈ“ – порука је прославе Дана школе. Директор је додао да је кроз песму и игру пренешена порука и да они нису само број, они су много више, не само наставници и радници школе, почев од спремачице до директора, већ људи, са врлинама и манама, брижни родитељи и

особе које воле разоноду, спорт, песму, рецитовање, књижевност, балет и глуму, а да заједно могу све. Овом приликом уручене су похвалнице најбољим ученицима који су остварили резултате на многобројним такмичењима. Прослави су присуствовали председник Градске општине Костолац Иван Савић са својим сарадницима и директори основних и средњих школа Градске управе Пожаревац. Овој свечаности су присуствовали и многи истакнути званичници Костолца.

Традиционално саветовање „Одрживи развој Браничевског округа и енергетског комплекса Костолац“ одржано је 19.05.2016. године у конференцијској сали.

Наша школа је 14. 6. 2016. године била домаћин доделе пехара и захвалница учесницима турнира „Да рат заувек остане само игра – битка на Дрини“. Циљ пројекта је неговање историјских, државних и националних вредности. Ученици наше школе су остварили одличне резултате: прво, треће и четврто место на овом такмичењу. Наши ученици учествоваће на 40-ом међународном турниру друштвених игара.

У јуну 2016. године направљена је летња учионица. Направљена је нова чајна кухиња, а стара просторија је преуређена у канцеларију педагошко - психолошке службе.

Директори школе

РАТКО РОСИЋ

Ратко Росић је рођен 1912. године у Књажевцу. Завршио је Вишу техничку школу у Крагујевцу. Свој радни век у просвети, започео је доласком у Костолац. Радећи у „Рудницима Костолац“, предавао је машинску групу предмета у „Стручној школи за ученике у индустрији и занатству“ 1947. године. Био је први директор у периоду од 1954. до 1956. године.

Свој радни век завршио је у фабрици „Филип Кљајић“ у Крагујевцу. Ратко Росић је преминуо 1995. године.

БОГДАН ДАМЊАНОВИЋ

Богдан Дамњановић је рођен 1922. године у Гроцкој. Дипломирао је на Природно-математичком факултету у Београду. Године, 1952-е, долази у Пожаревац за учитеља, а затим ради као професор математике у „Техничкој школи“ Костолац. У периоду од 1956. до 1958. године обавља функцију директора.

Радни век завршава као предавач, на Природно-математичком факултету и Филолошком факултету у Крагујевцу. Богдан Дамњановић је преминуо 1990. године у Крагујевцу.

МИЛИСАВ МИЛАНОВИЋ

Милисав Милановић је рођен у Божевцу 16. 03.1909. године, где је завршио основну школу. Нижу гимназију завршава у

Петровцу, а у Пожаревцу је положио матуру. Филолошки факултету Београду, одсек за српски језик и књижевност, завршио је 1937. године. Од 1956. године ради у Центру за техничко образовање кадрова у Костолцу, из кога одлази у пензију. У периоду од 1958. до 1960. године био је в.д. директора. За то време је завршена доградња зграде Техничке средње школе, што је допринело побољшању услова за извођење теоретске и практичне наставе.

Милисав Милановић је преминуо 22.05.1995. године у Костолцу.

ДУШАНКА СТАНИЋ

Душанка Станић је рођена 1922. године у Ораховици. Дипломирала је на Економском факултету у Београду. Свој радни век у просвети, започела је као професор у Школи уметних заната у Београду. Школске 1960/61. године била је директор Школског центра у Костолцу, истовремено радећи у настави, као професор.

БОРЉЕ ДЕЛИЋ

Ђорђе Делић је рођен 1928. године у Бадовинцима. Дипломирао је на Рударско геолошком факултету Одсек за експлоатацију минералних лежишта. У периоду од 1961. до 1968. године врши функцију директора Центра у Костолцу.

Свој радни век завршава у Рударско-грађевинском предузећу РТП у Књажевцу.

Ђорђе Росић је преминуо 1992. године у Бадовинцима.

МИЛАН ШУЛИЋ

Милан Шулић је рођен у Кнежинама (БиХ). Апсолвирао је на Машинском факултету у Сарајеву. У просвети започиње са радом као професор стручних предмета Машинског школског центра у Руми.

У Техничку школу „Никола Тесла“ Костолац, долази 1966. године и ради као професор за предмете: механика и техничка контрола производа.

Функцију ВД директора Центра обавља у 1968. години, радећи истовремено у настави.

Радни век завршава у Западној Немачкој, где је радио на конструкцији и изradi нуклеарних реактора.

Данас је пензионер и живи у Пожаревцу.

МИЛУТИН МИЛЕТИЋ

Милутин Милетић је рођен 1933. године у Рибнику, општина Светозарево. Дипломирао је на Филозофском факултету на Групи за југословенску књижевност и српски језик.

У просвети започиње са радом, вршећи разне функције у области културе и просвете општине Пожаревац. Од 1968. до 1973. године био је директор Школског центра у Костолцу. Милутин Милетић је преминуо 1988. године.

МИОДРАГ МИТРОВИЋ

Миодраг Митровић је рођен у Осипаоници, општина Смедерево. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду на Одсеку за електротехнику и телекомуникације. Као апсолвент, започиње рад у просвети, као наставник математике у ОШ у Осипаоници.

Од 1965. године ради у Центру у Костолцу, а у 1973. години обавља и функцију директора Центра.

БРАНКО ПЛЕЊАШ

Бранко Плењаш је рођен у Брувну (Хрватска) У Београду је завршио Природно-математички факултет, одсек механика. У просвети започиње рад, као професор механике Средње техничке школе у Деспотовцу. Школске 1966/69. године долази у Костолац и у Центру предаје механику. Од 1973. до 1976. године вршио је функцију директора.

Свој радни век завршио је као професор у Техничкој школи „Никола Тесла“ Костолац 2003. године.

БУДИМИР АРСЕНИЈЕВИЋ

Будимир Арсенијевић је рођен у Шекулару. Завршио је Вишу педагошку школу у Београду, а затим и Природно-математички факултет на којем је магистрирао Географске науке. Рад у просвети започео је као учитељ у ОШ „Вук Караџић“ у Мајитловцу.

Од 1976. до 1980. године врши функцију директора Техничке школе "Никола Тесла" Костолац. Будимир Арсенијевић је пензионисан 1995. године.

Будимир Арсенијевић преминуо је 2015. године у Костолцу.

СТОЈАН СТОЈАНОВИЋ

Стојан Стојановић је рођен у Пожаревцу 1941. године. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду. У просвети започиње са радом као учитељ, а затим као наставник у ОШ „Моше Пијаде“.

За в.д. директора Центра изабран је 1980. године, а функцију директора школе врши, од маја 1980. до 1985. године.

Свој радни век, Стојан Стојановић завршио је као, професор српског језика и књижевности у ТШ „Никола Тесла“ у Костолцу 2001. године.

Стојан Стојановић преминуо је 2010. године у Костолцу.

ТИХОМИР ЈОВАНОВИЋ

Тихомир Јовановић је рођен 1944. године у Ореовици, општина Жабари. Дипломирао је на Педагошком факултету у Риједи на Одсеку педагогија, а своје усавршавање завршио је на постдипломским студијама на Факултету политичких наука у Београду, Одсек социологија и економика образовања.

Свој радни век у просвети започео је у ОШ „Ђура Јакшић“ у Топоници, општина Мало Црниће.

У периоду од 1985. до 1989. године вршио је функцију директора ОЦ „13. октобар“ у Костолцу.

Данас је пензионер и живи у Пожаревцу.

НИКОЛА ГРУБЕТИЋ

Никола Грубетић је рођен у Баваништу. Дипломирао је на Природно-математичком факултету Одсек за математику у Београду.

Свој радни век започео је као професор математике у ОШ „Мика Митровић“ у Богатићу.

Од 1980. године ради као професор математике у ОЦ „13 октобар“ у Костолцу, а од 1989. до 1991. године вршио је функцију директора Техничке школе „Никола Тесла“ у Костолцу а затим прелази и ради у Политехничку школу као професор математике.

Данас је пензионер и живи у Костолцу.

МИРОСЛАВ РАДИВОЈЕВИЋ

Мирослав Радивојевић је рођен 1956. године у Чачку. Завршио је Педагошко-технички факултет, Одсек за машинство. Од 1982. године ради као професор у ОЦ „13. октобар“ Костолац, а од 1991. до 1993. године обављао је функцију директора.

Свој радни век завршио је у ЈП „ТЕ Костолац“.

Мирослав Радивојевић преминуо је у Костолцу.

ИЛИЈА ДИМИТРИЈЕВИЋ

Илија Димитријевић је рођен 1943. године у Љубинићу, општина Обреновац. Дипломирао је на Филозофском факултету на групи за српски језик и књижевност у Београду. Свој радни век започео је као наставник у ОШ „Ш. Радовановић-Цака“ у Новом Пазару.

Од 1973. године ради као професор српског језика и књижевности у ТШ „Никола Тесла“ у Костолцу, а од 1993. године обавља функцију директора, а затим прелази и обавља функцију директора часописа „Реч народа“ у Пожаревцу.

Данас је пензионер и живи у Пожаревцу.

ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ

Зоран Стојановић је рођен 02.02. 1958. године у Дубравици, општина Пожаревац. Дипломирао је на Техничком факултету у Чачку на Одсеку за техничко образовање.

Свој радни век започео је као професор у Гимназији у Пожаревцу, школске 1987/88. године, а следеће школске године прелази у ТШ „Никола Тесла“ у Костолцу, где ради као професор све до именованја ВД директора 2001. године. Функцију директора обављао је два мандата.

Данас ради као професор практичне наставе у Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу.

СЛАВИША МИЛЕНКОВИЋ

Славиша Миленковић је рођен у Смедереву 1967. Основну и средњу школу завршио је у Костолцу, а затим и Машински факултет универзитета у Београду, смер термоенергетика. По завршетку факултета четири године је радио у Термоелектрани „Костолац Б“, а затим прешао у Техничку школу „Никола Тесла“ у Костолцу где је радио као професор машинске групе предмета. Од 2009. до 2013. године обављао је

функцију директора исте школе. У то време школа отвара дом ученика и мења име у Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“.

Данас ради у школи као професор машинске групе предмета.

ГОРАН НЕСТОРОВИЋ

Рођен 20. јуна 1978. године у Пожаревцу .

Средњу школу завршио је 1997. године у Техничкој школи „Никола Тесла“ у Костолцу, образовни профил: машински техничар.

На Високој техничкој школи у Пожаревцу 2000. године дипломирао на машинском одсеку за производно машинство. На Техничком факултету универзитета у Новом Саду 2004. године, дипломирао на инжењерско-техничком одсеку за машинско инжењерство, где је 2006. године и магистрирао. Докторирао 2012. године.

Запослен у Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу, где ради преко 10 година на пословима наставника машинске групе предмета, а обављао је и функције председника машинског актива и школског одбора.

Од маја 2013. године обавља функцију вршиоца дужности директора школе, а од септембра 2013. године изабран је за директора Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу.

Од августа 2015. године председник Актива директора средњих школа града Пожаревца.

Добитник повеље „Капетан Миша Анастасијевић“ за запажене резултате у образовању и васпитању младих.

Добитник признања града Пожаревца за изузетне резултате у васпитно-образовном раду и сарадњи у развоју образовања.

Аутор или коаутор: 12 монографија, 6 научно-стручних радова објављених у међународним часописима и 52 научна и стручна рада публикована у националним часописима и зборницима.

Сећања

СЕЋАЊА

СТОЈАН СТОЈАНОВИЋ, професор

ЛЕГЕНДА И СУДБИНА

Њено име први пут сам чуо као ђак Ниже гимназије у Пожаревцу, далеке 1956. године, када су крајем четвртог разреда моји другови почели да планирају где ће наставити школовање. Из једног њиховог разговора чуо сам како је неко рекао: „Ја ћу у Костолац, у Средњетехничку школу“.

На крају те школске године моји другови из генерације разишли су се на све стране. Слоба Милошевић, Павле Беговић и Зоран Протић отишли су у Вишу гимназију, Гале Стојановић и Вајнер Бернард у Економску, Драшко Перић и ја у Учитељску школу, а једна већа група, међу којима и моји другови из детињства, Мирке и Раде Миљковић, отишли су у Костолац. До тада баш ништа нисам знао о тој школи.

У Учитељској школи било нам је лепо, јер је то дивна школа, али, због великог броја девојчица, неки су је сматрали женском школом. Из дана у дан виђао сам се са друговима који су отишли у Костолац и слушао приче о њиховој школи, о правом другарству које тамо влада. Прошла је тако једна школска година и ја сам се покајао што нисам отишао тамо где је била већина мојих старих другова и правих момака. Онда сам донео неопозиву одлуку: од следеће године прелазим у Костолац, без обзира што сам са успехом завршио I разред

учитељске школе. Чак ни нови пријемни испит није ме заплашио. Убедио сам некако родитеље и од септембра 1957. године кренуо у први разред Средњетехничке школе. Тада прва генерација ученика још није била завршила школовање.

Иако је моја авантура кратко трајала, и данас се сећам скоро сваког детаља. Путовања возом од Пожаревца прилично дуго су трајала. Имали смо времена да препишемо домаће задатке, да се добро испричамо, посвађамо или чак и потучемо до Костолаца.

Био сам ученик у одељењу машинских техничара, чији је разредни старешина Радомир Симић, наставник физкултуре. Њега смо сви од првога дана заволели, јер је умео са дечацима. Одељење је било пуно дечака из свих крајева Србије. Међу њима је само једна ученица, по имену Зорица. Она је била висока и лепа девојка, и због тога се држала врло гордо. Шетала се поред нас некако важна и свакога дана дотерана. Ту су били и неки фудбалери Рудара. Једнога смо звали Ковинац, а другоме сам запамтио само презиме: Станимировић. У том одељењу ученик је био и Иван Грубетић, касније наставник у истој школи. Од наставника сам запамтио још: Милана Миклужа, који је предавао техничко цртање и шестаром, на мој ужас, бушио нам лоше урађене

цртеже, Мирослава Ђорђевића, наставника математике, и Јевтића, који нам је предавао механичку технологију.

За време одмора виђао сам позната лица и старе знанце из Пожаревца: Мирка Драгића, Ратомира Огњановића, Драгоша Вуловића, Љубицу Урошевића, Милоша Чешића, Мишка Савића, Петка, Јецића и друге, а међу њима и ученике старијих генерација: Ацу Седлића, Драгана Кундеса, Ђерамилца, Вучковића, Бранковића, браћу Душманић, звани Јазе итд. Неки од њих су се у знак поздрава руковали са мном, а други су ми уместо добродошлице ударили чврге.

Часове смо имали само по подне, и то до касно увече, а после смо прилично дуго чекали на воз за Пожаревац, који је полазио око 22 часа, а некада и касније. Долазио сам врло касно кући, скоро пред поноћ, јер сам становао на крају града, и једва сам успевао ујутру да се пробудим, уморан од путовања и наставе.

Од свих наставника, најснажнији утицај на мене оставили су професор математике Богдан Дамњановић, директор школе и Милисав Милановић, професор нашег језика и књижевности. Код њих смо полагали пријемни испит. Сећам се да сам из математике тек на усменом прошао, захваљујући професору Богдану Дамњановићу. Он је погледом бодрио ученике на испиту. Пошто су нам саопштили резултате пријемног испита, професор Милановић ме упита тихо: „Да ли је ово твој писмени задатак?“ „Да“ – одговорио сам доста самоуверено.

Професор заврте главом: „А ко је тебе послао у ову школу?“ „Нико“ – једва сам процедио, изненађен питањем. „Дошао сам сам“.

„Е, погрешно си! Није ово школа за тебе“ – озбиљно ће професор, који је по изгледу и стасу подсећао на мога оца. „Због чега?“ – прошапутао сам, без снаге да упитам гласније.

„Твој писмени задатак је одличан, најбољи од свих на испиту. Ти си ђак за неку другу школу. Овде се учи математика, а она теби, како видим, не лежи баш нарочито.“

Био сам упоран и ипак сам пошао у школу, али сам остао само две недеље, дозвољено да се уверим колико је професор Милановић био у праву. А онда сам подигао документ и вратио се у други разред учитељске школе. Ипак, чинило ми се стално као да сам нешто заборавио у Техничкој школи.

Све до завршетка учитељске школе, наредне четири године, био сам у сталном контакту са својим друговима из Техничке школе. Редовно су ме обавештавали о свему: и кад су добили новог професора или директора, и кад су се преселили у другу школску зграду, и колико су часова губили и какав ће им завршни испит бити. Често су долазили на играње у Учитељску школу. То је био празник за наше другарице. „Долазе техничари!“ – шапутале су радосно, чак и усхићено. А ми, учитељици, узвраћали смо им посете и са њима играли фудбал, кошарку, рукомет и редовно губили утакмице, јер и тада, као и сада, момци из ове школе били су најбољи спортисти у општини.

По завршетку учитељске школе случај је хтео да се вратим у Костолац. Године 1961. поново сам у истој згради где сам 1957. био ђак, али сада као просветни радник у Основној школи. Нешто ме је поново довукло на то место, мада Техничка школа није више била у тој згради. У нову школску

зграду ове школе ишло се одмах ту поред наших прозора, широком поплочаном стазом. Туда дефилију генерације ученика и наставника, а ми их, из ходника школе „Моша Пијаде“, посматрамо годинама како долазе и одлазе. И чини ми се да и сада видим неке познате ликове и догађаје из периода 1961–1968. годинае, као на филму.

Директор Ђорђе Делић, са накривљеном беретком, црном маленом ташном подмишком и цигаретом у углу уста, сваког јутра пролази поред прозора директора и секретара наше школе и, не вадећи цигарету, нешто духовито одговара на примедбе које му добацује директор Основне школе, кроз отворени прозор. А пре и после њега наступају наставници: Вита Благојевић, Лепа Петровић, Михајло Младеновић, Јова Дракулић, Карло Павличек, Фрањо Фејеш. Пред вратима их дочекују бркати домар дода-Вељко, поздравља и нешто важно почиње да разговара са директором, показујући рукама, док ученици са свих страна пристижу у школу.

Професор Предраг Марковић и ученици из његовог одељења, који су 1962. године завршили школовање као пета генерација електротехничара, моји су добри познаници. Много пута су ми казивали много тога о својој школи и себи. Њихова сећања и успомене биле су свеже, богатије и лепше од мојих. Карло Тушек, Славољуб Паклар, Мића Пајкић, Цека Пргомелја, Деса Благојевић, Рале Драгутиновић и Олгица Доцевић испричали су ми пуно лепих доживљаја из својих школских дана и тако ми открили и своју душу и душу Техничке школе. Одушевљено су ми говорили о ђачким данима другарства, враголијама, екскурзијама,

бригама и радостима. С поштовањем су помињали професоре: Ђорђа Јарошевића, Миленка Радошевића, Анђу Стефановић и друге. Њихова приврженост школи и љубав према разредном старешини Марковићу задивили су ме.

И сви ученици и њихови професори отишли су из Школе давно. Са годинама време је учинило своје, моје и његове усмене чудно су се помешале и неприметно се преселиле у ЛЕГЕНДУ. А живот је писао нове странице. Са прозора Основне школе, наставници и ученици и даље су гледали, као неми, радознали сведоци, како та школа незадрживо расте и развија се. Пред нашим очима, на 50 метара од школске зграде у којој су се школовале генерације, готово преко ноћи, на ледини, никла је нова, модерна и до тада невиђено лепа школска зграда, коју су новинари назвали „Костолачка лепотица“. Сви ми у Костолцу били смо усхићени због онога што смо видели и добили, али ја ни тада нисам помишљао да ћу у њој икада радити.

Школа се преселила, а везе два наставничка колектива су остале. Имали смо заједничку партијску организацију, стручне, спортске и другарске сусрете. Поред старих, сада сам виђао и нове наставнике и директоре: Шулића, Милетића, Митровића, Плећаша. Познавао сам и раније све директоре, сем Ратка Росића и Душанку Станић, али ови сада били су моји савременици, колеге и другови.

А онда, 1974. године, неочекивано, почео сам да радим у Техничкој школи као хонорарни наставник нашег језика. Мој бивши професор Миса Милановић био је већ пред пензијом. Добио сам нека његова

одељења и часове, али нисам могао да се начудим: како се то десило да баш ја заменим професора који ме је пре седамнаест година усмерио у неку другу школу? Као у некој старој, добро познатој причи! Да ли је то случајност или судбина? Професор је већ одавно био жива легенда Техничке школе. Сви су га ценили и поштовали. Жао ми је што нисмо радили у истој смени, макар један дан недељно. Отишао је две године касније у заслужену пензију.

И тако, после толико година, поново сам у Техничкој школи, али сада као професор. Била је то велика радост за целу

фамилију, а нарочито за моју Олгицу, бившег ђака, и наше синове, касније ученике ове школе. Тада сам упознао нову генерацију професора: Бору Ратковића, Илију Димитријевића, Зорана Јелесијевића, Павла Перишића, Живка Стојановића, Живорада Милошевића, Виктора и Гордану Бакић, Даницу Вратоњић, Мирјану Милић и друге, који ће Школи у наредним годинама донети нову афирмацију.

И ту престаје легенда, а почиње стварност. Од 1978. године она постаје мој други дом. Али легенда и даље живи у мени.

ФРАЊО ФЕЈЕШ, професор

НАША ШКОЛА КРОЗ ПРИЗМУ МОЈЕ ПОРОДИЦЕ

Доласком у Костолац 1952. године, после одслужења војног рока, по наговору мојих школских другова, пријавио сам се и запослио у термоелектрани. Крајем педесетих година обављао сам дужност руковаоца електрокоманде у термоелектрани на месту где се контролише производња и испорука електричне енергије.

Током једанаест година рада у Комбинату стекао сам радно искуство у области рада електропривреде које сам одлучио да у наредном периоду пренесем на млађе генерације, јер сам од 1958. до 1963. године хонорарно радио у Техничкој школи. Радни однос у Техничкој школи засновао сам 1963. године, где сам остао до одласка у пензију 1991. године.

У својој професорској каријери уложио сам много несебичног рада на едукацији ученика од којих су, не мали број њих, по завршетку школе постали главни руководиоци рада у Комбинату Костолац, на шта сам посебно поносан. Њихов успех у пословној каријери сматрам својим успехом, јер кроз четворогодишње школовање кадрова за рад у Комбинату успео сам да заволе и да се заинтересују за рад у струци, где су и као ученици, а касније и као запослени на својим радним местима постигли завидне резултате и успехе у раду.

Током седамдесет година рада и постојања школе, од оснивања до данас, моја породица је била присутна у раду и развоју школе. Од првог дана оснивања школског

центра у Костолцу активно сам учествовао у развоју образовања кадрова за потребе Комбината, што је и био првобитни циљ оснивања школе. Велики број чланова моје породице је похађао школу, углавном на електро смеру. Након завршетка школовања остајали су да раде у Комбинату до краја радног века. Мој син Михајло, а касније и ћерка Ирена, такође су наставили школовање у Техничкој школи.

Испунио сам свој сан, доживео посебно задовољство и част, да ћерка наследи оца, преузме моје радно место, наставни предмет и преузме кабинет који сам годинама градио и усавршавао, тако да сам са задовољством отишао у пензију са сазнањем да ће моје животно дело и рад у школи бити настављени кроз рад и ангажовање моје ћерке на коју сам посебно поносан.

Данас, после толико година, могу с поносом рећи да је моја ћерка, Ирена Ајдацић, кроз свој рад у просвети постигла значајне резултате, што говоре многобројна признања и награде које је стекла у раду са ученицима. На тај начин, не само да је наставила мој образовно-васпитни рад са младима, већ га је унапредила постигавши још већа признања. Својим радом и залагањем, како у руковођењу рада школе, тако и у наставном процесу, уздигла је ниво квалитета рада наше школе коју с правом можемо

сматрати нашом другом кућом. Успех и напредак наше школе је и наш лични успех.

У својој професорској каријери заједно са својим колегама урадио сам све што је било у мојој могућности за интерес и напредак школе, како на локалном нивоу, тако и на републичком и савезном постизањем значајних признања на такмичењима са представницима наше школе.

Мој син Михајло и његова супруга Светлана такође су радници нашег колектива.

Унукe и унуци су најпре посећивали школу, касније су били њени ученици, а данас стечено знање надограђују у другим високошколским установама.

Од дана оснивања школе до пензије, школа је била моја друга кућа, а чланови колектива моја друга породица. У њој сам провео све значајније тренутке свога живота.

Данас сам поносан на нашу школу која сваким даном напредује и развија се пратећи савремене наставне процесе, чиме чврстим и стабилним кораком иде ка остварењу циљева свих нас којима је ова установа у срцу, а то је да постане најсавременија и најбоља школа у Србији, где јој је и место.

МОЈИ ПРОФЕСОРСКИ ПОЧЕЦИ

Није прошло ни месец дана од одбране мог дипломског рада на Филолошком факултету, а већ сам носила дневник и предавала српски језик и књижевност у Техничкој школи у Костолцу. Тадашњи директор Илија Димитријевић позвао ме је на разговор и док сам ја очекивала неке дуготрајне преговоре и припреме, већ сам се нашла у одељењу косточачких матураната који су били само пет-шест година млађи од мене. Било је то право животно искуство, сучељавање са реалношћу за једну студенткињу књижевности која је живела међу књигама и размишљала о некој имагинарној и вероватно идеалној школи. Но, Техничка школа, у то време, прилично отворена за комуникацију на релацији професор – ученик и жељна иновативног приступа настави била је школа у којој се знало за ред и рад.

Све моје методичко знање које је било чиста теорија и оно мало часова хоспитовања у Филолошкој гимназији у Београду требало је сада применити у реалној школи међу виспреним, интелигентним и духовитим ђацима који су умели да цене сваки професоров труд и напор и сурово казне сваки пропуст. Пред њиховим несташлукцима или пак невероватним драмским ситуацијама у које су доводили своје професоре падале су у воду све моје методичке премисе. Велика преданост књижевности и то што сам обожавала и сатима могла да о њој разговарам са ђацима, као и чиста срећа, јер искуства нисам имала, спасили су ме

било каквих непријатности у овој, по вокацији, мушкој школи. Напротив, посао је за мене тих првих година, па и деценија био чиста забава и уживање. Уосталом, у зборници Техничке школе било је још једно одељење младих професора, те је све то школу чинило ведром, лепом и за мене врло пријатном.

Сви ти страшни адолесценти који су у себи преживљавали велике адреналинске буре и ломове, западали у младалачка колебања и трвења душе били су углавном благи и насмејани пред својом професорком која је била танана и сићушна, притом бесповратно занета својом професијом због које се морао одржавати ниво у сваком погледу. Верујем да су прозирали ту моју одглумљену строгост, као и наивност некога ко целог живота није избијао из библиотеке. У знак наклоности добијала сам понеку љубавну песму на писменом задатку или букет љубичица.

Врло брзо добила сам и разредно старешинство и пропале су све моје илузије да ћу се у школи бавити само версификацијом и тумачењем књижевних дела. Требало је ући у срж, суочити се са проблемима те деце, често нерешивим породичним ситуацијама и болним темама одрастања. Бројала сам њихове изостанке, изрицала укор не знајући да суштина није у тим цифрама, већ у њиховим личностима, јединственим и непоновљивим. Како би Сервантес рекао, руке су ми до лаката биле уроњене у ову

авантуру која се зове школски систем у Србији

Те две године које сам тамо провела нису дуг период, али све што ми се дешавало и дешава се у мом радном веку тамо се догодило први пут и због тога се не заборава. Тамо сам први пут водила ђаке на екскурзију, тамо сам организовала прво књижевно вече са рецитовањем руске поезије, тамо сам први пут путовала радничким аутобусом у пола седам на посао док су зими чкиљиле сијалице кроз прохладни мрак, тамо сам први пут и стопирала када због рестрикције тих истих аутобуса није било. Тамо сам се затекла и 1999. године када је почело бомбардовање Србије и провела те страшне месеце са својим ђацима и колегама у учионици. Тамо су биле и прве урнебесне прославе и професорске журке које се више никад неће поновити. Тамо сам стекла пријатеље за читав живот.

Један од њих био је сада већ покојни професор књижевности Стојан Стојановић, мој ментор, стари строги професор који је ђацима утеривао страх у кости. Иако је био врло искусан професор и некадашњи директор имао је чудан мото да треба учити од млађих, оних који тек стижу са факултета свежи и пуни знања. Сматрао је да такви људи доносе елан и креативност коју треба искористити. Необично много је поштовао нас младе, почетнике и храбрио нас у свему. Водили смо бескрајне разговоре о књижевности, он је мене испитивао о савременим писцима које није најбоље познавао, а ја сам се са њим враћала на класике и тако смо стално седели у зборници удубљени у те теме без дна. Он ме је научио како да уписујем часове, он ме је саветовао како да се поставим у разновразним ситуацијама у учи-

оници, како да држим до себе и свог предмета што је њему било лако јер је пре њега увек ишао глас о његовој строгости и тако му утирао пут. Још увек је то била школа без инклузије, медијације, евалуације и томе слично или се то само другачије називало. Ауторитет се постизао на разне начине, а један од њих, који је и ђацима био најразумљивији био је строгост и дисциплина. Ја због своје природе нисам могла да се у то уздам, тако да ми је остајала струка. Професор Столе веома ме је почаствовао када ме је позвао да будем рецензент његовим књигама, некој врсти аутобиографске прозе, што сам веома радо прихватила.

Моје другарице, младе професорке, Ана Влајовић, историчарка и Биљана Миловановић, професорка српског и ја највише смо се дружиле са сада такође покојним младим професором електротехнике Дејаном Ликаром, те са професором Драганом Живковићем и Новицом Перићем, затим са машинцима Дракчетом Дамњановићем, Драганом Тодићем, а ту су биле и колеге Милан Ребић, Влада Пауновић, Зоран Лакић, Жељко Маслаћ, Весна Данчетовић, као и наше фах колегинице Нада Вулић и Љиља Аритонович. Догодовштине са њима двома на нашим ванредним испитима са кандидатима са копова Дрмно и Ћириковац или пак из Електране Костолац бесмртне су и непоновљиве.

Прошло је од тих ведрих, разбарушених и насмејаних костолачких дана пуних петнаест година, а ја их се и даље са сетом и радошћу сећам као што се човек сећа своје младости. Покушавам да у своме послу, крај свих ефемерности и парадокса свакодневице, сачувам ту невероватну лакоћу и лепоту којом је одисао мој професорски позив.

ГОРДАНА БАКИЋ, професор

АУТОПОРТРЕТ

Рођена сам у пролеће 1949. године у Параћину у дивној, шесточлавној, радничкој породици. Осмогодишњу школу завршила сам у родном граду. Као дете била сам јако живахна и креативна што се испољавало кроз сликање, певање и разноврсне физичке активности. Негативна страна моје свестраности била је та што нисам могла тако лако да се одређим за будућу струку, када је дошло време за то. Из материјалних разлога морала сам да одустанем од Фискултурне школе у Скопљу и Уметничке школе у Нишу. С обзиром да сам осмогодишњу школу завршила као одличан ученик, лако сам уписала Гимназију у Ћуприји. Следеће године отвара се Гимназија у Параћину тако да сам три гимназијске године провела у свом граду. У то време потиснула сам бригу о томе да се након гимназије подразумева наставак школовања. Као и сада тако је и у време студирања то подразумевало велике издатке родитеља.

Гимназијски дани су били време за које сам своје склоности и афинитете у потпуности избрусила. Наиме, играла сам и такмичила у рукомету за своју школу, за свој град а потом за Ћуприју. Како сам заволела све врсте спорта и била предодређена за многе, то ме је одређило да упишем Факултет за физичко васпитање који се налазио у Београду. С лакоћом сам положила пријемни, а рукомет сам наставила да играм за београдски клуб „Железничар“. По-

ред бављења спортом и студирања, материјална ситуација ме је натерала да радим у студентској мензи. Из истих разлога, након треће године факултета, долазим у Техничку школу „13. октобар“ у Костолац да предајем физичко васпитање. Пуна снаге, воље и елана несебично сам давала себе у раду са децом: на часовима, ваннаставним активностима и уопште у раду школе. Заслепљена том љубављу запоставила сам факултет. Након две године рада и започете наредне школске године добијам отказ јер нисам имала диплому професора физичког васпитања. Опраштајући се са ученицима којим сам предавала, доживела сама нешто што никада нећу заборавити, а то су речи ученика: „Професорка, верујте нам, Ви долазите за месец дана опет да нам предајете“. То се стварно и догодило. Колегиница која је радила уместо мене напустила је школу и ја сам позвана на старо радно место. Тада сам схватила да је ово право занимање за мене, да ја то могу, умем и желим да радим. Добивши додатну снагу и енергију од својих ученика, уложила сам максимум и за годину дана дипломирала на факултету, а након две године и положила стручни испит. За то време удала сам се, постала супруга и мајка два сина. Тада и надаље живот ми је био испуњен напорима, али ваљда кад се нешто воли и ради са љубављу све се може издржати.

Пошто сам пензионер у прилици сам да сумирам своја достигнућа током пуног

радног времена. Она се састоје из многих активности педагога.

Била сам разредни старешина 25 година што је подразумевало да сам 25 година била родитељ, сестра, пријатељ и професор. Највећа вредност ми је била што сам све ученике једнако волела, поштовала, попустила а кад је требало и кажњавала. Поред образовања из физичке културе своје ученике сам учила да плешу, да играју народне игре свих република тадашње Југославије. Десет година сам спремала слет, за 25. мај, 10 година ритмике, безброј приредби, кросева и ноћних трка у Костолцу. Држала сам ритмичку гимнастику за сву децу Костолаца у спортској Хали Костолац. Била сам члан Савета тада месне заједнице Костолац, а у нашој школи у свим постојећим комисијама као нпр: члан Савета школе, члан дисциплинске комисије, члан радничке контроле,

члан извршног одбора синдиката и шеф општег актива.

За свој рад и труд награђивана сам многим признањима, разним захвалницама, плакетама, дипломама и Повељом општине Пожаревац.

Због свог карактера непрестано сам се борила у колективу за истину и правду много више за колеге и ученике него за себе. При том сам била увек отворена, доследна, увек би притекла у помоћ и помогла кад год је било потребно.

Техничка школа у Костолцу је била моје прво и последње радно место. Школа и све колеге у њој су постали мој дом, моја породица.

И на крају пошто живим у Костолцу од 1971. године, пошто је то завичај моје деце, Костолац је постао мој најмилији град у Србији.

ВЕЛИНКА АРСЕНИЈЕВИЋ, професор

НЕКА ОД СЕЋАЊА...

У овој згради школа ради од 1967. и 1968. године. Ја сам дошла 1.9.1969. године. Тадашњи директор, који ме је и примио на посао, био је Милутин Милетић, професор. Задивљујућа је била атмосфера: чиста, светла зграда а у школи: рад, ред и дисциплина. Школа је имала електро и машински одсек, IV и III степена са више занимања. Боравак ученика у школској згради био је искључиво у патикама. У ходницима су испред сваке учионице биле касете за ученичку гардеробу. Обавезна су била и дежурства наставника и ученика у току целе

смене. Касније се то изменило и касете су демонтиране.

У тадашњем анексу зграде биле су радионице за практичну наставу појединих занимања: металостругара, бравара, заваривача, електричара и других занимања. Задужени наставник био је Драгана Тодоровић. Ускоро су се формирали и кабинети за електро струку за које су били задужени колеге Фрањо Фејеш и Јова Дракулић. Практична настава се одвијала у погонима ИЕК, у зависности од струке и занимања.

Нека одељења III степена имала су наставу по распореду 3+2 или распоређену по семестру – полугодишту МПА, МПУ. Теоретска настава је одржавана у Школи а практична у погонима ИЕК. Распоред периодичних одељења, као и свих других, био је истакнут у зборници у складу са обавезама истицања распореда часова.

Наставни кадар се често мењао тако да је Школа имала велику фреквентност али је настава редовно одржавана. Нешто дуже су се задржали на машинском одсеку: дипл. инж. Драгиша Ивковић, дипл. инж. Драшко Стојићевић, дипл. инж. Милош Мандић, дипл. инж. Живко Стојановић, дипл. инж. Живорад Милошевић, дипл. инж. Витомир Благојевић, дипл. инж. Новица Радловић, који ће касније бити задужен за рад у школској радионици, затим инж. Срба Радловић. Касније ће на дужности бити дипл. инж. Мирослав Радивојевић, дипл. инж. Зорица Радивојевић, дипл. инж. Жељко Маслаћ који је и сада на дужности у Школи. На електро одсеку су били: дипл. инж. Жарко Рајић, дипл. инж. Слободан Андрејић, дипл. инж. Владимир Вила, дипл. инж. Миодраг Митровић, неко време и в.д. директора, касније и дипл. инж. Биљана Димитријевић, дипл. инж. Драган Димитријевић, дипл. инж. Милорад Дендић. Евиденција о боравку и раду ових и свих других колега постоји у Школи.

Школа је сем IV степена имала и разна занимања III степена а одељења су била формирана и комбинована према сличним занимањима или у целости, у зависности од броја и потреба Комбината.

Развојем технике и технологије указала се потреба за отварањем одељења РТВ механичара и техничара расхладних уређаја. Тако су отворена и ова одељења са

обезбеђеном практичном наставом. Практична настава за РТВ механичаре одвијала се у посебној учионици – кабинету у Школи а касније у радионици. Задужене колеге су били: Фрањо Фејеш, Карло Павличек, М. Сушић.

Школа је одувек припремала кадрове у складу са технолошким развојем и потребама друштва и околине, увек је била актуелна и савремена.

Данас је школа сасвим другачија по опреми, простору, занимањима и свом домену.

Зграда данашње школске радионице изграђена је у време када је на дужности био Бранко Плећаш, професор механике и физике. Тако су ученици добили нови простор за извођење практичне наставе за више занимања.

Овде треба истаћи сарадњу са Комбинатом, у опремању као и у кадру за извођење практичне наставе.

Директорску дужност у овој школи обављале су колеге Никола Грубетић, професор математике, Стојан Стојановић, професор српског језика, Мирослав Радивојевић, дипл. инж. машинства, Илија Димитријевић, професор српског језика. Један од директора ове школе био је и мр Будимир Арсенијевић. Ово је време усмереног образовања које је захтевало и извесне промене у раду школе.

Школски анекс је преуређен у редовне учионице за теоретску наставу због повећаног броја одељења. Развој друштва и средине диктирао је отварање одељења за управљање моторним возилима, које је добио колега Шутаковић, професор физике.

Као експериментално, уведена је и петодневна радна недеља са одржавањем наставе по клизајућем распореду часова. Припремљена је и посебна просторија са библиотеком у којој је на радном месту била колегиница Милица Милетић, која је била на платном списку ИЕК, као још један вид помоћи Школи.

Настава је била кабинетског типа за више предмета. Кабинет за физику опремљен и поверен је Даници Вратоњић, проф. физике, кабинет за хемију Душици Галијаш, проф. хемије, и Ани плећаш, проф. хемије, кабинет за механику Бранку Плећаш, проф. механике, кабинет за одбрану и заштиту поверен је Виктору Бакићу, професору ОНО. Исто задужење је важило и за Слободана Милеуснића, професора, као и за професора Мирка Лазића, који је једно време предавао и математику, кабинет за електрична мерења колегама електро струке Фрањи Фејешу и Јови Дракулићу.

Настава страних језика је одржавана у посебно монтираној лабораторији у којој сваки ученик има своју кабинету. Задужења за ову наставу су припала професорима страних језика: Нади Сарић, професору руског језика, касније помоћнику директора, Живадинки Чакаревић, професору енглеског језика, Вери Перић, професору француског језика, Биљани Рупар, професору енглеског језика, Радици Платанић професору руског језика, Радици Стојковић професору руског језика. За одржавање и исправност апарата и кабине задужење је припало колеги Фејеш Фрањи и колеги Павличек Карлу.

За одржавање наставе физичког васпитања и спортских активности и такмичења били су задужени предметни наставници: Гордана Бакић, професор и стручњак за ритмичку гимнастику, Светозар Нацић, професор, Бранко Милосављевић, професор. Спортска сала је реновирана, инвентар обновљен, а слетске вежбе и такмичења одржавана су на стадиону „Рудара“.

Развој и експанзија рударског басена захтевао је и отварање одељења за школовање рударских техничара IV степена и руковођа механизацијом у површинској експлоатацији, III степена, као и машинско-енергетског техничара. За рударски одсек задужења су припала Ради Савић, дипл. инж. рударства, Травици Зорану, дипл. инж. рударства, Саши Андрејићу, за практичну наставу која је одржавана искључиво на терену површинског копа Костолац.

Пошто се указала потреба за кадровима више струке електро и машинских занимања, у просторијама ове школе дошло је, уз помоћ Комбината, до формирања и отварања Више техничке школе у крилу ове, већ постојеће, средње школе. Задужење и обавезу испред школе и ИЕК добио је тадашњи директор мр Будимир Арсенијевић. За ову наставу су формирана два амфитеатра са по 77 и 99 седишта. Настава за студенте Више школе одржавана је у поподневним и вечерњим часовима да се не ремети настава ученика средње школе.

Касније је Виша техничка школа пресељена у Пожаревац где и данас постоји, трансформисана у Високу школу. Директор те Више школе, од оснивања био је мр Будимир Арсенијевић, до одласка у заслужену пензију.

Актив математичара је врло често мењао свој састав али су проблеми решавани у ходу. Чинили су га стручњаци овог предмета: Мирјана Јелесијевић, професор, Ђука Мاستиловић, професор, Зоран Јелесијевић, професор и непогрешиви експерт за распоред часова, Мирољуб Милорадовић, професор и једно време помоћник директора, Никола Грубетић, професор и једно време в.д, директора школе.

Поред теоретске, стручне и практичне наставе, освојених награда, признања и одликовања, ученици ове школе учествовали су и у раним ваннаставним активностима и секцијама: фолклорној, музичкој, рецитаторској, драмској, литерарној, као и у бројним спортским активностима.

Рецитаторску секцију су са посебним успехом водили: Ружица Тасић, професор, Илија Димитријевић, професор.

Драмска секција је била врло интересантна овим ученицима иако није било много финансијске помоћи. На тадашњем фестивалу младости учествовале су колеге: Љиљана Благић, 1966, Ивана Цанкар: Краљ Бетајнове, Будимка Вагић – Бора Станковић: Коштана, Илија Димитријевић – Коста Трифуновић: Избирачица, Светлана Херман – Бранислав Нушић: Сумњиво лице, Ружица Тасић – Рецитал, Десанка Максимовић: Поетеса и књижевник, Велинка Арсенијевић – Федерико Гарсија Лорка: Крваве свадбе, 1972. награђена, Иван Цанкар: Краљ Бетајнове, 1973. награђена, Бертолд Брехт: Мајка Храброст, 1978. награђени: Љиљана Павловић, Ненад Деспотовић (IV година), В. Ивановић: Жестоки, М. Беловић: Дани у ново. Републичку награду поводом 8. марта освојила је

Јасна Мушикић 1985. године. На конкурс Омладине Кикинде награђена је Тања Ј., III година. Било је интересантно доживети и видети да ови ученици поред усвајања стручних знања из технике и техничких наука имају смисла, снаге, воље и енергије за општеобразовне ваннаставне активности. Отежавајућа околност је што су ученици ове школе, углавном, ученици-путници али су налазили времена и били одговорни кад су биле пробе у питању. У свим активностима су показали посебну дисциплинованост и заинтересованост што је био велики подстрек и мотивација наставницима који су са њима радили и сарађивали показујући велико разумевање. Тако су добијали нову снагу и једни и други и успех није изостајао. Интересантно је било што су ови ученици техничких занимања али сарадња и воља били су одлучујући фактор у постизању успеха.

Ова школа је практиковала и извођење ученичких и наставничких екскурзија, стручних и рекреативних. Наставничке екскурзије су углавном биле рекреативне. Тако су биле интересантне дестинације и одлазак у Пољску, Италију, Мађарску и Балатон, Бугарску на скијање, Румунију, Лепенски вир, Ресавску пећину, Аранђеловац, Деспотовац. Стручне екскурзије су организоване за ученике, посете Мајданпеку, Бору и др.

Многе од ових активности наставио је својим доласком и мр Тихомир Јовановић. Делимично се уклопио у активности ове школе и средине али је донео и многе новине. Иновација је био рекреативни одлазак на опоравак у стационар у Ивањици. Овакав потез је за многе био новина иако су

просветни радници били и раније упућивани на редовне лекарске прегледе у зависности од потреба и околности.

Технолошки развој и напредак захтевали су, опет, и нова занимања. Тако је настала потреба за отварањем одељења информатике и рачунарства. Уз велику помоћ и сарадњу са ИЕК, набављена је опрема, формиран кабинет рачунара и отворено одељење. За то време ово занимање је било изузетно интересантно и атрактивно. Задужења за овај смер пипала су Мирјани Јовановић, професору математике и информатике и колеги Зорану Стојановићу, информатичару. Разредни старешина је била професор Мирјана Јовановић.

У ово време посебно треба истаћи наставак сарадње са КПД Забела. Штићеницима је организована теоретска настава из општих предмета а практична настава је организована у просторијама и погонима Дома. Тако су ови кандидати стицали право на дипломе о завршеном III и IV степену техничке школе различитих занимања. Настава је одржавана у просторијама КПД Забела по утврђеном распореду. После одржаног обавезног фонда часова, уследило је полагање разредних и дипломских испита, као и подела диплома. Кандидати су увек показивали солидно знање, дисциплину и успех.

На захтев и за потребе Комбината организована је настава за полазнике V степена. Комбинат је и овога пута показао велико разумевање и пружио велику помоћ при организацији. Настава се одвијала у попдневним и вечерњим часовима по предвиђеном распореду јер су полазници већ били у радном односу при ИЕК. После

одржаног обавезног фонда часова обављени су разредни и дипломски испити као и свечана подела диплома. Интересантно је да су ови полазници, иако одрасли, били изузетно дисциплиновани и редовни у похађању наставе иако их је већина радила по сменама. И они су до дипломе дошли вредним и марљивим радом, наравно уз више напора.

Поред уобичајених активности свакако је интересантна Смoтpa научно-техничког стваралаштва која је одржана 1987. године. Атракција је било слетање хеликоптера на стадион „Рудара“ са представницима и гостима које је предводио Ратко Бутулија, потпредседник Владе Републике Србије. Спортска хала је била посебно припремљена уз атрактивне аранжмане које је радила професор Биљана Стојановић. Сва ова атмосфера употпунила је свечаност као и доделу заслужених награда учесницима такмичења и ангажованим представницима Школе. Сви учесници овог такмичења, а било их је око 700 из свих крајева Србије, имали су планирани и обезбеђени смештај и боравак у Школи. Школа је проглашена најуспешнијом средњом школом у Браничевском и Подунавском округу.

Манифестација „Шта знаш о саобраћају“ била је још једна у низу других манифестација за коју су ученици показали посебно интересовање па су и рекордни успеси били очекивани. Задужени наставници за ове активности били су, опет, Мирјана Јовановић, професор, и Зоран Стојановић, професор.

За овај период интересантно је и треба истаћи огромну помоћ ИЕК у допуни и опремању кабинета и учила. То су захтевала

нова занимања која су формирана на основу потреба Комбината. Школа доживљава изузетну експанзију у броју занимања и достиже највећи број одељења од тренутка њеног оснивања. Са повећањем броја занимања, повећао и се и број одељења достигавши цифру од 49 те је тако дошла у сам врх у Србији, конкуришући Смедереву и Смедеревској Паланци.

Још једном треба истаћи помоћ Комбината у раду ове школе. Школска радионица је остварила изузетне финансијске резултате уз помоћ стручњака и радника који су обављали праксу са нашим ученицима. Та финансијска средства су уложена у развој саме школе. То је било евидентно највише у

време када је за рад у школској радионици био задужен као и руководио дипл. инж. машинства Новица Радуловић. Сарадња са привредом била је од изузетног значаја и представљала је посебан подстицај за даљи рад и напредак.

Од 1991. године дужност директора обавља дипл. инж. машинства Мирослав Радивојевић, а од 1993. године Илија Димитријевић, професор.

Треба истаћи чињеницу да је Школа увек била у центру свих догађаја у средини са којом је живела, уклапала се у све токове и промене пратећи и све промене у друштву, средини и околини.

ЉИЉАНА АРИТОНОВИЋ, професор

СМЕШИМО СЕ СВЕМУ, ДА БИСМО ПОШТОВАЛИ ЖИВОТ

Први моји сигурни кораци, прве моје и туђе свесне мисли и речи, прве моје слике са јасноћом прелива и боја, настале су у сеоској средини, у којој је мој отац Владимир крчио пут сеоског учитеља. Одрасла сам на цветним ливадама, међу шареним воћњацима слатких радости, међу бујним виноградима, поред њива и бостаништа, крај малене реке Дренице, која је жуборила поред школе, у којој сам се будила уз звуке школског гвозденог звона у које је лупао стари домар Борислав. Одрасла сам уз звуке фруле и меденица немирних волова и овнова, уз песму жетелачку и песму додола, уз љубавну песму девојачку и момачку. Одрасла сам уз чекетање воденичног камена, који

је млео сељачку муку у ноћи. Поред воденице из турског доба крај које је прошао 1916. године мој деда Гаврило Чановић „Американац“, као добровољац за Солунски фронт, дошавши из Америке као велики родољуб и у коју се никад више није вратио. Остао је у Србији као борац победник.

Одрасла сам у нетакнутој природи ловећи лептире и трчећи погледом за облацима и птицама, у маленом српском селу Кузмину, крај града Приштине. Расла ушукана љубављу сељана, чија сам љубимица била као учитељева кћи. Одрасла сам у време када су свештеник и учитељ били врло важне и врло цењене личности, у селу као и у граду.

Отац Владимир, градско дете златарско-кујунџијске породице из Приштине и мајка Анђелина, дете Гаврила Чановића „Американца“, благајника Општине Штимља крај Призрена, полиглоте и јаког сеоског домаћина, великог родољуба и напредног комунисте, створили су ме, да их продужим у времену, добрим постојањем и делом. Створили су ме да својим битисањем увећам прилозима кроз речи и чињења, топлину, таленте и драгост, кроз хуманост бића жене. Дали су ме друштву на добробит, дали су ме мајци Србији на уздизање, кроз рад у просвети и култури. Нису они то свесно хтели, нисам ни ја то хтела. Само се хтело, одређено генетским кодом породичне традиције кроз коју су прошли махом сви са мајчине и очеве стране, од учитеља, професора, директора школа, делана, ректора. Сви смо скоро били у Храму просвете Србије.

Храм просвете није никада пружао благостање својим радницима, никада није нудио велико парче хлеба са којим не би знали куд да се дену. Парче хлеба које никад није могло да претекне вишком. Напротив, и пре као и данас, кроз векове, просвета и култура су били танки у награђивању према раду а велики у давањима друштву у коме су делали. Али, љубав је гонила све учеснике и поборнике њене, кроз личне примере залагања, да се дају душом и вољом, јер се воли младост којој су били упућени. Није се видела од љубави према деци малена корица хлеба, није се осећала оскудица и немаштина, од дивне невине природе у ђачким клупама. Било је довољно само присуство тих бистрих очица, несташних чуперака, узбуркане радознало-

сти духа, радости живљења која још не познаје зле ћуди људског рода. Чинило ми је част бавити се васпитавањем, бити у шуми немирних покрета руку и ногу, сјају очију вођених радошћу постојања, бити прожета безразложним смехом младости. Све то ми је било награда која се није могла измерити новцем. Сваког се дана дружити са ђацима, значило ми је бити у цветним вртovima лековитог биља, које лечи и пречи од сваке болести и злости. Значило ми је бити вечито млад, чио, ведар, весео. Бавити се васпитавањем деце, значило ми је бавити се најздравијом професијом коју је измислило људско друштво од постања.

Сећам се свог почетка школовања, као најшколскије биће на свету, кад сам одрастала у школском стану од треће године, а од четврте похађала часове као гошћа код свог оца учитеља. Била сам до 25 године с оне стране катедре, да бих у наредних 36 година променила место и била с друге стране, за катедром.

Почетак радног века провела сам ношена политичким превирањима на Косову. Прве године искуства стицала сам у настави нематерњег језика, учећи по основним и средњим школама Албанску децу, нашем лепом српском књижевном језику. Било је мучно преносити знање деци задојеној језиком политичке мржње према Србима. Али, та деца су ипак препознавала у мени биће које воли људе. Тако се брисала неслога и нетрпељивост наметнута са стране. Била сам избеглица у Босни, па повратница на Косову и коначно дуго, дуго незапослена на овим просторима, где нисам дошла својом вољом, већ су ме овде додували политички ветрови великих сила.

Када сам крочила у Техничку школу „13. октобар“ у Костолцу школске 1989/90 године, била сам доста млада и пуна нада. Отишла сам из ње, као доста млада, подмлађена младошћу коју сам кроз генерације сусретала и испраћала са жељом да им буду цветни путеви, обасјани сунцем успеха, радости и здравља.

Моја Техничка школа је с временом мењала изглед, боју и облик. Прерастала је у дивну савремену образовну установу, са новим именом „Никола Тесла“ са Домом ученика. У њој сам пронашла своју верну публику, своје ученике, који су помно слушали моја предавања из лепе књижевности и језика. А сцена је мени постала драга још у петој години живота, кад сам као мрвица на великој осветљеној бини школске представе, рецитовала без даха дугу песму од десет строфа „Херој Миша“. Јасно се сећам своје велике публике, много очију у сали у тами, које су ме осмехом бодриле и пратиле у тишини и награде бурног аплауза који се просуо по мени као топла мајска кишна.

Кроз 26 година рада у овој школи, било је много радости на излетима, приредбама, банкетима, прославама. Многе значајне дане – школске славе Свети Сава, Дан школе, приређивала сам са ученицима са задовољством. Био је то врло креативан и одговоран посао који је требало успешно одрадити за оцењивачки одбор публике, гостију и колектива.

Леп књижевни матерњи језик ми је омогућавао да у настави будем блискија са ученицима. Природа самог предмета је тражила да градиво стално поистовећујем са животом, што је чинило часове живљим, са много комичних, драмских и поетских

тренутака. Ђаци су били верни и захвални слушаоци и публика, који су у писаној речи, преточеној у живу реч, проналазили себе у одређеним животним ситуацијама. Тако су себе вредновали, развијали личности, мењали, одрастали.

Било је више добрих него лоших оцена, мојом руком исписаних, али сам се трудила да ниједан ученик не понавља разред, због немара или незнања из мог предмета. Нисам желела да буду несрећни и да ме се сећају по падовима.

Ушла сам у Техничку школу са много искуства стеченог по основним и средњим школама, ушла сам у мушку школу са лакоћом професора који осећа људску душу у раним фазама развоја младе личности. Није ми било тешко да осетим тугу и радост деце која су долазила из различитих породичних окружења, социјалних и верских. Деца згодна за сарадњу, испуњавала су мој живот радошћу и лепотама ведрина, какве се могу срести само у непосредном контакту у настави. Било је суза радосница, било је тихе скривене туге на њиховим лицима, било је много исповести у писменим радovima, које сам делила са њима са беседнички. Није ми било лако оценити бројем та њихова преживљавања која су исказивали понашањем, кроз писане и речене речи. Требало је бити у тренутку друг, рођак и пријатељ благ, па схватити сва та превирања духа, ношена пубертетским развојем. Требало је бити на њиховом нивоу, да би се све то схватило и преобратило у смиривање од неуспеха ка успеху, од мржње до трпељивости и љубави. Говорила сам им често да је све у животу на средокраћу између љубави и мржње. У свим областима и правцима живота: у науци, уметности, спорту, породици,

пријатељству, политици... Да је потребно да улажу енергију на добру страну, на позитивну страну, ако се одлуче да се емотивно троше, како би задовољно живели као срећни и успешни људи. То је била моја вођица у целом мом радном веку, у свим школама у којима сам радила, а било их је 15, укључивши и школу за одрасле у мушком затвору у Забели.

Све школске установе у којима сам радила по Србији и Босни, остале су ми у дивним успоменама. Али, Техничка школа „Никола Тесла“ у Костолцу, остала ми је тежак срце, као нераскидиви део мога бића, чије било осећам и које ћу осећати сваког тренутка свог постојања. Колектив високообразован, високофреквентан, високо хуман и дружељубив, био је моја блага породица. У најтежим тренуцима мога живота, био је уз мене присутан својом благошћу. Сваки проблем у међуљудским односима, решавао би се толеранцијом, смехом, загрљајем и испијањем кафе или пића, ишло се даље, уз благонаклоност, симпатије, са поштовањем. Пријало ми је да дођем у школу и без обавеза, и када се не ради. Осећај да сам у својој другој кући, чинио ме је богатијом. Моја породична кућа је била мала а Техничка школа је била моја кућа велика. Осећала сам да имам велике некретности од непроцењиве важности и велику дивну породицу. На том благу је могао свако да ми позавиди. Осећало се то у мом говору, покрету, осмеху. Моје биће је цело ликовало на први поглед јер сам имала колектив и ђаке који имају велико срце пуно разумевања и љубави за ближњег свога.

На мој дуг боравак од 26 школских година у школи, подсећало ме је дрвеће у

школском парку које је било малено кад сам дошла а испратило ме је са надрастањем школе. Оно ме је опомињало да мислом на одлажење.

И дошао је дан растанка. Морала сам их све напустити – и моје ученике драге и могу благу породицу колектив и моју велику кућу Техничку школу. Требало је све њих оставити, на завршетку радног века. Требало је напусти витални део живота и повући се у анониму. Од видљиве постати невидљива. На крају стати и ту остати.

Опраштала сам се данима унапред, од моје велике школске куће, од колектива, ученика, тихо и са скривеном тугом невидљивом сузом. Миловала сам сваки ходник, зборницу, учионицу, сваки степеник и зид, сваку клупу и катедру, сваку клупу и дрво у парку, сваку стазу којом сам ходила. Све сам миловала додиром и тужним погледом. Све сам уздахом грлила, ћутећи да нико не види и осети и отишла без поздрава, не осврнувши се. Нисам имала снаге да кажем последње речи поздрава а да не буду пропраћене изливима душе. Хтела сам и себе и све њих да поштедим, од њиховог и свог нестајања. Напустила сам их тихо и кришом, са много искрене љубави, тужна и срећна у исти мах што сам их имала.

И када бих се поново родила, изабрала бих исто занимање, исти колектив и исту школу. Кроз успомене и сећања, они ме и сада оплемењују. Имам их као своју благост, на којој грејем мисли и када радим и када се одмарам, и када ми је тешко и кад сам испуњена ведринама. Једино што могу да им дам на дар, јесу моје мале речи хвале са ширинама драгости топлих мисли.

ЗОРАН ЛАКИЋ, професор

У Пожаревац сам дошао 09.08.1995. године заједно са породицом, у непрегледној колони избеглица из Хрватске. Сместили смо се у подрумски простор мог ближег рођака.

Крајем августа рођаков пријатељ, иначе радник у Општини Пожаревац, понудио ми је посао у Техничкој школи „Никола Тесла“ у Костолцу, у којој је он као архитекта, у том моменту, обављао дужност надзорног органа у градњи поткровља школске зграде.

Директор школе Илија Димитријевић ми је саопштио да му недостају радници из моје професије. Почео сам да радим од 01.09. исте године. С обзиром да у својој професији претходно нисам радио једанаест година, почетак ми је био веома тежак, посебно што за неке предмете није било одговарајуће школске литературе. Морам да истакнем са поносом и великом захвалношћу да су ми практично све колеге пружале несобичну и свестрану помоћ. Посебно су се на том плану истакли колеге Владимир Пауновић, Милорад Дендић, директор Илија Димитријевић и остали, колико и како су могли.

Због недостатка уџбеника из неких предмета понудио сам директору школе, а он Министарству просвете, да напишем уџбеник за предмет Електрична вуча и вучна средства. Ја сам писао, а штампање и уређивање на првом узорку (рукопису) је радио мој колега и пријатељ Владимир Пауновић. Уџбеник је изашао из штампе 2001. године и данас је у употреби.

За време мог готово седамнаестогодишњег рада у школи сам стекао велики број пријатеља и упознао многе веома драге колеге. Највеће богатство, мени као професору, су резултати које сам постигао код мојих ученика. Свакодневно се сретнем са неким од њих, који раде на разним радним местима, тада накратко евоцирамо наше школске успомене.

Данас сам пензионер, врло често размишљам о времену проведеном у, могу са поносом рећи, мојој школи. Посебно се захваљујем мојим драгим колегама, које су допринеле да све време проведено са њима нашу школу доживљавам као своју другу кућу.

НАДА САРИЋ, професор

КАДА МЕ ЗАБОЛИ ДУША

Моје животно опредељење била је про света и у њој сам се остварила. Корачам тако по животној стази, сећам се лепих дана и крадем време да пољубим младост и

лепоту ученичких дана и тек тада приметих да сам опет дотакла пламен сећања на младост моју и ученичку.

Рођена сам у Пожаревцу. По завршетку Учитељске школе уписујем Филолошки факултет у Београду, одсек за руски језик и књижевност. Радни век започињем одмах по дипломирању, далеке 1968. године и то баш у Техничкој школи у Костолцу, која тада носи назив Образовни центар „13. октобар“.

Цео радни век провела сам у овој школи и сада, после толиких година када би требало да бирам школу, изабрала бих исту, баш ову.

Школа и њени ученици за мене постају важан субјекат у животу. Љубав према животном позиву, васпитању и образовању младих генерација учинили су да се од првог радног дана посветим, свим својим бићем, ђацима који су у мени осетили племенитост срца као професора и педагога. Наставнички колектив, кога ћу се до краја живота радо сећати, дао је неизмерни допринос у јачању утицаја ове школе на све друштвене токове.

Стечено знање на Филолошком факултету и искуство у радном процесу била су гаранција да будем изабрана за помоћника директора и то како од општинских власти, тако и од самог колектива. То признање колектива било је за мене највеће признање. На том задатку остајем пуних 12 година као помоћник директора: Тихомира Јовановића, затим Илије Димитријевића и мога ђака Зорана Стојановића.

Све што сам чинила за школу, за колектив, за ђаке извирало је из дубине моје душе. Трудила сам се да буде успешна у својој делатности, да влада хармонија у међуљудским односима заснована на међусо-

бном уважавању и поштовању свачије личности и остваривању васпитно-образовног процеса. Свој колектив и ђаке доживљавала сам као једно велико поље са великом жељом и настојањем да се оно оживи, да донесе плодове, да радује и срце и душу, јер без јединства и слоге нема љубави и без искреног труда не може бити среће и задовољства. Зашто волим све ово што је за мене прошло; и радост и боли? Стално слушам тај глас из даљине и гледам на пут који остаде иза мене.

То је нека чудна веза између душе и тих дана који протекосе као вода. Често ми се чини да све у мени шуми од спомена на те дане – те тешке дане када су се нека одељења селила за Пожаревац од којих је настала Политехничка школа у Пожаревцу.

Са тим одељењима одлазе сви професори Пожаревљани, а ја, Пожаревљанка, нисам мислила тако. Гласала сам за традицију Техничке школе и њене дубоке корене.

Ти тешки дани борбе за опстанак школе остали су далеко иза мене, нестале су сузе и ја тада осетих у свом срцу неке нове жеље. Сада, када су нам се путеви заувек разишли, још увек ми заискри суза када се сетим минулих дана. Иако сам већ десет година у пензији, сећања су ми још увек свежа и неизбрисиво дубоко уткана у мојој души.

У освит пролећне зоре осетих нешто чега раније никада било није, осетих неку дубину и схватих да нема више оне узлазне линије, лествице којом сам се са радошћу и успехом пела. Ето нови ће дан освојити пролеће ово, као и раније, сетиће ме на минуле дане и године и увешће ме у неко ново време. Живот ће и даље тећи, развиће своја

крила, а ја остајем сама, надам се не у сенци заборавља.

Кажу да човек у животу двапут умире. Једном када стварно умре и други пут, када га пријатељи забораве.

Знајте да постоји нешто у мени што неће никада умрети: а то је неизмерна љубав према позиву, према ђацима и колективу коме сам се из душе даривала. У мени живи понос и сећање што сам била професор и помоћник директора баш у

Техничкој школи у Костољцу од првог радног дана до пензионисања, пуних 36 година.

Били смо заједно у времену и животу и знајте да много боли када једном кажете: „Збогом“. Моја болна душа жели да те успомене надживи и када сви ови дани заувек прохује. Када пожелите да чујете моје име, хоћу да се оно у вашем срцу чује као шапат пољупца и дубоки уздицај.

Др ЗВОНКО БЛАГОЈЕВИЋ

ХВАЛА ВАМ, ШТО САМ И ЈА ДЕО ВАС

Заљубљан сам у Пећи, крај Пећке Бистрице 1956. Године, од оца Драгомира и мајке Крестине, на Косову цара Лазара Хребелјановића. Још од малих ногу имао сам понашање радозналост детета. Здравост поднебље Косовско-Метохијске котлине, удахнуло је у мене здрав полет од првих корака, видика, хтења, до данашњих дана. Родност и плодност мог завичаја раних пролећа и касних зима, учинили су да моја природа буде ведрија, видници јаснији, кораци сигурнији, душа гипкија.

Под овим ниским пожаревачким небом, где сам могао одрастајући у високог момчића да дохватим немирне облаке, имао сам образовање стечено до машинског факултета у Београду. Велики град и моја велика глад за знањем, били су у спрези. Велики изазови у великом граду нису могли да помету мој научно-технички ум да се бави усмереним развојем личности. Мислио сам да би требало да своју личност стално

дограђујем, ако хоћу да припадам свом и будућем веку у развоју. Зато сам се даље школовао, преко магистрата до доктората, досегавши плафон у образовању, науци и култури.

Са учешћима у спортском и културном животу, почео сам као врло млад, у студентским организацијама свог и других факултета Београда. Студирао сам кроз ослобађање идеја које су навирале у мени. Имао сам као врло млад потребу да дајем другима, да оплемењујем своју животну средину чињеницама. Схватио сам да само тако могу да постојим и да је то задатак са којим сам дошао на овај свет.

Од 1985. године, кад сам се запослио као инжењер у Комбинату „Костолац“, па до данас, обављао сам небројени низ послова и функција. Био сам председник Извршног одбора Општине Пожаревац, заменик председника Општине Пожаревац, директор

Јавног предузећа „Топлификација“, оснивач „Паркинг сервиса“, оснивач и први председник управног одбора фондације „Пожаревачки мир“...

Као стални судски вештак за област машинства, одрадио сам 900 вештачења. Објавио сам преко 20 научних радова у националним стручним часописима и зборницима као и четири рада на нивоу међународног карактера; коаутор пет универзитетских уџбеника и аутор два техничка унапређења на Површинским коповима „Костолац“. Добитник сам бројних друштвених и стручних признања, од којих бих издвојио награду Привредне коморе „Капетан Миша Анастасијевић“, за најуспешнијег привредника на подручју Браничевског и Подунавског округа.

Био сам у низу челних одбора Општине Пожаревац и предузећа на нивоу града, као и друштва у области културе и спорта.

Али, једна од најмилијих функција, која ће ми бити забележена заувек у сећању је место предавача на петом степену у Техничкој школи „Никола Тесла“ у Костолцу. Ту школу сам доживљавао као ђак повратник, као неко ко би требало да буде међу ђачким клупама, са младима жељним знања. Школе су за мене били расадници знања а њени учитељи, наставници и професори, ментори мојих сазнања. Заљубљен у школе, у ову школу сам ушао као дете у поновном одрастању; као послушно дете које хоће све да учини за школу, као пријатељ који хоће да јој притекне у помоћ на сваки начин, колико може и кад год јој затреба.

Боравећи у њој од 1987 – 2003. године, доживљавао сам само пријатности, кроз сарадњу са управом и колективом школе. Наилазио сам на одобравање свих њих, за моје подухвате и иновације у настави. Није ми било лако да међу најбољима будем добар. Али ми је служило на понос да се доказујем на најпримеренији начин. Имао сам потребу да се доказујем, радећи у овој образовно-васпитној установи, као неко коме је све најбоље просвета дала. Био сам предавач, педагог, испитивач на полагању специјалистичког испита петог степена. Пријала ми је улога професора, јер сам тек тада осећао како је мукотрпно, а у исто време и задовољно, васпитавати друге, преко преносења искуства и знања. Пosaо професора ме је испуњавао посебним еланом који се преносио и на моју породицу, пријатеље и блиско окружење. У почетку нисам знао шта ми се догађа. Нисам знао одакле потиче позитивна енергија која ме подиже и носи на ниво ведрине духа. То је била полетна младост којом сам био окружен у школи, то је био њихов дух који стреми напретку, свеколиком уздигнућу, на најпозитивнији начин. Енергија и елан младих су се преносили на мене при сваком сусретању као етар који блажи од свакодневних обавеза и брига. Та полетна младост, која даје крила, подиже морал према свему у животу, душу окрепљује.

Шест проведених година у Техничкој школи „Никола Тесла“ у Костолцу, биће дивна успомена, коју ће носити у себи са посебном радошћу. Хвала колективу школе, хвала ученицима, што сам био почаствован да будем део њих, као сарадник, колега, предавач и пријатељ. Хвала што су ми омогућили да будем са њима и уз њих.

Техничка школа данас

Техничка школа данас

Техничка школа данас врши свој васпитно-образовни рад редовним и ванредним путем кроз три подручја рада:

- електротехника
- машинство и обрада метала
- геологија, рударство и металургија

Важно је истаћи да школа има и верификације за обуке и услуге које са великом одговорношћу обавља.

Образовни профили по подручју рад у периоду 2006-2016:

ЕЛЕКТРОТЕХНИКА

IV степен стручне спреме

Електротехничар електронике – решење о верификацији број 022-05-96/95-03 од 28.06.1996. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија	2											
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	2											
Биологија	2											
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава / грађанско васпитање	1			1			1			1		
Основе електротехнике	3	1		3								
Рачунарска графика и мултимедија		2										
Практична настава		2			2							
Електротехнички материјали				1								
Промена рачунара у електротехници					2							
Електрична мерења				1	1							
Мерења у електроници							2	1				
Електроника I				3	1							
Електроника II							2	1				
Дигитална електроника							2	1				
Основе телекомуникација				2								
Економика и организација предузећа										2		
Електронски појачавачи							2	1	30			
Рачунари програмирање							3	2	30			
Електронски медицински уређаји										3		48
Основе аутоматског управљања										3	1	18
Микропроцесори са елементима програмирања										2	1	
Високофреквенцијска електроника										2	1	12
Електроенергетика										2		12

**Електротехничар електронике на возилима – решење о верификацији број
022-05-00096/95-03 од 11.06.2014. год.**

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2											
Географија	2											
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2		2								
Биологија	2											
Хемија	2											
Физика	2			2								
Социологија							2					
Основе електротехнике	3	1										
Практична настава		4				90			150			150
Електроника				3	1		2	1				
Електрична мерења					2							
Ото мотори				2		1						
Дизел мотори							2		1			
Моторна возила										3		1
Електричне инсталације и уређаји				2		1						
Давачи и извршни елементи				2		2						
Електричне машине на возилима							2		1			
Системи паљења ото мотора							2		2			
Системи убризгавања ото мотора							2		2			
Системи убризгавања дизел мотора										3		2
Системи стабилности										2		2
Системи безбедности и комфора										2		2
Предузетништво										2		
Изборни предмет										2		

**Електротехничар рачунара – решење о верификацији број 022-05/96-03 од
28. 05. 1995. год.**

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија	2											
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	2											
Биологија	2											
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Основе електротехнике	3	1		3								
Рачунарска графика и мултимедија		2										
Практична настава		2			2							
Електротехнички материјали				1								
Промена рачунара у електротехници					2							
Електрична мерења				1	1							
Мерења у електроници							2	1				
Електроника I				3	1							
Електроника II							2	1				
Дигитална електроника							2	1				
Програмирање				1	1		2	2	30	2	2	30
Економика и организација предузећа										2		
Рачунари							2	1	30	3	2	30
Рачунарске мреже и комуникације										2	1	
Електроенергетика							2					
Основе аутоматског управљања										3	1	30

Електротехничар енергетике – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија	2											
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	2											
Биологија	2											
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Основе електротехнике	3	1		3								
Техничко цртање са нацртном геометријом		2										
Практична настава		2			2			2				
Промена рачунара у електротехници					2							
Основе машинства				2								
Електрична мерења				2	1							
Мерења у електроенергетици							2	1				
Електроника у енергетици							2	1				
Електричне инсталације и осветљења				2			2	1				
Електрична постројења							2			2	1	48
Електричне машине							2	1		2	1	
Електричне мреже							2			2	1	42
Економика и организација предузећа							2					
Обновљиви извори енергије										2		
Пројектовање електричних инсталација и осветљења											2	
Основе аутоматског управљања										2	1	

Занимања III степена

Електроинсталатер – решење о верификацији број **022-05-03312/94-03** од **11.06.2008.**

год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	2			2			2		
Страни језик	2			2			2		
Историја	3								
Географија	2								
Музичка уметност	1								
Ликовна култура				1					
Физичко васпитање	2			2			2		
Математика	3			2			2		
Рачунарство и информатика		2							
Хемија	2								
Екологија и заштита животне средине	1								
Физика	2								
Устав и права грађана							1		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1		
Основе електротехнике	3			2					
Техничко цртање		2							
Практична настава		4			6	60		6	90
Електричне инсталације јаке струје				4					
Електрична мерења				2	1				
Електроника				2	1				
Економика и организација предузећа							2		
Електричне инсталације и осветљење							3		
Електрични апарати и уређаји							2		
Електричне мреже и постројења							2		

**Монтер телекомуникационих мрежа – решење о верификацији број
022-05-00096/95-03 од 11.06.2014. год.**

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	2			2			2		
Страни језик	2			2			2		
Историја	3								
Географија	2								
Музичка уметност	1								
Ликовна култура				1					
Физичко васпитање	2			2			2		
Математика	3			2			2		
Рачунарство и информатика		2							
Хемија	2								
Екологија и заштита животне средине	1								
Физика	2								
Устав и права грађана							1		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1		
Основе електротехнике	3			2					
Техничко цртање		2							
Практична настава		4			6	60		6	90
Електричне инсталације јаке струје				4					
Електрична мерења				2	1				
Електроника				2	1				
Економика и организација предузећа							2		
Електричне инсталације и осветљење							3		
Електрични апарати и уређаји							2		
Електричне мреже и постројења							2		

Занимања трећег и четвртог степена из области електротехнике која тренутно у редовном школовању нема а за која школа има верификацију су:

- **електромонтер мрежа и постројења** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **електромеханичар за машине и опрему** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **електромеханичар за расхладне и термичке уређаје** – решење о верификацији број 022-05-96/95-03 од 20.12.1999. год. (за 2. и 3. разред) и 022-05-96/95-03 од 27.08.1997. год. (1. разред)

- **електротехничар погона** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **електротехничар аутоматике** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац верификована је одлуком Fi.117/2010 од 05.12.2010. год. за проширену делатност Стручно образовање одраслих 85.5 (V степен стручне спреме). Из области електротехнике то су следеће специјализације:

- **електроенергетичар за управљање и заштиту енергетских постројења** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **електроенергетичар за рударске и металуршке погоне** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **електроенергетичар за постројења и електране** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.

МАШИНСТВО И ОБРАДА МЕТАЛА

IV степен стручне спреме

Машински техничар за компјутерско конструисање – решење о верификацији број
022-02-312/94-03 од 01.03.2005. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија				2								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	5			4			5			5		
Хемија	2											
Биологија				2								
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Рачунари и програмирање		4					4					
Техничко цртање са нацртном геометријом	2	2										
Машински материјали	2											
Механика	2			2								
Отпорност материјала				2								
Компјутерска графика					3							
Основе електротехнике и електронике				2								
Машински елементи				2			2					
Технологија обраде							3					
Хидраулика и пнеуматика							2					
Термодинамика							2					
Организација рада										2		
Аутоматизација и роботика										2	1	
Конструисање										2	3	
Испитивање машинских конструкција										2		
Моделирање машинских елемената и конструкција								2			3	60
Практична настава								3				

**Машински техничар моторних возила – решење о верификацији број
022-05-312/94-03 од 20.06.2007. год.**

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија	2											
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			3			3		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	2											
Биологија				2								
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Машински материјали	2											
Техничко цртање са нацртном геометријом		3										
Механика	2			2								
Електротехника и електроника				2								
Машински елементи				2			2					
Технологија обраде							2					
Хидраулика и пнеуматика							2					
Термодинамика							2					
Организација рада										2		
Мотори СУС				2								
Моторна возила							3			3		
Експлоатација и одржавање моторних возила							2			1	2	
Мерење и конструисање											2	
Елементи аутоматизације моторних возила										2		
Практична настава		3			6			7			7	60

Техничар машинске енергетике – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	2											
Биологија				2								
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Машински материјали	2											
Техничко цртање		3										
Механика	3											
Основе електротехнике				2								
Машински елементи				2			2					
Технологија обраде				2								
Хидраулика и пнеуматика							2					
Термодинамика и термотехника							2					
Организација рада										2		
Основе енергетике				2								
Енергетски процеси										2		
Основе технике мерења и аутоматизације							2					
Енергетска постројења							3			3		
Аутоматизација постројења										3		
Практична настава		4			4			7			7	60

Занимања III степена

Аутомеханичар – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			2			2		
Страни језик	2			2			2		
Историја	3								
Географија	2								
Музичка уметност				1					
Ликовна култура				1					
Физичко васпитање	2			2			2		
Математика	3			3			2		
Рачунарство и информатика		2							
Екологија и заштита животне средине	1								
Устав и права грађана							1		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1		
Хемија и машински материјали	2								
Техничко цртање		3							
Техничка физика	2								
Механика	3								
Основе електротехнике				2					
Машински елементи				2			2		
Технологија обраде				3					
Организација рада							2		
Технологија образовног профила				2			3		
Практична настава		4			12			12	

Заваривач – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			2			2		
Страни језик	2			2			2		
Историја	3								
Географија	2								
Музичка уметност				1					
Ликовна култура				1					
Физичко васпитање	2			2			2		
Математика	3			3			2		
Рачунарство и информатика		2							
Екологија и заштита животне средине	1								
Устав и права грађана							1		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1		
Хемија и машински материјали	2								
Техничко цртање		3							
Техничка физика	2								
Механика	3								
Основе електротехнике				2					
Машински елементи				2			2		
Технологија обраде				3					
Организација рада							2		
Технологија образовног профила				2			3		
Практична настава		4			12			14	

Бравар – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			2			2		
Страни језик	2			2			2		
Историја	3								
Географија	2								
Музичка уметност				1					
Ликовна култура				1					
Физичко васпитање	2			2			2		
Математика	3			3			2		
Рачунарство и информатика		2							
Екологија и заштита животне средине	1								
Устав и права грађана							1		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1		
Хемија и машински материјали	2								
Техничко цртање		3							
Техничка физика	2								
Механика	3								
Основе електротехнике				2					
Машински елементи				2			2		
Технологија обраде				3					
Организација рада							2		
Технологија образовног профила				2			3		
Практична настава		4			12			14	

Занимања трећег и четвртог степена из области машинства и обраде метала, којих тренутно у редовном школовању нема, а за која школа има верификацију су:

- **машински техничар** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **машински техничар мерне и регулационе технике** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 20.12.1999. год.
- **машинбравар** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **металостругар** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **механичар термоенергетских постројења** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.
- **инсталатер** – решење о верификацији број 022-05-96/95-03 од 28.06.1996. год.

-
- **механичар гасо и пнеумоенергетских постројења** – решење о верификацији број 022-05-03312/94-03 од 11.06.2008. год.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац верификована је одлуком Fi.117/2010 од 05.12.2010. год. за проширену делатност Стручно образовање одраслих 85.5 (V степен стручне спреме). Из области машинства и обраде метала то су следеће специјализације:

- **заваривач - специјалиста** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **механичар алатних машина - специјалиста** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **аутомеханичар – специјалиста** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **металостругар - специјалиста** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **металоглодач** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **металобрусач** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **алатничар** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.
- **механичар термоенергетских постројења - специјалиста** – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.

ГЕОЛОГИЈА, РУДАРСТВО И МЕТАЛУРГИЈА

IV степен стручне спреме

Рударски техничар – решење о верификацији број 022-05-03312/94-03 од 11.06.2008. год.

Наставни план:

Назив предмета	Прва година			Друга година			Трећа година			Четврта година		
	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б	Т	В	Б
Српски језик и књижевност	3			3			3			3		
Страни језик	2			2			2			2		
Историја	2			2								
Географија	2											
Музичка уметност	1											
Ликовна култура				1								
Физичко васпитање	2			2			2			2		
Математика	4			4			4			4		
Рачунарство и информатика		2										
Хемија	3			2								
Биологија	2											
Физика	2			2								
Социологија							2					
Устав и права грађана										1		
Филозофија										2		
Верска настава/грађанско васпитање	1			1			1			1		
Основе геологије	2	1										
Техничко цртање са нацртном геометријом	2	1										
Нацртна геометрија				2		30						
Техничка механика				3								
Минерологија				3								
Основе машинства и електротехнике				2								
Лежишта минералних сировина							2					
Заштита радне и животне средине							2					
Организација производње				2								
Општи рударски радови				2		30						
Рударске машине и уређаји							3					
Транспорт и извор										2		
Проветравање и одводњавање рудника										2		
Методе одкопавања										3		
Геодезија са рударским мерењима							2					
Дубинско бушење										2		
Практична настава								7			6	60

Занимање трећег степена из области рударства, којег тренутно у редовном школовању нема, а за које школа има верификацију је:

- **руководилац механизацијом у површинској експлоатацији** – решење о верификацији број 022-05-00312/94-03 од 27.05.1994. год.

Специјализација

Организатор површинске експлоатације - специјалиста – решење о верификацији број 022-05-312/94-03 од 14.02.2000. год.

Услуге

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац верификована је одлуком Fi.117/2010 од 05.12.2010. год. за пружање следећих услуга:

- смештај за краћи боравак и остали смештај (ћачки дом) (55.90)
- ресторан (услуге школског ресторана) (56.10)
- одржавање и оправка моторних возила (85.20)
- производња осталих металних производа (25.99)
- школа за возаче који нису намењени за професионално образовање (85.53)

Обуке

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ Костолац верификована је одлуком Fi.117/2010 од 05.12.2010.год.за пружање следећих обука:

- организовање курсева, семинара и других облика оспособљавања полазника информатике и рачунарства за рад на персоналном рачунару (Обука за рад на рачунару – ECDL сертификат) (611-00-767/98-011 од 28.09.1999.)
- заваривач (022-05-00312/94-03 од 22.04.2015.)

Запослени данас

Управа школе

1. др Горан Несторовић, директор школе
2. Ирена Ајдачић, помоћник директора
3. Светлана Милићев, помоћник директора
4. мр Слободан Лалић, управник дома
5. Снежана Пантић, координатор практичне наставе
6. Зорица Спасић, педагог
7. Марина Голубовић, психолог
8. Мирјана Дендић, библиотекар
9. Биљана Максимовић, секретар школе

Горан Несторовић

Ирена Ајдачић

Светлана Милићев

Слободан Лалић

Снежана Пантић

Зорица Спасић

Марина Голубовић

Мирјана Дендић

Биљана Максимовић

Стручно веће за српски језик и књижевност

1. Јелена Ристовић, професор српског језика
2. Маја Исаеска, професор српског језика
3. Милица Радојковић, професор српског језика
4. Надежда Вулић, професор српског језика
5. Цвијета Гајевић, професор српског језика

Јелена Ристовић

Маја Исаеска

Милица Радојковић

Надежда Вулић

Цвијета Гајевић

Стручно веће за стране језике

1. Ана Трифуновић, професор енглеског језика
2. Биљана Рупар, професор енглеског језика
3. Војкан Стојановић, професор енглеског језика
4. Ивана Перић, професор енглеског језика
5. Јасмина Ребић, професор енглеског језика

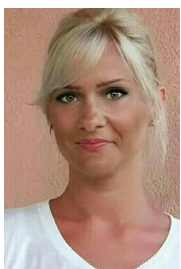
Ана Трифуновић

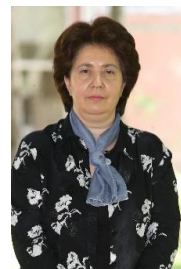
Биљана Рупар

Војкан Стојановић

Ивана Перић

Јасмина Ребић

Стручно веће за математику и информатику

1. Драган Стојиљковић, професор математике
2. Зорица Јелић, професор математике
3. Радица Милетић, професор математике
4. Милан Ребић, професор математике
5. Милан Маринковић, професор математике
6. др Данијела Миљентијевић, професор рачунарства и информатике
7. Ненад Маслаћ, професор математике и рачунарства и информатике
8. Драган Стојановић, професор математике и хемије

Драган Стојиљковић

Зорица Јелић

Радица Милетић

Милан Ребић

Милан Маринковић

Данијела Миљентијевић

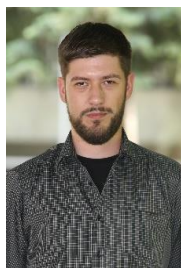
Ненад Маслаћ

Драган Стојановић

Стручно веће за природне науке

1. Лазар Станић, професор физике
2. Мирјана Прибаковић, професор физике
3. Татјана Ранђеловић, професор хемије
4. Мерима Ристић, професор биологије
5. Драган Аврамовић, професор физике

Лазар Станић

Мирјана Прибаковић

Татјана Ранђеловић

Мерима Ристић

Драган Аврамовић

Стручно веће за друштвене науке

1. Јасмина Пешић, професор географије
2. Зоран Пешић, професор историје
3. Горан Милошевић, професор историје
4. Драган Пејчић, професор социологије
5. Радивоје Ђукић, професор филозофије
6. Стево Кушлић, професор историје
7. Данијелка Пауновић, професор грађанског васпитања
8. Давор Жабарац, вероучитељ
9. Милан Јовановић, вероучитељ
10. Татјана Докмановић, професор ликовне уметности
11. Галина Павленко-Перић, професор музичке културе

Јасмина Пешић

Зоран Пешић

Горан Милошевић

Драган Пејчић

Радивоје Ђукић

Стево Кушлић

Данијелка Пауновић

Давор Жабарац

Милан Јовановић

Галина Павленко-Перић

Стручно веће за физичко васпитање

1. Предраг Милутиновић, професор физичког васпитања
2. Ненад Урошев, професор физичког васпитања
3. Марко Сузић, професор физичког васпитања

Предраг Милутиновић

Ненад Урошев

Марко Сузић

Стручно веће за електротехнику

1. Нела Алексић, професор електро групе предмета
2. Драган Живковић, професор електро групе предмета
3. Весна Данчетовић, професор електро групе предмета
4. Срђан Животић, професор електро групе предмета
5. Јелена Јоветић, професор електро групе предмета
6. Видомир Јокановић, професор електро групе предмета
7. Сашка Максић, професор електро групе предмета
8. Габријела Миленковић, професор програмирања
9. Владимир Пауновић, професор електро групе предмета
10. Биљана Поповић, професор електро групе предмета
11. Зорица Стојановић, професор електро групе предмета
12. Бојан Стојановић, професор електро групе предмета
13. Јасна Стојковић, наставник практичне наставе
14. Риста Марковић, наставник практичне наставе
15. Војислав Милорадовић, професор економике и организације предузећа.

Нела Алексић

Драган Живковић

Весна Данчетовић

Срђан Животић

Јелена Јоветић

Видомир Јокановић

Сашка Максић

Габријела Миленковић

Владимир Пауновић

Биљана Поповић

Зорица Стојановић

Бојан Стојановић

Јасна Стојковић

Риста Марковић

Војислав Милорадовић

Стручно веће за машинство и обраду метала

1. Драгослав Дамњановић, професор машинске групе предмета
2. Слободан Арсић, професор машинске групе предмета
3. Слободан Благојевић, професор машинске групе предмета
4. Ивана Динић, професор машинске групе предмета
5. Ненад Јовановић, професор машинске групе предмета
6. Жељко Маслаћ, професор машинске групе предмета
7. Славиша Миленковић, професор машинске групе предмета
8. Гордана Петковић, професор машинске групе предмета
9. мр Лидија Поповић, професор машинске групе предмета
10. Јасминка Радовановић, професор машинске групе предмета
11. Саша Радосављевић, професор машинске групе предмета
12. Драган Тодић, професор машинске групе предмета
13. Нандор Лавро, наставник практичне наставе
14. Стојанча Петковић, наставник практичне наставе
15. Јасмина Маринковић, наставник практичне наставе
16. Драшко Степановић, наставник практичне наставе
17. Зоран Стојановић, наставник практичне наставе
18. Димитрије Рогожарски, наставник практичне наставе
19. Милан Павловић, помоћни наставник
20. Слађана Ђорђевић, инструктор
21. Зорица Милошевић, инструктор

Драгослав Дамњановић

Слободан Арсић

Слободан Благојевић

Ивана Динић

Ненад Јовановић

Жељко Маслаћ

Славиша Миленковић

Гордана Петковић

Лидија Поповић

Јасминка Радовановић

Саша Радосављевић

Драган Тодић

Нандор Лавро

Стојанча Петковић

Јасмина Маринковић

Драшко Степановић

Зоран Стојановић

Димитрије Рогожарски

Милан Павловић

Слађана Торђевић

Зорица Милошевић

Стручно веће за геологију, рударство и металургију

1. Аљоша Јаковљев, професор рударске групе предмета
2. Саша Ивић, професор рударске групе предмета
3. Милица Стефановић, професор рударске групе предмета

Аљоша Јаковљев

Саша Ивић

Милица Стефановић

Дом ученика

1. Милош Ивановић, васпитач
2. Милица Пејчић, васпитач
3. Елена Нонковић, технички секретар
4. Јасминка Глушац, службеник обезбеђења без оружја
5. Слађана Грубетић, службеник обезбеђења без оружја
6. Биљана Милићевић, службеник обезбеђења без оружја
7. Татјана Радисављевић, домар/радник за одржавање хигијене - чистачица
8. Виолета Стојковић, радник за одржавање хигијене - спремачица

Милош Ивановић

Милица Пејчић

Елена Нонковић

Јасминка Глушац

Слађана Грубетић

Биљана Милићевић

Татјана Радисављевић

Виолета Стојковић

Администрација

1. Маја Филиповић, координатор финансијских и рачуноводствених послова
2. Милан Ђорђевић, техничар инвестиционог и техничког одржавања
3. Владимир Петровић, финансијско административни сарадник
4. Љиљана Рупар, финансијско административни сарадник/техничар одржавања информационих система и технологије
5. Тања Петковић, финансијско административни сарадник

Маја Филиповић

Милан Ђорђевић

Владимир Петровић

Љиљана Рупар

Тања Петковић

Кухиња

1. Зоран Тадић, главни кувар-шеф кухиње
2. Ђурђевка Машковић, помоћни кувар
3. Снежана Трајић, кувар-посластичар
4. Данијела Бањац, помоћни кувар
5. Марија Велић, помоћни кувар
6. Томислав Дмитривић, помоћни кувар
7. Весна Петровић, магационер

Зоран Тадић

Ђурђевка Машковић

Снежана Трајић

Данијела Бањац

Марија Велић

Томислав Дмитривић

Весна Петровић

Радник за одржавање хигијене - чистачица

1. Верица Богдановић, радник за одржавање хигијене - чистачица
2. Данијела Ђукић, радник за одржавање хигијене – чистачица
3. Снежана Станисављевић, радник за одржавање хигијене – чистачица
4. Виолета Медић, радник за одржавање хигијене - спремачица
5. Милодарка Маловић, радник за одржавање хигијене - чистачица
6. Смиљана Јовановић, радник за одржавање хигијене - чистачица
7. Милунка Младеновић, радник за одржавање хигијене - чистачица
8. Розалија Спасојевић, радник за одржавање хигијене – чистачица
9. Сања Глишић, , радник за одржавање хигијене – чистачица
10. Слађана Станковић, радник за одржавање хигијене - чистачица
11. Биљана Стојковић, радник за одржавање хигијене - чистачица
12. Светлана Фејеш, радник за одржавање хигијене – чистачица
13. Данијела Миловановић, радник за одржавање хигијене - чистачица
14. Свјетлана Пејић, радник за одржавање хигијене - спремачица

Верица Богдановић

Данијела Ђукић

Снежана Станисављевић

Виолета Медић

Милодарка Маловић

Смиљана Јовановић

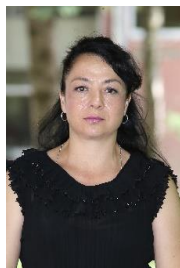
Милунка Младеновић

Розалија Спасојевић

Сања Глишић

Слађана Станковић

Биљана Стојковић

Светлана Фејаш

Данијела Миловановић

Свјетлана Пејић

Домар

1. Михајло Фејеш, домар
2. Ивица Марковић, домар

Михајло Фејеш

Ивица Марковић

Обезбеђење

1. Милован Глушац, школски полицајац
2. Дарко Миладиновић, физичко обезбеђење

Милован Глушац

Дарко Миладиновић

НАСТАВНО ОСОБЉЕ

Аврамовић Михаило	Бранић Драгиша	Вуловић Драгош
Аврамовић Михајло	Бранковић Милосава	Вуловић Невенка
Алавања Душан	Броћета Ратко	Глигоријев Владимир
Андрејић Слободан	Будимир Ружица	Њатић Живко
Андрејић Саша	Букарица Петар	Голубовић Љубиша
Анђелковић Биљана	Букоровић Шпира	Гостојић Миленко
Анђелковић Бошко	Бура Марија	Гојак Светлана
Антић Драгољуб	Бучански Андрија	Гојковић Владан
Антонијевић Миланка	Бучански Вера	Гошев Зорица
Антонијевић Милован	Бучарски Казимир	Грубетић Ђурица
Аритонович Љиљана	Вагић Будимка	Грубетић Иван
Арсенијевић Будимир	Вавић Иван	Грубетић Никола
Арсенијевић Велинка	Ваљаревић Светлана	Грујић Љубиша
Аћимовић Бобан	Васиљевић Миле	Грујић Милостива
Афанасијев Борис	Васиљевић Милена	Грујић Миодраг
Бајер Драгослав	Васић Зоран	Грујић Мирјана
Бакић Виктор	Васић Јадранка	Грујић Новица
Бакић Гордана	Васић Маја	Грујић Станислав
Бањац Никола	Величковић Саша	Давидовић Љубица
Бели Дејан	Вељковић Жика	Дамњановић Богдан
Бергер Слободан	Вељковић Мирјана	Дамњановић Владан
Бешлић Живица	Вила Владимир	Дачић Верослава
Бјелајац Јово	Винуловић Зоран	Дачић Оливера
Бјелица Драгослав	Влаисављевић Јованка	Делић Ђорђе
Благић Љиљана	Влајовић Ана	Дендић Милорад
Благојевић Витомир	Водене Франце	Деспотовић Александар
Благојевић Новица	Врањеш Ђорђе	Деспотовић Радославка
Богдановић - Дуруз	Вратоњић Милан	Димитријевић Анђелија
Славица	Вратоњић Даница	Димитријевић Биљана
Божич Саво	Вујић Марија	Димитријевић Бисерка
Бојанић Марија	Вујошевић Александар	Димитријевић Драган
Бојановић Александар	Вујчић Срђан	Димитријевић Илија
Бојановић Александра	Вујчић Славка	Димитријевић Косара
Бојић Дубравко	Вукадиновић Милоје	Димитријевић Љубиша
Бошњак Снежана	Вуксановић Ђорђе	Димитријевић Мића

Димитријевић Раде
Динић Срђан
Дончић Душан
Др Лазар Николић
Драгомировић Јасмина
Драгомировић Никола
Драгуљевић Будимка
Дракулић Јован
Бекић Микета
Ђеновић Стојан
Ђокић Новица
Ђокић Урош
Ђорђевић - Милорадовић
Јасминка
Ђорђевић Мирослав
Ђорђевић Славица
Ђорђевић Соња
Ђорђевић Радиша
Ђуђузовић Мирославка
Ђурковић Здравко
Еберсолд Здравко
Живановић Александар
Живановић Марко
Живановић Срећко
Живановић Милисав
Живадиновић Снежана
Живковић Душан
Живковић Зоран
Живковић Слободан
Живковић Словенољуб
Живковић Томислав
Животић Новица
Живојиновић Милорад
Жуковски Дејан
Зарић Владана
Зарупски Војин
Згоњанин Славољуб
Здравковић Марија
Здравковић Милинко
Зебић Ивона
Зорић Јосип

Зубовић Јован
Ивановић Добривоје
Ивић Саша
Ивић Наташа
Ивковић Драгиша
Ивковић Мирослава
Игњатовић Даган
Илић Зоран
Илић Драган
Илић Даринка
Илић Мирјана
Илић Светлана
Јанковић Беба
Јанковић Драгиша
Јанковић Миодраг
Јанковић Слободан
Јаковљевић Ивана
Јаношевић Радиша
Јарошевић Ђорђе
Јевтић Драгољуб
Јевтић Петар
Јелисијевић Зоран
Јеремић Зоран
Јеротијевић Снежана
Јовановић Богољуб
Јовановић Добривоје
Јовановић Љиљана
Јовановић Љуба
Јовановић Милена
Јовановић Мирјана
Јовановић Мирко
Јовановић Р. Мирјана
Јовановић С. Мирјана
Јовановић Роберт
Јовановић Светомир
Јовановић Тихомир
Јовановић Хелена
Јовановић Славица
Јокановић Мирјана
Јоксимовић Милосав
Јоксимовић Рада

Јордановић Ахмед
Јосимовић Живадин
Јосимовић Тања
Јуришић Јована
Калезић Вера
Калезић Лука
Карошевић Милица
Качаревић Петар
Кашек Александар
Кецман Здравко
Китановић Марина
Кланчник Миле
Кочев Александар
Ковачевић Даница
Ковачевић Никола
Којић Радован
Косовец Звонимир
Костић Драган
Костић Дејан
Костић Драгослав
Костић Радисав
Котуровић Ранко
Крајић Драгиша
Крстић Добривоје
Крстић Милан
Кузнецов Александар
Кучан Слободан
Лазаревић Ђорђе
Лазаревић Лазар
Лазаревић Миодраг
Лазич Драгољуб
Лазич Љиљана
Лазич Мирко
Лакић Милан
Лакић Зоран
Лазаров Дејан
Ликар Дејан
Личинић Зорица
Ловре Надица
Луковић Чедомир
Лупандин Владимир

Љубисављевић Надежда
Мандић Милош
Мараш Јаворка
Марив Борисав
Маринковић Снежана
Марјановић Данило
Марјановић Душан
Марјановић Ђорђе
Марјановић Новица
Марковић Ивана
Марковић Божидар
Марковић Драган
Марковић Јовица
Марковић Зорица
Марковић Предраг
Марковић Бороје
Марковић Живорад
Марковић Миша
Мартић Татјана
Мастиловић Ђука
Матовић Олгица
Меденица Душан
Миклуж Милан
Милановић Драгослав
Милановић Живорад
Милановић Јован
Милановић Милисав
Миленковић Мирослав
Милетић Љиља
Милетић Милица
Милетић Милутин
Милеуснић Мирјана
Милеуснић Слободан
Милић Ангелина
Милић Гордана
Милић Мирјана
Миловић Владимир
Милорадовић Светлана
Милосављевић Бранко
Милосављевић Драгиша
Милосављевић Љубомир

Милошевић Владимир
Милошевић Живорад
Милошевић Милорад
Милошевић Мирослав
Милутиновић Миодраг
Миљанић Михаило
Миљковић Иван
Милић Никола
Минић Станислав
Мирковић Драгослав
Митић Нела
Милић Драган
Митровић Бобан
Миловановић Биљана
Миловановић Владан
Миловановић Бисерка
Митић Јелена
Митровић Драгана
Мирић Анђелија
Милорадовић Миролjub
Мојић Радмила
Милковић Иван
Милошевић Бобан
Мирковић Драган
Митић Марија
Митић Чедомир
Митић Радиша
Миткић Драган
Митровић Милоје
Митровић Миодраг
Митровић Нада
Митровић Наташа
Митровић Надежда
Митровић Олгица
Мишић Љубиша
Младеновић Михајло
Младеновић Негослав
Мојсиловић Миланка
Мојсиловић Ратко
Мошкин Павле
Мошнић Зорица

Мусулин Невенка
Нацић Светозар
Несторовић Зоран
Несторовић Тања
Нешић Предраг
Николић Бранислав
Николић Верица
Николић Горан
Николић Дамњан
Николић Љиљана
Николић Љубиша
Николић Милка
Николић Милутин
Николић Сандра
Николовски Никодин
Нинковић Радослав
Обрадовић Слободанка
Огњановић Жива
Огњановић Миодраг
Оцокољић Олга
Павличек Карло
Павличек Хелена
Павлов Ђура
Павловић Драгиша
Павловић Јован
Павловић Марко
Павловић Саша
Пајић Даница
Пајић Душан
Пајић Иван
Пајић Сретен
Палић Игор
Панић Анђелко
Пантић Драгослав
Пауновић-Галијаш Душица
Пајић Милица
Пејовић Рајко
Перић Вера
Перић Драгослав
Перић Миодраг
Перић Милан

Перић Новица	Радуловић Драган	Станић Душанка
Перић Петар	Радуловић Новица	Станић Душко
Перић Тијана	Радуловић Србољуб	Станковић Славиша
Перишић Мира	Рајић Жарко	Станковић Жељко
Перишић Павле	Рајичић Александар	Станојевић Љиљана
Петковић Будимир	Рајичић Момчило	Станојевић Сава
Петровић Драгана	Рајкић Милорад	Стевановић Анђелија
Петровић Бранка	Рајчић Љубиша	Стевић Александра
Петровић Владимир	Ракић Драгиња	Стевић Душан
Петровић Зоран	Ракић Југ	Стевић Маринела
Петровић Калина	Ракић Јелена	Стевановић Ненад
Петровић Лепосава	Ракићевић Александар	Степановић Миодраг
Петровић Ратомир	Рањеловић Небојша	Стефановић Првослав
Петровић Невенка	Ратковић Боривоје	Стојанов Бојана
Петровић Живорад	Рашула Бранко	Стојадиновић Драгица
Петровић Наташа	Рашић Олга	Стојадиновић Душица
Петровић Миодраг	Ребренишек Фрања	Стојадиновић Сузана
Пешић Славко	Рецовић Звездан	Стојадиновић Дејан
Питић Слободан	Риђан Здравко	Стојковић Радица
Платанић Радица	Ристић Миодраг	Стојановић Биљана
Плећаш Ана	Ристић Селена	Стојановић Бранислав
Плећаш Бранко	Роблек Винко	Стојановић Драган
Поповић Константин	Росић Ђорђе	Стојановић Живко
Поповић Микица	Савановић Нада	Стојановић Стојан
Поповић Нада	Савин Ивана	Стојановић Томица
Поповић Сава	Савић Верица	Стојиљковић Љиљана
Поповић Сава	Савић Ненад	Стојић Витомир
Предић Саша	Савић Радмила	Стојићевић Драшко
Прибаковић Мирјана	Сарић Надежда	Стојковић Весна
Привуловић Смиљка	Севић Милан	Стокић Весна
Путник Невенка	Сарафиновић Живорад	Стокић Живадинка
Радев Иван	Симић Жарко	Стокић Радисав
Раденковић Надежда	Симић Радомир	Стокић Слободан
Радивојевић Божидар	Симић Радосав	Стругар Антон
Радивојевић Зорица	Симјановић Миодраг	Стругар Фрањо
Радивојевић Мирослав	Симончић Петар	Сузић Немања
Радмиловић Младен	Славковић Ранко	Сушић Михаило
Радојковић Живорад	Славковић Никола	Тасић Ружица
Радомировић Миладин	Срданов Алекса	Тасић Славомир
Радосавовић Радован	Стаменовић Олгица	Татомир Урош
Радошевић Миленко	Станисављевић Душан	Тирнанић Слободан

Тодоровић Бранка
Тодоровић Драгослав
Тодоровић Мирко
Тодоровић Момчило
Томић Анђелко
Томић Звонимир
Травица Ангелина
Травица Зоран
Траиловић Мирослав
Трајковић Зоран
Трајковић Снежана
Трипковић Миомир
Трифунковић Каменко

Тирнанић Волица
Тушек Виолета
Ћетковић Снежана
Ћирић Наташа
Ћућузовић Александра
Ухан Алојз
Фејеш Ференц Фрања
Фенлачки Милоје
Филиповић Душан
Филиповић Милан
Филиповић Иван
Херман Светлана
Цвејић Десанка

Цветковић Ненад
Цветковић Душица
Цвелбер Владана
Цолић Првослав
Чакаревић Живадинка
Чобановић Душан
Чобановић Мирослав
Чукић Божидар
Шајковић Саша
Шањин Слађана
Шолаја Душанка
Шулић Милан
Шутаковић Чедомир

АДМИНИСТРАТИВНО, ТЕХНИЧКО И ПОМОЋНО ОСОБЉЕ

Арсид Добрила
Бакуш Мирјана
Берић Данијела
Благојевић Мирјана
Буквић Мирјана
Вељковић Војислав
Вучелић Катарина
Вујчић Радица
Грубетић Слађана
Грубетић Божица
Димитријевић Петар
Драјић Љубиша
Живковић Јасмина
Живковић Мирјана
Зајић Загорка
Ивошевић Анастасија
Илић Драгица
Илић Бранислав
Илић Милена
Илић Светлана
Јанковић Марија

Јевтић Јелисавета
Јовановић Мирослав
Кецман Љилијана
Маринковић Доста
Марковић Будимка
Мијатовић Вељко
Миладиновић Татјана
Милић Тијана
Милић Весна
Миловановић Слађана
Милосављевић Живанка
Милосављевић Милица
Милошевић Снежана
Младеновић Весна
Нађ Стеван
Негрић Добрила
Николић Сања
Николовски Татјана
Обрадовић Јелена
Олујић Братислава
Перић Марица

Перкић Ђурђевка
Петровић Драгица
Пинч Верослава
Радић Мирјана
Радић Далиборка
Рајковић Живка
Савић Јасмина
Секулић Станиша
Станашев Божица
Станисављевић Јадранка
Стевановић Виолета
Стефановић Милисав
Стојчић Драгослава
Станојевић Зорица
Стојчић Слободан
Теофиловић Радомир
Фејеш Сабина
Цветковић Љубинка
Чукић Милица
Ћућузовић Мирославка
Шувак Томислав

Награде и признања

Награде и признања

ПОХВАЛЕ И НАГРАДЕ ПРОФЕСОРА

Велики број радника радио је у овој школи, васпитавајући и образујући младе људе. Неки од њих су добили висока признања.

Плакету, повељу и новчану награду СИЗ-а основног образовања и васпитања општине Пожаревац, поводом Дана просветних радника, за изузетан допринос у васпитавању младих генерација, добили су следећи професори:

- 1972. год. Велинка Арсенијевић, професор српског језика и књижевности
- 1975. год. Витомир Благојевић, професор машинства
- 1976. год. Стојан Стојановић, професор српског језика и књижевности
- 1981. год. Зоран Јелисијевић, професор математике
- 1988. год. Надежда Сарих, професор руског језика
- 1989. год. Фрања Фејеш, дипл. инг. организације
- 1991. год. Јован Дракулић, инж. електротехнике

Повељу Скупштине општине Пожаревац поводом Дана просветних радника, за остварене резултате у образовању добили су:

- 1993. год. Новица Перић, дипл. инж. електротехнике
- 1994. год. Светозар Нацић, професор физичког васпитања
- 1994. год. Карло Павалчек, наставник практичне наставе
- 1995. год. Илија Димитријевић, професор српског језика и књижевности
- 1997. год. Гордана Бакић, професор физичког васпитања
- 1998. год. Душица Пауновић-Галијаш, професор хемије
- 1999. год. Жељко Маслаћ, професор машинства
- 2003. год. Бранко Плећаш, професор машинства
- 2004. год. Снежана Пантић, наставник практичне наставе
- 2005. год. Олга Рашић, професор устава и права грађана
- 2006. год. Милорад Дендић, дипл. инж. електротехнике

-
2007. год. Зорица Спасић, педагог
2009. год. Мерима Ристић, професор биологије
2011. год. Зоран Лакић, дипл. инж. електротехнике
2012. год. Данијела Милентијевић, доктор техничких наука
2013. год. Јасминка Радовановић, професор машинства
2014. год. Горан Несторовић, доктор техничких наука
2015. год. Ирена Ајдачић, професор електро групе предмета

За успешну организацију 29. смотре наунотехничког стваралаштва младих Републике Србије у Костолцу, 1987. год. добили су:

Сребрну плакету:

- Надежда Сарић, помоћник директора, професор руског језика
- Јован Дракулић, инжењер електротехнике
- Новица Радуловић, инжењер машинства
- Биљана Стојановић, професор географије

Бронзану плакету:

- Илија Димитријевић, професор српског језика и књижевности
- Мирослав Радивојевић, професор машинства
- Зоран Јелесијевић, професор математике
- Будимка Вагић, професор српског језика и књижевности
- Гордана Бакић, професор физичког васпитања
- Светлана Херман, професор српског језика и књижевности
- Велинка Арсенијевић, професор српског језика и књижевности
- Мирјана Јовановић, професор информатике
- Душица Пауновић-Галијаш, професор хемије
- Мирослав Миленковић, професор уметности
- Живадин Јосимовић, професор машинства

Повељу културе за постигнуте резултате од посебног значаја за културни развој града Пожаревца добила је:

2008. год. – Маја Татић, професор српског језика и књижевности

2015. год. – Савез проналазача Србије доделио је захвалницу са медаљом Михајла Пупина за рад на организовању ученика у пројекту – „Развој креативних способности ученика иновативним образовањем“ директору школе др Горану Несторовићу и професору Ирени Ајдачић.

„Сава“, на којој је присуствовао директор школе др Горан Несторовић.

11.06.2016. године у Атељеу 212 одржана је додела плакета и захвалница поводом јубилеја 15 година Друштва Словенаца

ПОХВАЛЕ, НАГРАДЕ И ЗАХВАЛНИЦЕ ШКОЛИ

2014. год. – Повеља за изузетне резултате поводом 35 година постојања Високе техничке школе струковних студија додељена је повеља за изузетне резултате у раду и програмске активности Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца.

2014. год. – За запажене резултате у образовању и васпитању младих у оквиру пројекта „Пут ка врху“ признање „Капетан Миша Анастасијевић“, добила је Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу а награду је примио директор ове школе др Горан Несторовић.

2015. год. – У оквиру пројекта „Ја сам хуман - буди хуман“ Пожаревљанин Живорад Ђурић - Жића Марадона делио је новчану помоћ и признања. Пехар за нашу школу примио је др Горан Несторовић, директор школе.

2015. год. – Савез проналазача Србије Београд доделио је захвалницу Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца за сарадњу и учешће у пројекту – „Развој креативних способности ученика иновативним образовањем“.

2015. год. – „Оштро Перце“ пројекат у коме се основци и средњошколци подстичу да критички мисле, доносе судове, креативно стварају и што је најбитније оспособљавају се да преузимају иницијативу доделио је захвалницу Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ у Костолцу.

Ученици генерације

Награде ученицима (ученици генерације, спортисти генерације) почев од школске 1997/98. године додељује наставничко веће и награђује их новчаним износом и књигом.

1997/98.	ученик генерације	Бојан Ђорђевић (Е41)
	спортиста генерације	Борко Вучетић (М33)
1998/99.	ученик генерације	Александар Бранковић
	спортиста генерације	Милићевић Душан
1999/2000.	ученик генерације	Мирковић Младен
	спортиста генерације	Бајер Иван
2000/2001.	ученик генерације	Банковић Милош
	спортиста генерације	Миловановић Небојша
2001/2002.	ученик генерације	Милић Милош (Е43)
	спортиста генерације	Лазић Владимир (Е41)
2002/2003.	ученици генерације	Миљковић Милан и Радомировић Миладин
	спортиста генерације	Раду Ивица
2003/2004.	ученици генерације	Швиковић Владимир (Е41) и Јенић Саша (Е34)
	спортисти генерације	Илић Милош (Е42) и Ђирић Јелена (Е42)
2004/2005.	ученици генерације	Станковић Иван (Е41) и Димић Радован (Е34)
	спортиста генерације	Антић Аца (Е35)
2005/2006.	ученици генерације	Животић Александар и Зечевић Слађана (Е42)
	спортиста генерације	Николић Дејана (Е42)
2006/2007.	ученик генерације	Илић Марина (Е42)
	спортисти генерације	Поповић Душан (Е42) и Радојковић Милош (Е35)
2007/2008.	ученик генерације	Јовановић Александар (М41)
	спортисти генерације	Вељковић Марко (Е41) и Гајић Јована (Е43)

2008./2009. ученик генерације Рупар Вељко (Е41)

Од ове школске године ученици генерације добијали су лаптоп рачунаре, а спортисти ваучере за куповину спортске опреме.

2009./2010. ученик генерације Маријоковић Милан (Е41)

спортиста генерације Благојевић Драгиша (Е42)

2010./2011. ученик генерације Грубетић Марта (Е42)

спортиста генерације Недељков Игор

2011./2012. ученици генерације Пантић Стефан (М41) и Стојковић Часлав (Е41)

2012./2013. ученик генерације Милчић Алекса (Е41)

2013./2014. ученик генерације Уранкар Ђорђе (Е41)

спортиста генерације Мијатовић Марко (Е41)

2014./2015. ученик генерације Петровић Владимир (М41)

спортиста генерације Мишић Невена (Е41)

спортиста генерације Живковић Петар (Е43)

2015./2016. ученик генерације Марко Јоцић (Е43)

Ученици генерације Часлав Стојковић и Стефан Пантић са директором Славишом Миленковић.

Ученик генерације Ђорђе Уранкар са директором школе др Гораном Несторовићем и разредним старешином Биљаном Поповић.

Ученици генерације Владимир Петровић, спортисти генерације Невена Мишић и Петар Живковић на свечаној додели диплома са директором школе др Гораном Несторовићем и Драганом Јовановићем извршним директором за производњу енергије ЕПС-а.

Ученик генерације Марко Јоцић са разредним старешином Нелом Алексић.

Ученик генерације Вељко Рупар на пријему код краља.

ПОНОСИ СМО НА УСПЕХЕ НАШИХ УЧЕНИКА

2005 / 2006

Рукомет:

- I место на међуокругу
- VI место на Републичком такмичењу у Лазаревцу

Мали фудбал:

- I место на међуокругу
- III место на Републичком такмичењу у Трстенику

Спортска гимнастика:

Мушка екипа: Душан Поповић, Коста Бобић, Милорад Рајић, Илија Павловић

- I место на међуокругу
- VI место на Републичком такмичењу у Нишу

Душан Поповић – I место појединачно на Републичком такмичењу у Нишу

Женска екипа: Дејана Николић, Сузана Игњатовић, Марија Марковић, Ивана Стаменов

- I место на међуокругу
- I место на Републичком такмичењу у Нишу

Дејана Николић – I место појединачно на Републичком такмичењу

Сузана Игњатовић – III место појединачно на Републичком такмичењу

2006 / 2007

Рукомет:

- I место на међуокружном такмичењу
- VI место на Републичком такмичењу у Врбасу

Спортска гимнастика:

Мушка екипа: **Душан Поповић, Милош Рачић, Коста Бобић, Марко Миковић**

- I место на међуокружном такмичењу
- II место на Републичком такмичењу у Нишу

Женска екипа: **Сузана Игњатовић, Марија Марковић, Марија Бурa, Ана Фејеш**

- I место на међуокружном такмичењу
- V место на Републичком такмичењу у Нишу

2007 / 2008

Рукомет:

Мушка екипа: **Вељко Рупар, Рајко Чалић, Никола Мартић, Стефан Копања, Иван Лазић, Милош Вуковић, Марко Вељковић, Немања Шофранко, Ненад Рајић, Марко Милошевић**

- I место на међуокружном такмичењу
- I место на Републичком такмичењу у Нишу

2008 / 2009

Рукомет:

Мушка екипа: **Вељко Рупар, Никола Мартић, Стефан Копања, Немања Шофранко, Данило Миленковић, Драгиша Благојевић, Ненад Рајић, Марко Милошевић**

- I место на међуокружном такмичењу
- II место на Републичком такмичењу у Свилајнцу

2010 / 2011

Јована Вукајловић је на такмичењу средњих школа у ликовном стваралаштву у Пожаревцу својим радом освојила **прво место**. Са ученицом је радила професорка **Татјана Докмановић**.

Награђени рад „Кревет“ на лиму

2011 / 2012

Спортска гимнастика:

Мушка екипа у саставу: **Петар Живковић, Иван Сарић, Вања Огњановић, Стефан Станковић**

- I место на међуокружном такмичењу
- V место на Републичком такмичењу у Сремској Митровици

2012 / 2013

Стони тенис:

Невена Мишић – I место на међуокружном такмичењу и 17. место на Републичком такмичењу у Кикинди

Спортска гимнастика:

Мушка екипа: **Иван Сарић, Вања Огњановић, Стефан Станић**

- I место на међуокружном такмичењу
- VI место на Републичком такмичењу у Костолцу

Вања Мартић – I место на међуокружном такмичењу и 5. место на Републичком такмичењу у појединачној конкуренцији. Ученике је припремао професор **Предраг Милутиновић**.

2013. год. Омладина Јазас-а Пожаревац је од стране Канцеларије за европске интеграције Републике Србије реализовала пројекат под називом „Азбука Европе“. Нашу школу представљали су **Ђорђе**

Уранкар, Милан Грујичић и Урош Јоцић, ученици одељења Е41. Они су освојили треће место на квизу а као награду добили су белу таблу.

2013. год. **Српски и грчки народ у ратовима 1912-1918.** - **Марко Јоцић** добио је трећу награду за састав на тему „Српски и грчки народ у ратовима 1912-1918. године“ коју додељује Друштво српско-грчког пријатељства „Риста Колоњас“ Пожаревац. Подршку и помоћ ученику је дала професорка српског језика **Јелена Ристовић**.

2013 / 2014

Стони тенис:

Невена Мишић – I место на међуокружном такмичењу и 21. место на Републичком такмичењу у Трстенику. Ученицу је припремао професор **Ненад Урошев**.

Пливање:

Душан Ранђић – I место на међуокружном такмичењу и 28. место на Републичком такмичењу у Београду

Спортска гимнастика:

Мушка екипа: **Петар Живковић, Андрија Ивошевић, Вања Огњановић**

- I место на међуокружном такмичењу
- VI место на Републичком такмичењу у Крушевцу

Вања Мартић – I место на међуокружном такмичењу и 10. место на Републичком такмичењу у Крушевцу. Ученике је припремао професор **Предраг Милутиновић**

2014. год. **Домијада** - Техничкој школи са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца заузела је треће место на такмичењу домова ученика са драмским приказом „На пучини“ Славомира Мрожека. Режију, сценографију и костим за представу осмислила је професорка српског језика **Маја Татић**, а музику је бирала професорка музичке културе **Јелена Ракић**, која је пружила и техничку подршку.

Школске 2014/2015. **Јован Брзановић** ученик Е22 на конкурс: „Грчко- српско пријатељство“ освојио је **прво место**. Ученика је водила професорка **Татјана Докмановић**.

Школске 2014/2015. године одржан је и конкурс „**Да се не заборави**“ на коме су учествовали и наши ученици и постигли следеће резултате:

- **Јован Брзановић** Е22 – прво место
- **Драган Милосављевић** – друго место
- **Вук Дамјановић** Е32 – друго место
- **Александра Павловић** – треће место
- **Бојана Миловановић** – треће место

Ученике је водила професорка **Татјана Докмановић**.

2014. год. **Марко Јоцић** ученик Е23 освојио је треће место на окружном такмичењу из историје и пласирао се на републичко такмичење.

Ученика је припремао професор **Зоран Пешић**.

2014. год. Ученик **Марко Булатовић** освојио је II место у рецитовању на градском такмичењу у конкуренцији старији узраст. На Окружном такмичењу у рецитовању освојио је прво место и пласман на Републичко такмичење. Пратилац и предметни професор Марка Булатовића била је **Маја Татић**.

2014. год. **Милена Јацановић**, ученица М43, је освојила седеће награде: Седми међународни фестивал поезије "Јоан Флора" – Нови Сад, треће место за кратку причу и треће место за песму.

ТРОНОША

*Троношо, ти си шапнула Вуку
Како да створи слова, азбуку
И Буквар српски, и Читанку,
Рјечник и Пјесме, Успаванку...*

*Још тече твоја вода жива,
Што се са жубором у Дрину слива,
Шапуће храброст Југовића,
Јуначку славу Обилића.*

*Још Југовића чека мајка,
Синова девет из прикрајка
И мужа врлог, Богдана стара,
Да се појави иза олтара.*

*Темеље ти Југ Богдан диже
И Вук из тебе до Беча стиже,
И из Тршића топлог гнезда,
Вину се хром, право до звезда.*

2014 / 2015

2015. год. **Милена Јацановић** – освојила је трећу награду IV Међународног фестивала поезије и кратке приче младих "Раде Томић" за кратке приче у категорији средњошколаца.

Стони тенис:

Невена Мишић – I место на међуокружном такмичењу и 11. место на Републичком такмичењу у Трстенику.

Ученицу је припремао и водио професор **Ненад Урошев**.

Спортска гимнастика:

Мушка екипа: **Петар Вефић, Петар Живковић, Андрија Ивошевић, Вања Огњановић**

- I место на међуокружном такмичењу
- II место на Републичком такмичењу у Брзећу

Петар Вефић – државни првак у појединачној конкуренцији

Ученике је припремао и водио професор **Предраг Милутиновић**.

2015. год. **Петар Вефић**, гимнастичар Спортске организације „Партизан“ Костолац и ученик одељења Р11 проглашен је за најбољег младог спортисту у Браничевском округу за 2014. годину.

Пријем код министра спорта Вање Удовичића

најуспешнији били су: **Марко Јевтић**, **Рајко Мађарић**, **Предраг Стевић** и **Вељко Станојевић** са професорком **Зорицом Јелић**.

Учесник је Европског првенства у Софији и као члан сениорске репрезентације Србије остварио је најбољи резултат ушкопчињеници да је био њен најмлађи члан. Државни је првак на школском такмичењу старијих пионира а уједно и првак Србије у јуниорској конкуренцији. На међународном меморијалу „Лаза Крстић“ у Новом Саду освојио је укупно седам златних медаља.

2015. год. На Међународном такмичењу из математике „**Кенгур без граница**“, наши ученици постигли су изузетне резултате а

2015 / 2016

2015. год. **XXXIII Регионално такмичење ученика машинских школа Србије – регион Исток**

За образовни профил: аутомеханичар и бравар

Наши ученици су забележили следећи резултат:

- **Милан Перић** М34 – треће место
- **Марко Живановић** М42 – друго место

и стекли су право да представљају нашу школу и на Републичком такмичењу. Ученике су припремали наставници **Стојанча Петковић** и **Драшко Степановић**.

2015. год. У Раму на месту где су 1915. били ровови Деветог пука, подигнут је споменик погинулим српским браниоцима Стига. Свечаности у Раму, поводом 100-годишњице битке присуствовали су и представници Амбасаде Француске, Војске Србије и Министарства одбране.

Техничка школа са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца дала је свој допринос у организацији овог догађаја.

Ученици Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ из Костолца учествовали су на литерарном конкурс: „Допринос Дунавске дивизије првог позива у одбрани Стига

1915. године“, и освојили прво и треће место. **Марко Јоцић** (Е43) прво место а **Емилија Половшек** (Е42) треће место.

Школске 2015/2016. год. одржана је Колонија средњих стручних школа у Пожаревцу где су наши ученици постигли следеће резултате:

- **Матеја Кужељко** са радом „Дрво“ – техника уље на платну – треће место
- **Павле Перић** са радом „Пејзаж“ – техника уље на платну – треће место

Ученике је припремала и водила професорка **Татјана Докмановић**.

Награђени радови

2016. год. На окружном такмичењу у рукомету, женска екипа наше школе заузела је друго место. Екипу је припремао и водио професор **Марко Сузић**.

На Регионалној „Домијади“ 2016. године у појединачној конкуренцији **Данијел Миладиновић** освојио је 1. место и пласирао се на Републичку Домијаду. Велике заслуге за овај успех припадају и **Томиславу Дмитровићу**, раднику наше школе.

2016. год. На XXIV Регионалном такмичењу ученика машинских школа Републике Србије – Регион Исток за трогодишња занимања ученици су постигли следећи успех:

- **Никола Пешић** (M42) аутомеханичар - 1. место
- **Милан Томић** (M42) аутомеханичар - 2. место

Ментори су били **Гордана Петковић** и **Драшко Степановић**.

2016. год. Одржано је XXIII Регионално такмичење машинских школа Републике Србије – Регион Исток за четворогодишње образовне профиле

–**Милан Стојановић** (M23) – Статика, друго место, ментор **Драгослав Дамњановић**

–**Немања Мијајловић** (M41) – Моделирање машинских елемената и конструкција, треће место, ментор **Слободан Арсић**

–**Вељко Рупар** (M21) – Компјутерска графика, пето место, ментор **Драган Тодић**

– **Бојана Миловановић** (M22) – Статика, осмо место, ментор **Драгослав Дамњановић**

Сви ученици пласирали су се на Републичко такмичење.

2016. год. На Регионалном такмичењу „Књижевна олимпијада“ ученик **Стефан Жикић** P11 освојио је 2. место и пласирао се на Републичко такмичење. Ученика је припремала и водила професорка **Јелена Ристовић**.

2016. год. На окружном првенству у атлетици дечаци и девојчице освојили су 2. место свако у својој конкуренцији. Ученике су водили професори физичког васпитања **Предраг Милутиновић**, **Ненад Урошев** и **Марко Сузић**.

2016. год. На међуокружном такмичењу мушка екипа гимнастичара заузела је прво место, док је појединачно **Вефић Петар** освојио прво, **Стојадиновић Срећко** друго и **Андрија Ивошевић** треће место. Ученике је припремао и водио професор физичког васпитања **Предраг Милутиновић**.

Тим резултатом мушка екипа се пласирала на Републичко првенство.

Ученик наше школе **Милан Стојановић** (М23) имао је ту част да се његов есеј „**Није важно како те други виде, најважније је како ти видиш себе**“, објави у Зборнику књижевног стваралаштва младих Србије и дијаспоре, који издаје Српска кућа Пожаревац.

Награђени есеј:

„Није важно како те други виде, најважније је како ти видиш себе“

Рођени смо да би се суочили са суровошћу овог света, а против те суровости боримо се својим занимањима. Неко је у животу лекар; неко механичар; неко генерал, али већини уз име „следује“ и занимање „мирођија“. Мешамо се у туђе животе, сведело се то неком или не. Ја сам решио да сам себи будем „мирођија“, јер засигурно у „грешкама“ према себи сам, првак света. Некада се добро посвађам са самим собом, што доказује, да за свађу и не треба двоје. Некада сам себе замишљао као велику личност. Час сам „одозго“ гледао на свет очима строгог официра, час очима Николе Тесле, или славног фудбалера, бавио сам се, свим и свачим. У тренутку бих се претворио у све оне великане о којима сам, поспан, слушао на јутарњим часовима у школи, али би ме оштрим лактом друг из клупе, болно враћао међу ђаке и професоре, тражећи ми неку формулу. Гледам на све ово и схватам. Тешко ми је да „сагледам“ себе, јер ако бих рекао да сам идеалан, дебело бих слагао, оне које ово слушају, а притом и моју „мирођију“.

„Мирођија“, познајем га ја. Тај што се крије под тим именом и није лош човек. Споља „неко“, наизглед чупав, блед у лицу, и носат, брате. Завириш ли мало у његову душу, сазнаћеш, има неки пламичак доброте. Ма не, рекох вам већ, није клоун, обичан је то дечак.

Омањег је раста, па када га погледате из даљине, помислите да је неки залутали сеоски пикинезер. Увек миран и сталожен, па понекада уме да заличи и на бабу, која седи испред стоматолошке ординације, вечито муку мучећи са преостала два зуба у глави. Права парада настаје, када се упути ка школи: глава ни случајно да се окрене на

оном танком врату, а руке, пришивене за тело, видим ја, све бандере му уз пут завиде.

Како би други видели мене-то је још већа мистерија, од оне у школском дневнику, под бројем двадесет и четири, иначе, моја рубрика са оценама. Штета што ме неки гледају кроз тамније наочаре, због чега жалим. Ово сам засигурно пропустио, јер изгледа да ни самог себе нисам добро упознао. Како онда да знам шта је најважније за мене? Једно је сигурно: да што више знам о људима, то се све више питам: Да ли смо ми уопште и људи? Можда је ово и разлог, зашто не желим себе боље да упознам! Плашим се „животиње“, која ће из мене изаћи. Зато га не дирам (само записујем), пуштам га да „спава“ и ако по некада чујем како се разум (мозак), гласно препире са срцем (душом). Зато препоручујем свима следеће:

Ако пишете, играјте се речима, јер је писање „игра речима“. Ако спавате, усредсредите мисли на ону лепу небеску творевину – девојке! Ако се често „губите“, знајте да се увек нађе неки „водич“ кроз таму. Ако се не смејете, знајте да у животу пуно тога пропуштате. Ако гледате друге, не смањујте њихову величину, због њихових поцепаних патика, јер можда је њихово срце, веће од вашег аута.

2016. год. Народна библиотека „Илија М. Петровић“ Пожаревац – одељење у Костолцу, расписала је литерарни конкурс поводом Светског дана књиге и ауторског прava на теме:

1. „Нисам недруштвен – ја само волим више да читам“
2. „Шта зрачиш, то привлачиш“

Награђени ученици наше школе су:

1. **Милан Стојановић** (М23)

2. **Веселин Стевановић** (Е13)

3. **Анђела Миленковић** (Е22)

2016. год. На Регионалном такмичењу „Књижевна олимпијада“ ученик **Стефан Жикић** Р11 освојио је 2. место и пласирао се на Републичко такмичење. Ученика је припремала и водила професорка српског језика и књижевности **Јелена Ристовић**.

2016. год. На Регионалном такмичењу из историје ученик **Милан Стојановић** (М23) освојио је треће место и пласирао се на Републичко такмичење. Ученика је за такмичење припремао професор историје **Горан Милошевић**.

2016. год. На јубиларним X Олимпијским спортским играма ученика Републике Србије, наша школа је освојила II место у гимнастици.

Петар Вефић је освојио I место у гимнастици, у појединачној конкуренцији. Ментор ученика је био професор **Предраг Милутиновић**.

Турнир „Да рат заувек остане само игра – Битка на Дрини“ – као део пројекта „Да рат заувек остане само игра“, у организацији Удружења бораца источне Србије – Пожаревац, Савеза борацких организација Републике Србије (САБОР), уз подршку Министарства за рад, борацка и социјална питања.

Ученици Техничке школе са домом ученика „Никола Тесла“ – Костолац остварили су одличне резултате и пласирали се на Републичко такмичење.

Прво место: **Александар Сремчев** (Е23)

Треће место: **Лука Вратоњић** (Е23)

Четврто место: **Вељко Мијатовић** (Е23)

2016. год. На XXIII Републичком такмичењу машинских школа Републике Србије за четворогодишње образовне профиле, **Милан Стојановић**, ученик другог разреда (М23), (техничар машинске енергетике), припало је треће место – Дисциплина – Статика.

Ментори ученика били су **Драгослав Дамњановић** и **Ивана Динић** – наставници машинске групе предмета.

Понос наше школе

Понос наше школе

Проф. др ПАВЛЕ И. ПРЕМОВИЋ

Педесете године прошлог века – време мог детињства и моје ране младости, време видљивих трагова ратне прошлости, време беде и сиромаштва.

Мој отац Илија био је инвалидски пензионер који је, упркос солидном образовању за оно време, продавао лозове Југословенске народне лутрије и „Вечерње новости“ на улицама, сокацима и по кафаницама Костолца.

Моја мајка Емилија (Мила) тврдила је да је та невоља њега задесила „из политичких разлога“. Наиме, отац је, пре Другог светског рата и ђенерала Недића, служио Југословенску краљевску војску као мајор, те није био омиљен у тадашњим комунистичким круговима. Свестан околности стрпљиво је подносио сиромаштво, а мени, иако сам био један од најсиромашнијих ученика школе, подарио срећно детињство.

1955. године завршио сам осмогдишњу школу. Исте године први пут сам осетио укус поморанце, али и укус новог живота, који је подразумевао зрелије размишљање и деловање – постао сам ђак Средње техничке школе у Костолцу, смер електротехника.

Наставни кадар школе био је веома разнолик, а чинили су га, углавном, техничари и инжењери запослени у тадашњем Индустијско-енергетском комбинату – ИЕК. Они су, малтене, са својих радних места у комбинату долазили у школу да

изводе наставу. Били су врсни стручњаци, али без педагошког искуства. Многи су ми остали у лепом сећању, али најдубљи траг оставили су: Невенка Путник, наставница географије; наставница историје госпођа Стефановић (не сећам се јој имена); наставник српског језика и књижевности Милисав Милановић-Миса; Коста Поповић, наставник немачког језика; наставник математике и директор школе Богдан Дамјановић-Боца. Поповић и Дамјановић су касније напустили школу и својим одласком „оштетили“ амбициозне ученике, нарочито оне који су планирали упис на факултет.

У мом разреду било је највише ученика из села и варошица у близини Костолца, из Костолца, а највише из Пожаревца. Било је ученика у „поодмаклим“ годинама, најчешће из редова партијског „кадра“ и спортиста. Рецимо, истакнути српски боксери Спасић „Крља“ из Свилајнца и Блага „Дебели“ из Пожаревца, коме сам, док је седео са мном у клупи, често радио писмене задатке из математике.

Моји најбољи пријатељи из школе били су Душан Богојевић из Старог Костолца и Света Илић из Пожаревца. Дуле је изврсно цртао, а по завршетку школе отишао је да студира Поморску академију у Ријеци. Света Илић, изузетно духовит, био је страстан љубитељ фотографије. Често ме је фотографисао иза школске оgrade од бодљикаве жице шалећи се да ћу кад-тад „заглавити“ као политички оптуже-

ник, што се касније умало није и догодило. Свету и мене, поред много других заједничких интересовања, везивало је и национално опредељење што у та „вунена“ времена није било баш популарно. А можда није и данас...

Занимљивих догађаја у школи било је скоро свакодневно. Нису то били само обични дечачки несташлуци, већ малчице озбиљнији – момачки.

Издвојићу два догађаја.

Једном приликом директор Дамјановић је сазвао хитан састанак свих ученика и наставника школе јер је пушење ђака у школском тоалету достигло критичан ниво. Састанак се одвијао у једној од учионица. Седео сам у средњем реду, главом наслоњен на длан десне руке. Директорова придика била је опширна и толико „инспиративна“ да, баш када је достигла кулминацију, мој непослушни лакат је склизнуо са клупе, а ја се целом дужином стропостао на под. То је изазвало опште одушевљење ученика, али не и наставног особља, нарочито не директора. Наиме, ја сам често остајао до дубоко у

ноћ и читао своје омиљене каубојске и криминалистичке новеле. Ноћ уочи мог славног „слободног пада“ није била изузетак. Стога се сутрадан догодило нешто, за то време неопростиво – у сред велике Боцине говоранице ја сам заспао.

Споменуо са већ да је мој школски друг Дуле изврсно цртао. Једном, на часу историје, у току предавања наше разредне Стефановићеве, наговорим га ја да нацрта гусарски брод и на њему карикатуре гусара. Када је завршио, изнад сваке од тих карикатура, ја сам исписао име или надимак неког од наших наставника. Наравно, капетан брода био је Боца. На нашу невољу наставница Стефановић се некако домогла цртежа, а онда... сами можете замислити како смо се проводили на часовима тих истих „гусара“...

Пролетоше некако брзо те године младачке безбрижности, прођоше несташлуци, заврших средњу школу. А онда, са кофе-рима пуним знања, пођох за Београд да упишем Природно-математички факултет. Завршио сам физичку хемију и постао капетан свог брода који плови кроз бели свет.

Др ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ, дипл. инж. електронике

Пре седамдесет година, почела је са радом Техничка школа у Костолцу, а пре тачно двадесет година постао сам њен ученик и самим тим део ње. Тако да је овај јубилеј у сваком погледу заједнички. Обично се за овакве прилике бирају лепе речи и често они који пишу скрену са пута стварности и представе тему као бајку. Зато ћу се потрудити да вам кроз ову причу укажем на

то да је успешан ученик резултат пожртвованог рада и професора и самог ученика! Ученици и професори чине школу – нити има доброг професора без добрих ученика, нити добрих ученика без добрих професора.

Уписивање средње школе представља први тест одлучности једне младе особе. Тиме се она припрема или на пут стручног усавршавања или на пут проширивања

општег знања у смеру друштвених или природних наука. Ја сам се те 1996. године одлучио за пут технике и електронике. Слушао сам тада много о томе како је то поприлично компликована наука, која обухвата физику, хемију, математику... Све је то за мене био јако велики изазов, тако да је жеља за знањем без проблема прелазила преко свих могућих препрека. Ако вам неко каже да је нешто на овом свету немогуће, немојте се предати колективном стању свести које уме да буде попут површине огледала. Где год човек да крене, некуд ће стићи, а ако се уз то има и снага воље, знајте да сте на пола пута до свог циља.

Први дан у школи обележио је сусрет са сада већ упокојеним Проф. Милорадовић Мирољубом. Професор математике и разредни старешина, увек у плавом мантилу (наглашавао је да је радник техничке школе), дочекао нас је и на јако пријатан начин упознао са кућним редом школе. Већ следећег часа почела је сурова математичка реалност и бомбардовање дефиницијама, теоремама и доказима. Наш професор Мића, како смо га звали, није губио ни један минут времена, већ се трудио да нам пренесе што више знања и припремао нас и за студије али и за живот. Када би звонило за крај малог одмора, он би своју цигарету угашио негде на пола, одсекао онај угарак и на следећем одмору наставио да ужива тамо где је стао. Учио нас је да пре свега поштујемо теткице јер да није њих, сви знамо у чему бисмо пливали. Многи то нису тада схватили, па су умели и да га осуде што је такав „напоран“. А његов напор, као и напор његових колега је био да у четири године припреми нас 30-ак људи за живот. Да ли је поред учења и то задатак наше школе?

Одговор је потврдан – и чини ми се да је то и најважнији задатак.

Кроз учење стручних предмета, професори су нас често припремали за начин рада као на факултетима. Сигурно се питате како је то могуће у једној техничкој школи? На жалост, стручне школе су дужи низ година синоним за недисциплину, лоше знање и нешто што је лоше. Али мотивација коју су смо тада добијали од наших професора била је на јако високом нивоу. Захваљујући професору Пауновићу, који нас је тако добро учио тајнама електронике да смо у пола ноћи могли без проблема да објаснимо рад електронских кола и компоненти, захваљујући професору Ликару који нас је учио Морзеовој азбуци и телекомуникацијама, затим професору Живковићу који нас је учио системима аутоматског управљања, студије су биле право игралиште где смо гимназијалцима ударали главе са пола терена! Многе колеге са студија нису могле да поверују да ја долазим из једне техничке школе, из неког тамо далеког Костолца. Иако није велики број ученика из наше школе тада уписивао факултете, они који су их уписивали остваривали су завидне резултате. Само ћу да напоменем да је један од мојих јако драгих и блиских другова из одељења Милан Банковић, данас асистент на Природно-математичком Факултету у Београду.

Прича о школи не би имала праву тежину, а да није испуњена морем догађаја, који се памте до краја живота. Да су односи међу људима компликовани, потврђује и испитивање једног друга из одељења везано за дело Чича Горио, Онореа де Балзака. Пошто дотични није прочитао дело, а око-

лина се душебрижно спремила да му дошаптавањем помогне, на питање колико је људи живело у пансиону он одговара: „Нешто мање од хиљаду“! Наступа смех. Следеће питање је било да наведе имена главних ликова. Након десетак секунди паузе, следи одговор: „Главни ликови су били Тожа и Јожа“! Све би се ту завршило да у напомени, у дневнику, професорка није скренула пажњу разредном старешини на недисциплиновано понашање ученика, помињући и дотични пар јунака Тожу и Јожу. Шлаг на торти је био следећи разредни час, када су Тожа и Јожа стварно добили своје главне улоге и умало завршили са печатом укора. Друга прича говори о креативном наступу у мањку знања. Ученик је требало да изнесе своје ставове о делу Антигона. Након две реченице тајац. Професорка почне са испитивањем и бива све јасније да ученик књигу није ни видео. Међутим, његов одговор да је прочитао скраћено, тј. цео издање само је потврдио негативну оцену и омогућио да тај догађај остане дуго у нашим сећањима.

Неко би можда рекао да су то само четири године живота... Делује кратко. Моје је мишљење да се у те четири године сакрила завршна „изградња“ нас као људи и будућих радника са јако добрим знањем. Захваљујући знању и мотивацији које сам из Техничке школе у Костолцу понео, захваљујући напорном самосталном раду, моји

снови су се остварили у сваком погледу. Након студија сам на жалост морао да напустим Србију јер су области мојих интересовања такви да за њих у Србији нема места. Наставио сам да се бавим електроником до те мере да сам аутор два патента, две књиге и докторске титуле за област микроелектронике. Данас радим као руководилац пројеката на дизајнирању микроелектронских компоненти и система за употребу у авионима, сателитима и свим уређајима који би требало поуздано да функционишу у условима високог радиоактивног зрачења.

На крају ове моје кратке приче желим да поручим својим колегама у школи да поклоне што више пажње ученицима и њиховим интересовањима, као и да их науче како да уче. Ученицима бих поручио да покажу својим професорима и предавачима да они могу и желе да уче и науче, јер у томе и јесте њихова будућност и кључ за успешан живот након школовања. Не заборавите да се у сваком од вас налази покретач за остварење ваших снова и да је пут поприлично трновит. Техничка школа у Костолцу нуди својим ученицима јако добар темељ али је потребно доста воље и љубави да многи снови постану стварност.

Колегама и ученицима Техничке школе желим од свег срца све најбоље и да наредних седамдесет година наставе путем успеха којим се пре исто толико кренуло!

БИЉАНА МИЛОВАНОВИЋ ЖИВАК, професор

СА ДРУГЕ СТРАНЕ

Ове године, мојој генерацији се ближи прослава: двадесет пет година матуре. Не могавши ни сама да поверујем у истинитост реченице коју сам управо записала, препаднута чињеницом да ме од тог доба - па и себе саме у тим годинама - дели четврт века, запитала сам се најпре да ли је могуће из ове перспективе говорити објективно о тим данима. Под слојем прашине, сва сећања добијају боју старог злата. Са друге стране, морам ли бити објективна и шта то уопште значи кад су у питању успомене? Почела сам да се присећам свог интимног дневника, који је памтио скоро сваки школски дан (са идејом да из њега препишем неки догађај), али ко би знао где је он сада! Годинама, замењен је неким озбиљнијим белешкама, зароњеним дубоко у књижевност - која је постала моје животно опредељење (збиркама мојих прича, песмама, есејима и драмама, уредничким пословима). Чак и мој први (необјављени) роман тицао се управо дана проведених у школи, а читава галерија ликова којом сам била инспирирана у ствари су лица из мог реалног живота, са којима сам проводила „школске дане“.

Већи део времена, у школи сам се осећала као странац. Више сам волела певање у хору од *Машинских елемената*, више књижевност од *Технологије обраде*, више историју уметности и сликарство од *Аутоматизације производње*. Техничка школа није

била школа којој сам припадала природом свог интелекта и талента, али била је и остала школа којој сам припадала - срцем. Не због школског градива и знања које сам сасвим извесно стекла, већ због дивних људи (професора и ђака) који су је учинили таквом - за мене најбољом. После завршеног факултета, прво радно место чекало ме је управо у мојој школи. То ми је и била младалачка жеља. Неки од мојих професора сада су ми били колеге, а колектив је био скуп младих и паметних људи, већином инжењера, добронамерних и срдачних, који су једни другима помагали: заједно сређивали дневнике, заједно стрепели у време дежурстава за време НАТО бомбардовања, решавали проблеме ђака - понекад срчаније и од родитеља, а лепим поводима правили журке до касно у ноћ. Те три године биле су најлепше године које сам као професор доживела.

Тема овог текста требало је да буде: сећање на школске дане. Али неки од нас из школе уопште нису изашли, па је тешко одвојити време у којем смо били ђаци од овог садашњег, у коме то више нисмо; а сви су нам дани „школски“. Има ли смисла присећати се у овим редовима „несташлука“ (чак и ова реч данас губи смисао) о којима свака генерација мисли да су најоригиналнији и најдуховитији баш они који су у њиховом одељењу смишљени, а који осим оне интимне, личне, и немају неку тежину?

Нема, али ја ћу ипак навести оне најупечатљивије: почнимо од пријављивања одсутних ученика као да су присутни и обрнуто (на часу пропитивања, код младог професора који нам још није упамтио имена), све до лажног представљања презименима популарних фудбалера код старог професора, ватреног навијача *Црвене Звезде*. Било је и гађања кредом и бацања уџбеника кроз прозор (од стране професора), али и певања, плакања и рецитована (не на часу књижевности, већ на часу механике), одвртања осигурача пред писмени задатак (јер не може да се пише без светла), али и жртвовања, помагања, ризиковања због других. Ученик који је пријављен као одсутан а заправо је присутан (пријављен је како не би одговарао), одговара уместо ученика који је заиста одсутан али није пријављен (јер не сме да добије још један неоправдани изостанак); ученик који одговара уместо овог који је прозван, добија јединицу (заправо је добија овај дуги), али нико не одаје никога из овог ђаволског замешатељства! Исто тако, ученик који свима шаље задатке из математике да препишу на писменом, добија једини смањену оцену за крај године, за казну (старе педагошке мере), али му не пада на памет да се томе противи јер важно је да нема јединица и да су они којима је помоћ била потребна, помоћ и добили. Нико се никада није свађао због оцене. Нико није молио за оцену - јер су друге ствари биле битније. Девојчице нико није смео да дира, јер би имао посла са целим одељењем деака. Чосјство и јунаштво, поверење и помагање, тако бих могла да се присећам данима...

Међутим, у мојој глави, паралелно са сећањима из властитих школских дана, роје

се сећања из ових скорашњих, у којима ја више нисам ђак. Данашњи ђаци нису толико другачији од нас, а чини ми се, најмање од неколицине нас који смо остали у учионици, сада са оне, „друге стране“. Та „друга страна“ замишљеном линијом одваја професоре од ђака. Професор стоји окренут ђацима, сам, а њих тридесетак окренуто је на исту страну, према професору.

Баш у то време када сам позвана да за *Монографију Техничке школе* напишем нешто о својим школским данима, припремила сам теме за писмене задатке. Другом разреду, са којим обрађујем реализам, задала сам тему „Мој друг из клупе“, а матурантима, који су на трагу егзистенцијализма, апсурда и нихилизма, тему „Осећам се као странац“. Да бисмо се припремили, задала сам им вежбу портретисања ликова: један ученик би стајао испред (наспрам) њих и позирао, а остали би га описивали. За ту вежбу се брзо пријаве добровољци. На почетку се чини да су они срећници јер ништа не пишу, већ само стоје и позирају. Међутим, врло брзо почну да се врпоље, чело им се зноји и почињу да се премештају са ноге на ногу. Лице на крају буде окренуто према прозору или зиду, поглед скренут од очију посматрача. „Како си се осећао док су те гледали и анализирали, док су записивали оно што виде?“ – упитам их после петнаестак минута. Одговор буде увек исти: „У почетку ми је било лепо, осећао сам се важно, али убрзо ми је постало непријатно! Нервирало ме је што су сви погледи били упрти у мене. Желео сам да побегнем. Касније сам се мало опустио и одахнуо, али само зато јер сам знао да се ближи крај мојим мукама“... – тако су одговарали. Портретисање јунака било је теже за оног ко је позирао него за оне

који су о њему писали. „Замислите сада, како је професорима, свакога дана, свакога часа, пред свима вама. Мислите понекад о томе“, казала сам. „Можда је баш професор највећи Странац“, утешила сам матуранте после задатака у којима су сви били Камијева деца.

Не тако давно, била сам и ја са друге стране (њихове стране). Не тако давно, нисам се на фотографијама разликовала од ђака и родитељи би са тешкоћом погађали ко је професорка. Сада се јасно види ко је професорка, а ко су ђаци. Та граница, старосна, постала је очигледна. Али ова друга, која дели професора од ђака, доделивши јасно свакоме од њих једну страну која са собом носи и прописану улогу, чини ми се, ипак не постоји (или барем није тако јасна). У мојим очима не постоји, јер сам пила воду са обе стране реке. У њиховим, вероватно постоји. Они још увек само држе свеску и оловку, којом записују и упијају моје речи, покрете, ход, смех, љутњу... портретишу ју-

накињу. Но, важно је да се „јунакиња“ може окарактерисати као позитиван лик и да смо на крају сви на *истој страни*, оној која афирмише љубав, несебичност, рад, труд и доброту.

Ја никада нисам заборавила како ми је било са оне друге стране, док сам седела са тридесетак сапатника, а поједини професори (без имало емпатије) као да су у себи певали „Шта би дао да си нам месту/ да те мрзе а да ти се диве“... Нисам заборавила колико боли неправда и колико значи утеха; али ни сунчана поподнева у школском дворишту, доручак код Нагиба и тајне саопштене на великим одморима; не занемарујући чињеницу - да сам исто тако могла да скицирам, анализирам, описујем, доносим одлуке и пресуде, о ономе који је стајао испред мене, са друге стране, испред нас тридесетак, потпуно сам; док ја планирам кумство са другарицом из клупе, баш као што моји ђаци данас то исто чине, поверавајући ми своје планове у писменом задатку.

ЈЕЛЕНА ЈОВЕТИЋ, професор

И ПОНОВО СВЕ, АЛИ ИЗ ДРУГОГ УГЛА

Поново се налазим у средњој школи. Поново ти ходници, учионице, кабинети. Поново наше драге теткице, наши професори. Све је исто, али ипак другачије. Сада сам у другом својству, сада сам професор.

Сећам се тих првих дана. Била сам решена да упишем смер електротехничар рачунара у Техничкој школи, иако су ме родитељи убеђивали да упишем Пожаревачку гимназију. Нисам одустала.

Дружење пре и после часова, несташлуци, екскурзије остали су у дивном сећању, па и вишечасовна припрема за оцењивање и нервозно ишчекивање резултата. Све је то део најлепшег доба, школског доба.

Скоро смо славили десет година матуре, када смо се сви окупили и уживали присећајући се заједничких тренутака из средње школе. Њих године не бришу, такви тренуци се памте за сва времена.

Нисам се покајала због избора школе. Имала сам добре професоре који су нас много чему научили, који су нам помогли да идемо даље, да се даље школујемо и који су нам дали ветар у леђа. Многи од њих су на мене утицали у позитивном смислу и донекле ми помогли да се одлучим шта ћу даље студирати.

Не могу а да не поменем неке од њих: професорку Марију Вујић, која ме је поштено намучила са Паскалом првих месеци, док ја то нисам у попуности савладала, професора Владу Пауновића и његова предавања, која су нас од самог почетка припремала за факултет и његове чувене реченице „Као на факултету“, професора Драгана Живковића и невероватно занимљива предавања дигиталне електронике коју смо сви волели. Али, посебно морам поменути нашег драгог професора математике, пре свега изузетног човека Ратка Мојсиловића који најалост више није са нама. Био нам је више од професора, неко кога је цела моја генерација обожавала и неко ко нас је много научио. Често га се сетим док пролазим ходницима школе.

Данас сам мастер инжењер електротехнике и рачунарства. Са много воље и још

више труда и напорног рада поносно могу рећи да сам завршила Факултет техничких наука у Новом Саду на смеру Аутоматика и управљање системима. Задовољна сам својим достигнућима, испунила сам давно себи постављен циљ.

Мој први посао је професор стручних предмета ђацима у средњој школи коју сам и сама похађала.

Када радиш у школи, чини ми се, увек остајеш млад. Занимљиво је радити са децом која су пуна неке нове енергије и жељна нових знања. Такође, невероватна је част и задовољство радити са професорима који су ти некада предавали, да си ту са њима раме уз раме и да у сваком тренутку можеш да затражиш помоћ или савет. Заиста непроцењиво.

Сада, као разредни старешина, видим како је било мојим професорима и како су они гледали на нас, ђаке. Врло необичан осећај и огромна одговорност.

Мој савет деци је да се школују јер човек вреди онолико колико зна, а ви, родитељи, увек будите ту за своју децу да им пружите неизмерну подршку.

ЈОВАНА ЈУРИШИЋ, професор

МОЈА СЕЋАЊА НА ШКОЛСКЕ ДАНЕ

Уследио је позив да напишем неколико реченица о својим сећањима на средњошколске дане. Није ми било тешко да се присетим свих лепих тренутака из ђачког доба.

Сећам се добро тог септембарског дана када сам први пут закорачила у Техничку школу. Следило је упознавање са новим друштвом, новим професорима.

Морам да признам да моја листа жеља није била везана за школу коју ћу похађати. Маштала сам да ћу уписати Гимназију, језички смер и да ћу у будућности говорити неколико страних језика, завршити негде на Хавајским острвима... Уживати у животу!!!!

У школи сам била редовна на часу. Мој мото је ред, рад и дисциплина. Таква сам и данас.

Добро се сећам ситуације када су ме другови износили из учионице јер нисам хтела да бежим са часова. „Ми смо закон у овој школи,“ често би моји другари кроз осмех изговарали. Били су кршни момци, интелигентни и несташни. Девојчице су биле другачије, тихе, мирне... Било је лепих, смешних и занимљивих догађаја из мојих школских дана. Лепо је сетити их се, али их је тешко описати, плашим се да нешто битно не заборавим да споменем. Добро се сећам и својих професора, сада већ колега, који су се у то време борили са нама и трудили се да нам пренесу знање и оспособе за живот који нас очекује.

Све до краја свог школовања нисам знала куда ће ме живот одвести... Сасвим случајно решила сам да конкуришем на

Природно-математичком факултету у Новом Саду на смеру географија – информатика. Имала сам среће да положим пријемни, упишем факултет и после пар година завршим.

Родитељи су ме током одрастања учили да је поштење веома важна ствар. Тако васпитавају и моју млађу сестру и брата. Бити насмејан и расположен без обзира на ситуацију, веома је важно за једног младог човека.

Тренутно радим у својој бившој школи. Поновни сусрет са школом, са својим професорима који су ми сада колеге. Тај осећај, ту радост не могу описати, то само треба доживети и уживати у сваком тренутку.

Повратак у учионицу вратило ми је сећање на моје средњошколске дане. У сваком ученику пронашла сам своје другове. У сваком њиховом понашању, разговору, незадовољству видела сам Сркија, Спасу, Мишу, Вучка, Дацу, Наду, Марију...

Сада као професор географије – информатике са поносом кажем да сам бивши ученик Техничке школе „ Никола Тесла “ у Костолцу.

МАТЕЈА ПОПОВИЋ, глумац

ИНТЕРВЈУ

Интервју са Матејом Поповићем, младим глумцем, који је бивши ученик наше школе објављен је у новинама, „Lisa“.

„Ведри млади глумац Матеја Поповић који је своју прву већу улогу одиграо у

филму 'Шешир професора Косте Вујића' прича о томе колико му је улога Деда Мраза у новогодишњој представи коју је урадио са колегама са класе драга и како су деца лек за душу.

Да му је неко пре двадесет година поставио питање „шта ћеш бити кад порастеш“, Матеја Поповић (25) из Костолца сигурно не би одговорио – глумац.

До треће године средње школе маштао је о томе да буде професор математике, књижевности или енглеског језика. А онда је у школу дошла професорка српског језика Цвијета Гајевић.

Њено прво питање при уласку у учионицу било је: „Знате ли ви ко је Еминем?“ Ја сам у то време био репер и имао своју групу. Почели смо да дискутујемо о томе одакле је Еминем и тако је професорка задобила све моје симпатије. Њени су часови били веома занимљиви као и рад у Драмској секцији.

Једног дана обрађивали смо Јазавца пред судом, а ја сам се јавио да прочитам један део имитирајући. У то време волео сам да имитирам професоре и тако сам забављао друштво. Она је предложила да имитирам прво њу, што сам и урадио. Проценила је да то добро радим па ме је позвала да учествујем у драмској секцији, тако сам почео да се бавим глумом. Текстове за наше представе писали смо сами, а онда у оквиру Драмске секције правили представе и уживали радећи. Видевши да ми то сасвим добро иде, родитељи су ми предложили да упишем глуму – присећа се свог почетка симпатични Матеја.

За упис ме је припремао Слободан Ђустић. Међутим, прве године када сам конкурисао у Новом Саду, нисам био примљен. Следеће године сам покушао опет, овог пута на Факултету драмских уметности у Београду, и не могу вам дочарати какву сам трему имао. Имао сам срећу да сам био у

класи професора Драгана Петровића Пелета, који је о својим студентима бринуо баш као и професор Коста Вујић – кроз осмех прича млади глумац.

Мене и моја два млађа брата родитељи су током одрастања учили да је поштење веома битна ствар. Тако се и понашам, било то у моју корист или на моју штету, и управо то поштење и ведрину ценим и код других људи. Доброта увек има неку личну награду. Моји родитељи су веома ведри људи и поред њих је било лако и лепо одрастати. Бити весео, расположен и задовољан без обзира на све, је мој животни мото – поручује Лисин саговорник.

Тренутно играм у три представе у Београдском драмском позоришту: Усамљени Запад, Харолд и Мод и Све о мојој мајци. Повремено заиграм и у представи Василиса Прекрасна у позоришту Бошко Буха. Пошто се игра у јутарњим сатима, када дан почнем с њом ништа га више не може покварити јер деца су најбоља публика.

Матеја је за време празника био ангажован и у новогодишњој представи „Деда Мраз у Бајковији“ за коју нам је рекао да су у њој подједнако уживали деца, родитељи и глумци.

Нас једанаесторо колега са факултета, са класе Драгана Петровића (изузев Милоша Биковића који тренутно снима филм) урадили смо текст и кореографију за овај дечји мјузикл. Реч је о представи насталој од испита балета наше професорке Бранке Пујић која нам је помогла око режије – каже Матеја и додаје да је ово била изузетна прилика да се кроз дружење и посао са пријатељима са класе подсети периода студирања.“

СТЕФАН ПАНТИЋ, студент

СВЕ, СВЕ, АЛИ ШКОЛА!

Када је уследио позив да забележим своја сећања и импресије везане за средњу школу, мислио сам да ће бити једноставно. Међутим, чињеница да није прошло оно време за које се слегну и искристалишу слике догађаја, отежава ми задатак. Ипак, користим прилику да се захвалим и похвалим школу која ми је утрла пут и одшкринула врата будућности.

Признајем да моја очекивања, када сам уписивао школу, ни приближно нису била инспирисана позивом за који сам се већ определио. По завршетку основне школе требало је попунити листу жеља, а ја, заљубљеник у фудбал, био сам на мукама; како да будем у месту свог клуба, а избегнем школу у којој предаје моја мајка. Сада знам да су то пубертетске предрасуде, које сам на једвите јаде превазишао. Драго ми је због тога, јер сам на сопственом примеру увидео, да је то у ствари чињеница, која нити олакшава, нити отежава ситуацију. Био сам редован у школи, редован на тренинзима и имао времена за учење и дружење. Када се сада моји другови и ја окупимо, неизбежно и некако носталгично, кренемо да се присе-

ћамо средњошколских дана. Препричавају се анегдоте, нарочито оне које се тичу професора. Наши професори су углавном били млади људи, од којих се неки успели да свој ентузијазам пренесу и на нас. Ми смо били на смеру, који је сам по себи подразумевао машинско конструисање и моделирање, тако да су професори ових предмета имали конкретан циљ са нама. Нисам знао колико креативности можемо испољити у једној науци, која је сама по себи прагматична, заснована на крутим правилима.

Захвалан сам им на свему што су нам пружили, а мене дефинитивно определили у мојим тинејџерским мислима и лутањима. Фудбал је био и остао моја велика љубав, којом се употпуњује сваки мој дан, кроз физичку активност без које једноставно не могу.

Сада сам студент Машинског факултета у Београду и са поносом истичем да долазим из Техничке школе „Никола Тесла“ у Костолцу. Ова школа ми је дала основ и, у спреси са оним што носим из породице, представља темељ моје личности.

МИЛАН БАНКОВИЋ, асистент на Математичком факултету у Београду

На самом почетку, волео бих да нагласим да ми је заиста велика част што сам добио прилику да са читаоцима ове монографије поделим своје утиске о Техничкој школи “Никола Тесла“ у Костолцу чији сам ђак имао задовољство да будем пре деценију и по. Нагласио бих да текст који је пред вама не претендује да буде било какав апсолутни суд или беспоговорна истина, већ је само скромно мишљење једног бившег ђака које је свакако прожето емоцијама и успоменама, и самим тим, без икакве сумње сасвим пристрасно. Наравно, не мислим да је то лоше на било који начин, јер сматрам да сви ми који смо део свог живота провели у овој школи имамо права да будемо пристрасни и да волимо школу која нам је толико тога дала, а у којој смо ми такође оставили део себе.

Техничку школу „Никола Тесла“ похађао сам у периоду од 1997. до 2001. године. То и није тако давно, с обзиром да школа постоји већ седам деценија, па има људи који са поносом могу говорити како су костолачку техничку школу похађали пре педесет и више година. Сећам се да сам у тим годинама имао веома разнолика интересовања, тако да до последњег тренутка нисам био сигуран шта ћу уписати. Током основне школе сам одувек највише волео математику, али и физику и хемију, као и техничке и рачунарске науке. Имао сам утисак да ћу уписивањем образовног профила Електротехничар електронике управо имати прилику да изучим све наведене дисциплине у довољној мери да будем у стању да се кас-

није лакше одредим у свом даљем школовању. Нисам се преварио. Заиста и данас мислим да је највећи квалитет техничке школе управо то што ученици стичу довољно широка знања која им помажу да боље упознају себе, сопствене таленте и интересовања. Након завршетка техничке школе, ја сам се ипак определио за математику и рачунарство, али ми је у правом избору управо помогла зрелост коју сам стекао за четири године школовања у Костолцу, бавећи се разним дисциплинама. Ја сам и иначе убеђен да је један од највећих квалитета сваког човека управо његова ширина, не само у знању и образовању, већ и у животним погледима и ставовима. Ширина вам помаже да разумете ствари које први пут видите, да схватите људе које сте тек упознали. У вези са тим, мислим да је мој боравак у костолачкој школи имао и ту другу, животну димензију која ме је учинила комплетнијом личношћу и дала ми неопходне вештине и искуства која су ми помогла да лакше савлађујем препреке које су ме чекале у наставку живота, не само у образовању већ и у многим другим животним ситуацијама.

Ту животну димензију чинили су људи које сам имао прилике да упознам у току свог четворогодишњег школовања у Костолцу. Ту мислим пре свега на своје професоре и другове, али и на остало особље школе, од директора, секретара и библиотекарка, до теткица које се некако увек заборава, али је њихов допринос функционисању целог наставног процеса у школи немерљив. Сви они су оставили неизбрисив

траг на мени, неповратно ме променили и унели значајан квалитет у мој живот који, како године пролазе, никако не бледи, већ постаје све значајнији и све видљивији. На свему томе сам им неизмерно захвалан.

Све до сада написано је могло да буде прича било ког ђака било које средње техничке школе. Ја бих ипак волео да овим редовима дам један личнији печат и поделим са читаоцем нека своја конкретна искуства која су на мене оставила највећи утисак, а везана су за техничку школу у Костолцу. Пре свега бих се осврнуо на неке ствари које сам научио од мојих професора, а које су ми касније биле корисне. Кренуо бих од краљице наука – математике. Обично људи имају утисак да се најбоља математика учи у гимназији, али то не мора увек да буде тачно. Програм математике у техничкој школи је исти као за математички смер гимназије, тако да ученици техничке школе ни на који начин нису хендикепирани у погледу знања које потенцијално могу да стекну у току свог школовања. Кажем, потенцијално, зато што знање које ће неко из школе понети зависи пре свега од њега самог, али и од професора који му то знање преноси. У мом случају, комбинација мог изузетног интересовања за математику и одличних предавања покојног професора Мирољуба Милорадовића дала је одличан резултат. Његов изузетан осећај за математику и вештина да у неколико једноставних корака дочара ученику суштину и разоткрије тајне ове прелепе науке су главни разлози због којих сам се и сам на крају одлучио да постанем математичар. Умео је да препозна и да изађе у сусрет мојим интересовањима: сећам се да ми је често давао додатну литературу, додатне књиге и збирке

задатака. Књига "Линеарна алгебра и аналитичка геометрија" са његовом посветом још увек стоји у мојој библиотеци. Међутим, умео је да препозна и разуме и неке друге моје потребе: никада ме није форсирао, био је свестан да сам ја само дечак од неких седамнаест година који као и сви његови вршњаци жели много тога и жуди за много чиме. Имао је стрпљења, а стрпљење је у математици управо та танка линија између вечне љубави према њој и бекства главом без обзира. Ја нисам побегао. Током средње школе сам се на такмичењима успешно носио са ђацима из гимназије, а на факултету сам касније такође увек могао да будем равноправан са талентованим математичарима из читаве Србије и да ни у ком погледу не заостајем за њима. На крају приче о математици, желео бих да споменем и професора Бранчета, који је, иако ми није предавао математику, био нарочито ангажован око мојих припрема за такмичења. Као незаборавно искуство памтим наш заједнички боравак у Чачку на републичком такмичењу.

Друга наука са којом сам се упознао у техничкој школи и заволео је је електротехника, а пре свега, електроника. Основама електротехнике учила ме је професорка Оливера, а са њом сам такође имао значајних искустава на регионалним и републичким такмичењима из електротехнике. Тајнама електронике као једне од најзначајнијих наука и технологија данашњице учио ме је професор Влада Пауновић који ми је током школовања држао неколико предмета: Електронику, Дигиталну електронику, Електричне појачаваче, и тд. Најзначајније што сам усвојио од професора Пауновића је управо тај инжињерски приступ и начин

размишљања, комбинација теоријског знања и практичних искустава. Оно што и данас често користим у свакодневном раду су пре свега знања из дигиталне електронике – логичке функције и њихова минимизација, Карноове мапе, бројачи, сабирачи, мултиплексери, декодери, флип-флопови и регистри. Све ове ствари сам прво научио од професора Пауновића, тако да га се и данас редовно сетим, када год се дотакнем помених појмова. Основе телекомуникација учио сам код професора Дејана Ликара који је био изузетан предавач и умео је да у неколико реченица потпуно објасни суштину лекције која је била предвиђена да се ради читав час. Остатак времена на часу користио је да нам задаје занимљиве математичке проблеме које је и сам много волео, а често смо се и након мог одласка на студије чули путем електронске поште и размењивали занимљиве задатке. Још један професор који ми је остао у сећању је професор Драган Живковић. Учио ме је аутоматици, а држао ми је и вежбе из електронике. У то време, он је са професором Ликаром чинио најзначајнији тандем младих професора за електро групу предмета. Такође га се сећам са уписа -- његово лице је једно од првих лица које сам запамтио уочи пријемног испита. Најзад, споменуо бих и професора Драгана Милића који се није дуго задржао у техничкој школи, али који је у то време, млад и пун елана, улагао велике напоре да нас научи микроелектроници.

Када је у питању рачунарство, пре свега морам да се сетим професора Новице Перића, Габријеле Миленковић и професорке Марије који су нас учили програмирању. За већину нас то је био први сусрет са

програмирањем. Кажу да је за програмирање неопходна посебна врста комбинаторне интелигенције која је скривена у многим људима, али је потребно пронаћи начин да се она пробуди и активира. Програмирање се заправо научи у једном једином тренутку – уз прави подстицај, нешто вам само "кврцне" у глави, и од тог тренутка вам рачунар од једне мистичне ђаволје машине постаје најбољи пријатељ уз чију помоћ решавате многе проблеме. Тада просто почнете да размишљате алгоритамски, да разумете рачунар и начин његовог рада. Поменили професори су већини нас управо помогли да начинимо тај критични корак после кога нам свет више није био исти. Данас се професионално бавим програмирањем, а знам да су у томе успешни и многи моји другови из техничке школе.

Електротехника је практична наука. Зато мислим да је заиста битно споменути и професоре практичне наставе који су вредно радили у време када сам ја био ђак костолачке школе. Поменуо бих професорку Ирону Ајдачић, Срђана Животића и Ристу Марковића, као и професорку Снежу Пантић која нам је држала машинску праксу и дала значајан допринос раније поменутој ширини нашег знања, проширивши га изван оквира електротехнике. Практична настава је увек била веома јака страна костолачке техничке школе, што је ученике чинило спремним да се након завршетка школе одмах ухвате у коштац са изазовима које посао у струци носи.

Наравно, школовање у Костолцу се не састоји само из стручних предмета. За четири године колико смо провели у тој школи, прочитали смо заиста много књига,

пре свега заслугом професорке српског језика Надежде. Увек је инсистирала да се књиге морају читати - иако је нама то понекад деловало као само још једна сувишна обавеза која нам одузима драгоцену време, ни сами нисмо били свесни колико тога смо о животу научили читајући и анализирајући многобројна књижевна дела. Увек је говорила како треба најпре прочитати све класике, а онда се бацити на савремену литературу. У томе се и данас са њом у потпуности слажем и често је цитирам у разним дискусијама. Књижевна дела која су у том периоду захваљујући надахнутим тумачењима професорке Надежде оставила највећи утисак на мене су "Дон Кихот", "Дервиш и смрт" као и "Старац и море", одакле ми попут одјека и данас одзвања професоркин глас: "човек може бити уништен, али не и поражен". Тога се и данас чврсто држим, не одустајући од својих идеала чак и када сам сигуран да је битка безнадежна. Битка је често значајнија од победе. Борити се и не одустајати управо значи победити себе и слабости у себи. То је управо она животна димензија о којој сам раније говорио, а коју сам понео из тог периода мог школовања и одрастања.

Наравно, желео бих да споменем и многе друге професоре који су ме много чему научили: професорку техничког цртања и електричних мерења Јасну, професора историје Пешића, професора филозофије Пејчића, професорку биологије Мериму, као и многе друге професоре чија сам имена већ помало и заборавио, али се њихових лица, гласа и појаве и даље сећам.

Свима неизмерно хвала за све чему су ме научили.

Наравно, сећам се и својих другова. Друштво у техничкој школи је увек било помало шаролико, могао си упознати разне људе из разних крајева, али смо на крају сви испали много више слични него различити. Неки су се бавили спортом, неки су се бавили музиком. Већина је имала некакве таленте које су покушавали да испоље на њима својствен начин у тешким временима у којима смо живели и одрастали. Већина мојих другова су постали добри и вредни људи. На жалост, већина њих нису остали у струци, услед лоше економске ситуације у земљи и немогућности запослења. Једини који је наставио да се усавршава у области електронике је Владимир Петровић, који је након успешног школовања на нишком Електронском факултету своју каријеру наставио у иностранству где је забележио значајне резултате и стекао звање доктора наука. Сигуран сам да су му знања која је стекао у техничкој школи значајно помогла да све то постигне.

О себи вам нећу много причати, јер није претерано важно. Ако бисте ме данас срели, рекли бисте да се нисам много променио у односу на дане када сам био ученик техничке школе. Завршне црте моје личности оцртали сте управо ви које сам поменуо у овом тексту. Све што је касније уследило су само финесе. Зато све вас као и нашу драгу техничку школу "Никола Тесла" у Костолцу стално носим у срцу. Нека нам је свима срећан јубилеј!

Др ДАНИЈЕЛА МИЛЕНТИЈЕВИЋ, професор

Пре деценију и по када сам почела да радим у Техничкој школи, говорили су ми: „Шта ћеш тамо, путоваћеш сваког дана до посла, шта ти је то требало...“ Без много размишљања тада сам одговарала: „Али ја одем сваки дан насмејана на посао и враћам се кући са осмехом“. Да, заиста је тако било. Зато велико хвала свим колегама и ученицима на сваком измамљеном осмеху. Можда су баш тадашња сјајна атмосфера и добри услови за рад донекле и утицали да почнем да се бавим научно-истраживачким радом у области образовања.

Укратко, у једном од мојих радова написала сам нешто што је суштина целе ове приче, односно посла у образовном процесу, а то је следеће:

У времену које карактеришу непредвидиве промене, посебно у области информационах технологија од изузетног је значаја разумевање важности знања. Диплома данас, генерално не значи и запослење, а најмање успешну каријеру. Успех у савременом свету подразумева познавање низа вештина које би требало научити у току школовања.

За успешан и развијен свет знање је једина трајна вредност. Онај ко га поседује има велике шансе за успех. Онај ко га нема, нема се чему надати. Као и све што вреди, знање кошта труда, времена и новца. Мора се градити свакодневно и по одређеним правилима, али пре свега мора му се кренути у сусрет.

Др ГОРАН НЕСТОРОВИЋ, професор

Било је то пре 23 године. Прво пријемни испит па онда упис у одељење машинских техничара у Техничкој школи „Никола Тесла“ Костолац. Тачно је да сам ја тако желео родитељи су били само подршка. Поред тате и деде од малих ногу гајио сам љубав према механичарском занату и одлучио да наставим тим путем али у ширем смислу. Е сада, да ли је само љубав према машинству одлучила да одем дубоко у науку или можда жеља да надмашим старијег брата који ми је био узор и тако се попнем на трон породичне традиције, о томе бих у неком другом есеју.

Прва недеља у септембру 1993. године на мене је оставила снажан утисак који и дан данас памтим. Путовао сам аутобусом за Костолац из родног села Речице са једним преседањем у селу Дрмно. Прва недеља у школи служила је за упознавање са школом, професорима и друговима из одељења, али била је и недеља у којој сам први пут осетио кризу припадности у једној новој средини у којој више нису била позната лица која сам свакодневно виђао. Јесте да тај осећај није био пријатан али за мене је био користан, јер је то био почетак формирања самопоуздања на које се и дан данас ослањам.

Школовање у техничкој школи протекло је као у играном филму. Смењивали су се тужни и срећни тренуци, а наравно, памте се само они срећни. За мене дружење, мучење и учење са Ридегом, Тицом, Сањом, Вујасином, Буквићем, Савинком, Ненетом, Машом, Гигом, Јецом, Пецом, Коцом, Вулетом, Корбом, Буцком, Мишићем, Ђурашевићком, Медом, Мрђенком, Владимиром, Александром, Кончаловићем, Лимуном, Учом и Пајом било је нешто што је урезало вечити траг у животу. Радо се сећам свих тренутака, догодовштина из школе и са екскурзија. Били смо генерација која данас има светлу прошлост о којој се сваки пут препричава и увек исто доживљава на сусретима и прославама годишњице матуре. Одељењски старешина Зорица Радивојевић била је на челу те колоне сврстане у одељењима индекса М11, 21, 31 и 41, и чини ми се да овај есеј не би био потпун ако јој се још једном не бих захвалио на свему што је учинила за нас. Моји професори, данас колеге Надежда, Дракче, Маслаћ, Тодић, Пејчић, Зоран - Брада и Риста често ме подсећају на тренутке када сам им био ђак, а често се тиме користе и када ме куде и када ме хвале.

Да је период школовања у средњој школи био најлепши период у мом образовању говоре тренуци времена када сам постао студент. Јуна 1997. године дошао је крај школовања у техничкој школи. Као и свака генерација и ова је славила крај дружења у веселу и са *Happy End*-ом, али да је то био крај авантурама из средње школе схватио сам тек на првим предавањима као студент машинства. Дакле, у паузи једног предавања покушао сам да провучем шалу којом бих разбио монотонију тишине амфитеатра. Изговорио сам шалу надајући се да ће изазвати смех на лицима колега студената. Међутим, уместо смеха био је само безвучни смешак, нимало приближно смеху мојих другова из техничке школе. Био сам у чуду, питао сам се, шта им је. Питао сам се још и то, зашто никог не интересује да ли сам оправдано или неоправдано закаснио на неко предавање, зашто професор не пита да ли сам пријавио испит или пак он то не учини уместо мене. Зашто ја морам о свему да бринем. Убрзо сам схватио да је дошао крај дечаку који је уживао у телу пунолетне особе и да је дошло време да та пунолетна особа постане човек.

ЗОРАН СТОЈКОВИЋ, главни инжењер Сектора производње

СЕЋАЊА НА ШКОЛСКЕ ДАНЕ

Почаствован сам позивом добијеним од управе Техничке школе са домом ученика „ Никола Тесла“ у Костолцу, да напишем нешто о својим школским данима. Зовем се Зоран Стојковић, рођен сам 03.09.1964. године у Костолцу, где сам сте-

као основно образовање, а Техничку школу похађао од 1979. до 1983. године.

Сусрет са школом памтим по септембарском јутру, када сам први пут отворио врата школе, не слутећи куда воде. У униформи тегет боје, без које се тада није могло

ући у школу, журио сам према својој учионици. Узбуђење приликом упознавања са новим друговима и метеж који смо направили око заузимања клупа, нестали су када је у разред ушла наша разредна, Душица Пауновић – Галијаш, професор хемије. Представила се и рекла да ће она водити наш разред. И заиста нас је водила. Све што сам од ње чуо и научио утицало је на даљу оријентацију мог образовања, као и на формирање моје личности. Њен строг, али коректан однос према нама, увек ме је мотивисао за рад и дисциплину, што је и данас мотив који ме води кроз живот.

Након прве две године усмереног образовања, определио сам се за смер машинске енергетике, занимања термоенергетски техничар. Следеће две године разредни старешина био ми је Мирољуб Милорадовић, професор математике, који је поставио темеље мом даљем образовању на пољу техничких наука. Радан, вредан, врстан математичар и добар разредни старешина, успешно је водио моју генерацију, као и многе после нас.

Осим разредних старешина на мене су значајан утисак оставили и остали професори: Мирослава (Мила) Бранковић, Нада Сарић, Светлана Херман, Даница Вратоњић, Биљана Стојановић, Олга Рашић, Стојан Стојановић, Илија Димитријевић, Светозар Нацић, Зоран Јелисијевић, Витомир Благојевић, Бранко Плећаш, Миодраг Перић, Новица Радуловић, Звонко Косовец, Драган Пејчић, Виктор Бакић, Мирко Лазичић, Срба Радуловић, Живорад Милошевић и Мирко Јовановић.

Професор који је највише утицао на моје даље опредељење и стручно усмерење на пољу термоенергетике, био је Слободан Андрејић, који је предавао термоенергетска

постројења. Радећи као инжењер у ТЕ Костолац и као предавач у Техничкој школи, спајао је теоријске основе и практично знање, што је за резултат имало успешну едукацију моје генерације. Већи број мојих школских другова се након завршетка средње школе запослило у ТЕ Костолац, где и сада успешно обавља одговорне послове. Након даљег школовања и ја сам се запослио у ТЕ Костолац Б, где и данас радим. Обављам послове главног инжењера Сектора производње.

Из средње школе сам понео планове за будућност, сећање на безбрижну младост и прелепе успомене на професоре који су умели да заголицају жељу за новим сазнањима и да нас науче не само ономе што је било зацртано у програму, већ да поставе добру основу за будућу надградњу. Научили су нас како да учимо. И после толико година још увек наводим неке од њихових савета.

Ту су и пријатељства која трају упркос даљини и различитим животним путевима. Сечено образовање и знање представљали су добру основу за даље школовање, а самим тим и одредили мој животни пут.

Моја веза са Техничком школом није престала до данашњих дана. Супруга Јасна, сестра Зорица, а касније и старији син, Иван, такође су похађали и завршили ову школу. Данас су њих две професори у нашој школи, као и Зоричин супруг, Зоран Стојановић, професор практичне наставе.

Као бивши ученик увек са поносом истичем да сам завршио Техничку школу у Костолцу. Захваљујући посвећености професора стекао сам одличну стручну основу. Био је то период мог сазревања и развоја интересовања према техници уопште.

ЕЛЕНА НОНКОВИЋ

МОЈА ШКОЛА

Средња школа... Период живота којег се радо сећам.

Постоји много периода у свачијем животу, неких се радо сећамо, за неке нас вежу лоше успомене. Сећам се свога одељења, збуњених лица првог дана у школи, нових другара. Време је показало, да смо из неких, можда на први поглед чудних разлога, сви били баш тамо где треба. Како смо ми старили и мењали се, тако се и школа мењала са нама. Први поглед и сусрет са школом ми није остао у сјајном сећању. Све ми је изгледало старо и хладно и чинило се да сам на погрешном месту. Временом сам се на све навикла. Другари су ми постали веома блиски, са неким сам и сада у одличним односима, професори су ми прирасли за срце. Могла бих да споменем многе од њих, да искрено нахвалим све њихове особине или можда тихо споменем неке недостатке, али нећу. Споменућу моје разредне старешине Ану Плећаш и Стојана Стојановића. Нажалост они су давно преминули. Професор хемије, Ана Плећаш важила је за строгог професора, немилосрдно је оцењивала и није гајила баш никакве симпатије према ученицима. Са нама је било другачије. Била је слаба на нас, поклањала нам је оцене, правдала изостанке, штитила од других професора. И, тако размажене, предала нас је у руке Стојану Стојановићу, професору српског језика и књижевности. Први сусрет са њиме је био „колективна траума“. Мислили смо да горе не може бити. Време нас је демантовало. Тај, на први поглед мргуд,

постао је наш други тата. Извукао је из нас оно најбоље, извео је генерацију ученика који никада нису полагали ни један предмет, који су били ђаци за пример и што је најважније, направио је од нас, колико је то било могуће, добре људе. Сада је прошло 20 година од како сам завршила средњу школу, али сам још увек у њој. Радник сам ове школе осам година. Имам своју канцеларију, користим службени улаз, обраћају ми се са ДОБАР ДАН и КАКО СТЕ, и без обзира на све то често се присећам својих школских дана.

Школа сада изгледа савршено у односу на 20 година пре, професори су се променили, пуно је њих који су и сами били ученици ове школе. Оно што је остало исто то је ведри дух ученика, радост када звони за крај часа, гужва на великом одмору.

И као ученик и као радник ове школе стекла сам пуно добрих пријатеља, упознала пуно дивних људи и постала део велике породице коју чини преко 120 чланова. Да, стварно мислим – велике породице.

Волим своју школу са свим њеним предностима и манама; волим то што је толико напредовала и што још увек напредује; волим је и што сваког јутра када закорачим у њу осетим топлину и задовољство. Сваког новог дана, ми, њени радници, дајемо свој скромни допринос да постане још боља.

Градски челници у годињи јубилеја

Градски челници у години јубилеја

Бане Спасовић,
градоначелник Пожаревца

Саша Павловић,
заменик градоначелника
(професор Техничке школе на функцији)

Иван Савић,
председник ГО Костолац